

El capitalisme monopolista, fidel a la seva naturalesa, -- creà i alimentà el nazi-feixisme-falangisme, la força de -- xoc contra els pobles i contra el nou món socialista en cons -- trucció accelerada a la U.R.S.S., junyí les nacions grans i -- petites, Governos i Parlaments, imposà els titelles polítics -- avui anomenats Quíslings, forjà les cinquenes columnes, des -- fermà guerres i conflictes sangnants innombrables entre les -- dues guerres mundials, és rabejà amb els pobles que tingue -- ren l'audàcia de voler anihilar el nazi-feixisme-falangisme -- com Espanya, com França, com Txecoslovàquia. I enduts per -- les pròpies insolubles contradiccions internes, enfonsà la -- humanitat en els horrors de la guerra actual.

El capitalisme monopolista, però, no és tot homogeni, mai -- no ho podrà ésser-ho. És un mosaic de poderosos nuclis ri -- vals. En les pauses d'una batalla carnissera, arriben de -- vegades, a enteses parcials, provisionals, alguns grups, o -- uns grups en oposició a altres, pel repartiment de certs -- mercats o de certes zones d'influència. Mai no ha aconse -- guit, ni ho aconseguirà, constituir un bloc monolític mun -- dial. Car cada grup monopolista no aspira a l'entesa, sinó -- a l'anorreament del grup contrari, no vol coparticipar en -- el domini del món, de les seves riqueses, sinó aixafar com -- petidors, esdevenir l'únic explotador, el super-trust mun -- dial. Corcegat per les insolubles contradiccions internes, -- el capitalisme monopolista és divideix en imperialismes mor -- talment enemics, en imperialismes de ferotgia total que ar -- rengleren els pobles en bàndols contraria, que emmetzinen -- l'opinió pública d'un poble contra un altre poble, que agreu -- jen la misèria i la depauperació universals, que afeixuguen -- la vida dels homes amb armes i exèrcits d'agressió, que -- transformen l'Estat en distribuïdor de dividendes i en agent -- políciac, que imposen a la humanitat la crisi econòmica per -- manent, que provoquen els xocs armats de vegades amb carac -- terístiques diferents a les projectades d'antuvi. La inevi -- table divisió, la guerra permanent, entre els grups monopo -- listes no garanteixen la soberania de les nacions, les quals -- es disputen aferrissadament. Al contrari, com més violenta -- és la lluita entre monopolistes, major esclavatge n'esdevé -- per a les nacions.

Si econòmicament els grups monopolistes no poden marxar en -- bloc, políticament són un tot. Una aspiració comuna ha aglu -- tinat tots els grups monopolistes: anihilar la Unió Sovièti -- ca. En una premissa necessària, per a la consecució d'aquest -- "ideal", estigueren d'acord i actuaren en conjunt els grups -- monopolistes: ofegar en sang els moviments populars que sor -- giren en qualsevol lloc i temps. Marxaren junts en la polí -- tica de suport a Mussolini, abans i després de lliurar-li -- el Poder polític. Marxaren junts en l'afany de salvar Mus -- solini, mortalment compromès per l'aventura imperialista --

d'Abissínia. Marxaren junts en ajut de Hitler: capitals monopolistes alemanys, francesos, anglesos i nordamericans no driren les caixes nacional-socialistes, quan el dèficit deturava la marxa ascendent al hitlerisme: capitals monopolistes francesos, alemanys, anglesos i nordamericans finançaren el rearmament hitlerià, apuntalaren l'economia hitleriana esquerdada per les colossals despeses militars, policiaques, propagandístiques, d'espionatge del règim. Munic va ésser la lluna de mel del capitalisme monopolista: Els monopolistes nordamericans, anglesos i francesos regalaren Espanya, Austria, el Front Popular francès i Txecoslovàquia a Hitler, creguts que Hitler els treuria les castanyes del foc per al futur repartiment de la Unió Soviètica. Ja desfermada la guerra, capitalistes monopolistes francesos, anglesos i nordamericans alimentaren els canals de contraban que necessitava Hitler per a burlar el bloqueig, i es retrobaren amb els alemanys en l'ofensiva mundial contra la Unió Soviètica i en "defensa" de la "pobreta" Finlàndia de Manerheim. Vençuda França, els monopolistes francesos, els mateixos que volgueren i provocaren la derrota militar i política, lliuraren l'economia francesa als monopolistes alemanys. Cobrant preus "honorables", naturalment.

Aquesta "fraternitat" monopolista es troncà en mil bocins a l'hora del repartiment efectiu del món, de les riqueses mundials. El monopolisme alemany mancà els seus "sagrats" com promisos. No és llançà contra la Unió Soviètica, com es convingué, reforçat pel capital monopolista de la resta del món. El capital monopolista alemany aspirava a més: cobejava la conquesta mundial amb la bandera nazi i posant al davant Hitler, el "Deu de les batalles" i de la "Victòria", junyir els grups monopolistes francesos, anglesos, nordamericans, ésser el "super-trust" mundial, rei i senyor d'una terra organitzada i al servei de la "raça superior". I es llançà contra els nous "amics", contra els complotistes de Munic, sabent-los podrits per dintre, vençuts per endavant, "botí" guanyable a preu raonable i digerible sense gran risc. I els monopolistes que forjaren peça a peça la guerra mundial contra la Unió Soviètica, contra el règim socialista, es trobaren en guerra entre ells, guerra que, tanmateix, no volgueren portar endavant, a sang i foc, com es fan les guerres. La recordança malencoliosa de Munic, podrí exercits i entafurà els armaments: Empès per les seves insolubles contradiccions, el capitalisme monopolista arrossegà els pobles a una guerra que aquests no volien, a una guerra diferent a la que ells volia, a una guerra que més tard, quan s'acomplí l'agressió a la Unió Soviètica, havia de transformar-se en guerra a mort contra el nazi-feixisme, en la guerra dels pobles contra l'eix i el capital monopolista, per una veritable democràcia mundial, forjada per nacions sobiranes!

La realitat "amarga" de la guerra ha refet la "fraternitat" d'armes dels grups monopolistes. Quan Hitler agredí la Unió Soviètica, després d'engolir l'Europa occidental, nòrdica i balcànica, els grups monopolistes alemanys tornaren a Múnic : tot l'ajut a Hitler, el "croat" de la "civilització cristiana" contra la "barbarie bolxevic"! Els crits de victòria, les calúmnies de consuetud contra la Unió Soviètica, - les famoses "tres setmanes" !- feren tremolar la terra. Quan la Unió Soviètica deturà, primer, les hosts hitlerianes, i les destrossà, després la reacció internacional, el capital monopolista internacional passà a l'ofensiva. En línies para l.leles el capital monopolista anglo-nordamericà i el capital monopolista alemany -el veritable poder darrer de Hitler i els seus nazis-, cercaren i cerquen el mateix objectiu: allargassar la guerra, provocar una crisi de cansament en els pobles anglès i nordamericà, trencar la coalició anglo-soviètica-nordamericana, el bloc de les Nacions Unides, impedir a tot cost la derrota militar de l'Eix, imposar al món decebit una pau negociada. Cada grup monopolista compleix "lleialment" aquesta mena de pacte "entre cavallers". Els monopolistes alemanys recolzen amb tot el que tenen la política d'enduriment "patriòtic" que practica Goebbels, a la vegada que "accepten el sacrifici" de lliurar Hitler, a darrera hora i de no haver-hi altra solució amenacen amb la destrucció total d'Europa si la guerra continua més enllà - dels límits acceptats, amb la resistència numantina del poble alemany que imposarà als Aliats pèrdues humanes "Colossals". Els monopolistes anglo-nordamericans, sabotejaren - el segon front el 1942 i el 1943 i s'esforçen ara per deturar l'allau de la victòria aquest any, mentre inunden el món de comentaris sentimentals, de càlculs terrorífics sobre les pèrdues de vides humanes degudes al poder "màgic" de la màquina militar hitleriana i a la "inexpugnabilitat" de la fortalesa europea de comentaris i d'interpretacions - verinoses contra la Unió Soviètica, contra "l'imperialisme roig", contra el perill "mortal" d'un bolxevisme triomfant arreu del Continent europeu i, en defensa, naturalment, de la "civilització cristiana", de la "civilització occidental" del meravellós "ordre americà" de la "lliure iniciativa" i de la "lliure" empresa, de la "democràcia" amenaçada de mort pel "totalitarisme" de Stalin. I fent cor a la cridèria -- histèrica dels grups monopolistes "enemics amics", s'esgar-gamellen els titelles de torn el traïdor Franco, desenvolupant la tesi de la "guerra empatada", el filofeixista Pius XII, plorant amargament per les runes i la mort de la "innocent" Alemanya, llègrimes que no caiguoren dels seus ulls - tartufians quan les runes i la mort s'anomenaven Abissínia, Espanya, Txecoslovàquia, Àustria, Albània, França, Polònia, Anglaterra, Unió Soviètica...

Com més ens acostem a la fi victoriosa de la guerra, més freqüentment i perilloses són les maniobres del capitalisme monopolista. A darrera hora faran esforços desesperats per aconseguir llurs propòsits: Una pau blanca, una "reconciliació" que li retornaria crescut el sistema d'opressió colonial i d'escanyament financer del món sencer ara en perill mortal. Colonitzar les nacions europees arruïnades per la guerra i l'ocupació hitleriana, quina aubana! Es clar que no ho aconseguiran. La guerra serà guanyada militarment per les Nacions Unides. L'Alemanya hitleriana serà aixafada sense remei.

Però, amb la victòria militar de les Nacions Unides, el capital monopolista no es donarà per vençut. Vindrà la segona batalla: la pau. Perduda la guerra, el monopolisme voldrà guanyar la pau, com a l'extrem oposat, els pobles que hauran guanyat la guerra amb llur sang no la voldran perdre. La signatura del ja no llunyà armistici no serà la pau definitiva, sinó el començament d'una lluita aferrissada: la lluita dels pobles assediats de sobirania contra el capital monopolista reviscolant-se en cada país, contra el capital monopolista internacional, contra la reacció internacional. No serà una lluita fàcil, car el poder del capital monopolista és enorme, per la seva riquesa i perquè compta amb l'ajut incondicional de les "capes posseïdores". Lenin comprovà el 1916 que "totes les capes posseïdores s'han posat al costat de l'imperialisme": més al costat de l'imperialisme estaran encara després de la guerra. Com a forces nacionals ben poca cosa seran en cada nació europea, perquè la traïren a l'hora suprema. Com grups components i "protegits" del capitalisme monopolista internacional, del sistema d'opressió colonial i d'escanyament financer, podran ésser una força interior, tenir l'esperança d'un respir, almenys, i fins i tot, l'ambició d'imposar-se de nou a les forces nacionals. I això faran, sense escrúpols ni vacil·lacions, car ja sabem que el capital monopolista no té pàtria, que la sobirania nacional i el capitalisme monopolista són incompatibles.

Cal, doncs, que entrem a l'entranya del monstre, del capitalisme monopolista: Conèixer el seu poder, les característiques d'aquest poder, la seva naturalesa incanviàble.

Vegem, companys, el monstre com ell és!

La terra no pertany als homes: és propietat dels monopolistes. En el moment d'entendre's a Europa la guerra mundial -setembre del 1939- la terra estava repartida de la següent manera:

Possessions colonials -any 1932-:

	<u>Qms. quadrats</u>	<u>Habitants</u>
Anglaterra	34.900.000	466.500.000
França	11.900.000	65.100.000
EE.UU.	300.000	14.600.000
Japó	300.000	28.000.000
Altres països	9.600.000	87.600.000
	<hr/>	<hr/>
	57.000.000	661.800.000

Aquestes xifres colossals es refereixen exclusivament a les colònies. Pel mateix fet no expressen tota la veritat quant al repartiment físic de la terra. Cal comptar, per a tenir una idea exacta, els països semicolonials i dependents i els països que assoliren una certa independència política "controlada", però pel capital monopolista.

Països semicolonials i dependents:

	<u>Qms. quadrats</u>	<u>Habitants</u>
Xina, Aràbia, Siam, Amèrica Llatina i Liberia .	34.900.000	600.000.000

Països semi-independents:

Turquia, Iran, Afganistan	3.000.000	30.700.000
---------------------------	-----------	------------

En total, els països colonials, semi-colonials, dependents i semi-dependents, sumen aquestes xifres espavoridores: 94.900.000 Qms. quadrats i 1.292.500.000 d'habitants.

Fora del món colonial, dels països semicolonials i dependents dels semidependents de les metropòlis del capital monopolista i dels països mediatitzats, tenim la gloriosa Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques amb 21.200.000 quilòmetres quadrats i 163.200.000 d'habitants (xifres del 1932) i les Repúbliques Populars de Mongòlia i de Tanna Tuva, amb 1.400.000. - quilòmetres quadrats i 1.600.000 habitants.

Les xifres globals de les metropòlis no reflecteixen la veritable fesomia del repartiment físic de la terra, car dos països, França i Gran Bretanya, amb 556.000 quilòmetres quadrats i 42.000.000 habitants, 250.000 qms. quadrats i 46.200.000 habitants, posseeixen únicament en colònies, 11.900.000 qms. -- quadrats i 65.100.000 habitants, 34.900.000 qms. quadrats i 466.500.000 habitants respectivament.

Ens aproximarem a la realitat exacta si tenim present que -- els dos grans imperis controlen altres "imperis". Així l'imperi holandès, un dels més rics del món, i l'imperi portuguès, estan sota la influència -en llenguatge monopolista -- "influència" és domini" de l'imperi britànic, com l'imperi belga estava "influenciat" per l'imperi francès.

Comparem els totals d'aquestes xifres amb els totals de la terra -sense comptar la URSS- són 111.300,000 qms. quadrats i 1.861.300.000 habitants- i tindrem l'imatge exacta del poder monopolista, quant al repartiment físic de la terra.

El coneixement exacte del repartiment físic de la terra no és suficient. No ens revela el secret del poder monopolista. Itàlia per exemple, posseïa extenses colònies i a la vegada era un país dependent, en gran mesura, del capital monopolista internacional. La característica essencial del capitalisme monopolista no és l'exportació de mercaderies, sinó de capital, esdevenir un rentista gasiu (d'ací la llei leninista de la descomposició i parasitisme progressiu del capital). Per tant, cal establir, amb la major exactitud possible, el repartiment econòmic del món, el qual no correspon pas al repartiment físic.

Inversions de les principals potències capitalistes (1930):

<u>Continents</u>	<u>Gran Bretanya</u>	<u>Alemanya</u>	<u>EE.UU.</u>
Europa ...	6.000.000.000	2.700.000.000	21.000.000.000
Amèrica ..	30.000.000.000	2.100.000.000	38.000.000.000
Àsia, Àfrica i Austràlia	40.000.000.000	200.000.000	7.000.000.000
Totals (marcs)	76.000.000.000 =====	5.000.000.000 =====	66.000.000.000 =====

En el repartiment físic de la terra, Estats Units de Nordamèrica, posseïx una xifra insignificant. En el repartiment econòmic, ja en el 1930, gairebé s'igualà en poder inversiōnista amb Gran Bretanya. Complint-se una vegada més la llei leninista del desenvolupament desigual del capitalisme, després de l'anterior guerra mundial sorgí Nordamèrica com a potència monopolista de primer ordre. Aquest fet, d'una transcendència enorme després veurem, no solament es comprova per les xifres globals del repartiment econòmic. Surt amb una violència extremada de la competència mortal que els monopolistes britànics i nordamericans es fan en gairebé tots els mercats mundials, i especialment, en els països colonials i dependents. Les xifres següents son la prova:

Inversions anglo/nordamericanes
(1924-1931 i en milions de dòlars)

	<u>EE.UU.</u>	<u>Gran Bretanya</u>
Amèrica llatina	1.758,4	655,-
Colònies i dominis britànics	1.885,3	3.474,4
Austràlia	252,4	1.011,3
Índia	-----	373,2
Canadà i Terranova ...	1.632,9	349,2
Àfrica	-----	603,2
Totals	5.529,-	6.466,3

Ultra les inversions directes, hem d'estimar el volum de -- les emissions de capitals a invertir en el món sencer i és aleshores que ens podem fer una idea, la més aproximada possible, del repartiment econòmic del món. Heus ací unes xi fres ben clares:

Emissions de Capital. (En bilions de francs de paritat anterior a la primera guerra mundial)

EE.UU.	1921-30	328,4
Gran Bretanya	1921-30	80,3
França (a colònies) ..	1921-30	66,2
Àlemanya	1924-30	26,4
Totals.		501,3 bilions frs

Quatre països varen emetre del 75 al 80% del total de les -- emissions del món sencer. Comprovem de nou. I amb més força encara, que EE.UU., país de participació insignificant -- en el repartiment físic de la terra, de participació que va igualant-se a la de Gran Bretanya en el repartiment econòmic directe (exportació de capitals) de la terra, no solament ha passat a Gran Bretanya, sinó que ells sols han emès més capital que les tres altres potències juntes. El desplegament de Gran Bretanya és feiaent. El banquer més gran del món capitalista és Nordamèrica.

La terra està repartida físicament i econòmica, "dos o tres potències "lladregotes" de poder mundial, armades fins a -- les dents", com diu Lenin, es reparteixen el "botí". Però, aquest botí és de Gran Bretanya, dels EE.UU.? A qui pertany? Qui és propietari del "botí"?

Les riqueses de la terra, la terra mateixa, pertanyen als -- trustos, als càrtels, als Sindicats, tipus nordamericà, alemany i britànic de característiques formals diferents, però

substantivament iguals, del capital monopolista. Els trustos, els càrtels, els Sindicats nacionals i internacionals, augmentaren enormement després i com a conseqüència obligada de la primera guerra mundial. Les organitzacions monopolistes nacionals absorbién la riquesa substantiva de la nació. Els monopolis internacionals, feren de tota la terra el camp de batalla econòmica, primer, bèl·lica, tot seguit.

En tres grans països capitalistes, les xifres comparatives de les petites i grans empreses són d'una eloqüència definitiva, referides a la vida econòmica nacional.

L'any 1925, les petites empreses (de 1 a 5 persones), sumaven a Alemanya 1.614.069 i les grans (més de 5.000 persones) 67. Del total de la força motriu alemanya (en HP 1.368 milions foren consumits per la indústria petita i 2.738 milions per la gran. L'any 1937, la mitjana de força motriu per gran empresa augmentà en 26%. En el mateix període desaparegueren engolides pels monopolistes, 58.600 petites empreses.

Als EE.UU. del 1909 al 1929, les grans empreses saltaren de 540 a 996 i el valor de llur producció passà de 43,8% a 69,3%, en relació a la producció total. Amb la crisi del 1929, les petites empreses disminuïren un 38,4% i en 8,8% les grans. Però, alhora el nombre d'empleats de les grans empreses augmentà un 11,4%.

A França (sense comptar Alsàcia-Lorena), del 1906 al 1926, les gegants empreses (més de 1.000 obrers) ascendien de 207 a 362. El personal de les grans (de 50 a 1.000 obrers) i de les empreses gegants (1.000 i més obrers), en relació al total francès passà de 38,7% a 58,2%.

Entrem, però, un xic a l'interior d'aquestes xifres, companys. Què són aquests trustos, càrtels o Sindicats, aquestes empreses gegants?

La corporació de l'acer del EE.UU. pot produir 27.000.000 de tones: una vegada i mitja més que la producció de Gran Bretanya, Alemanya, França i Itàlia juntes. I la Bethlehem, també de l'acer, 10.000.000 de tones. Del 1912 al 1930, la Corporació de l'acer guanyà més de 4.000 milions de dòlars. I la Bethlehem, va fer el 1929 un benefici igual al dels 10 anys anteriors de la guerra. La Radio Corporation of America, de 1922 al 1928 augmentà 7 vegades els beneficis. La General Motors guanyà abans de la guerra 10.800.000 dòlars i 272.000.000 l'any 1928. Els beneficis de l'American Telephone and Telegraph i la subsidiària Bell Telephone Co. sumaven el 1922, 4.200.000.000 dòlars. Un

sol Sindicat alemany, el Carboner del Rin i Westfàlia, controlà el 99,6% de la producció carbonera del Rur i el 74,5% d'Alemanya. El 1930 el valor de mercat de les accions Standard Oil era més de 5.000 milions de dòlars, 20 vegades el del 1910.

Són algunes xifres reveladores del poder immens del capital monopolista. Tanmateix les xifres de producció i de guanys no ens revelen la naturalesa del poder monopolista. Aquesta naturalesa la trobem en el domini gairebé absolut que --exerceix sobre les matèries primeres i els productes manufacturats. Heu's ací l'exemple d'Alemanya:

Materies primeres i productes manufacturats controlats pels càrtels alemanys l'any 1934.

	Grau de Control
	<u>%</u>
Potassa, ferro fos, carbó, ferro forjat en barres, fulla de llauna, filferro, comptadors elèctrics, terrissa, nitrogen sintètic, sucre, calç, xarma metàl·lica, sabó, vidre, ciment, cigars, llantes d'automòbil, tabac, productes químics i farmacèutics	del 95 al 100
Maquinària, calderes, aparells cotxes de ferrocarril, paper premsa, lli, teixits de llana, modes i seda artificial	del 80 al 95
Acer d'aliació, Sal	del 60 al 70
Vidre per a finestres, teixits de cotó	del 40 al 50

Aquesta no és una característica alemanya: és universal. És la característica del capital monopolista. Res no pot aturar-lo, més que el canvi de civilització per la qual la humanitat lluita. Això explica que els acords cartelístics --alemanys fossin 1550 el 1930 contra 600 l'any 1911. L'altíssim grau de concentració capitalista, comprovat per les xifres alemanyes i nordamericanes ja esmentades, es ratifica per les xifres corresponents a França, Gran Bretanya i Japó. La naturalesa dels càrtels anglesos i francesos és --la mateixa: domini de les matèries primeres i de la producció manufacturada. Quant al Japó, és suficient dir que el capital de quatre grans empreses és superior al 50% de tot el capital de l'imperi. Vegeu les dades franceses i angleses:

Càrtels industrials franceses i angleses (1934)

	<u>França</u>	<u>Anglaterra</u>
<u>Indústria pesada: mineria, ferro i acer, enginyeria mecànica, electrònica, productes químics.....</u>	64	109

	<u>França</u>	<u>Anglaterra</u>
<u>Indústria lleugera: Tèxtil, pells</u>		
paper, productes alimentaris	16	42
Construcció i materials de cons-- trucció	5	29
Totals	85	180

Si els trustos, càrtels o Sindicats monopolistes controlen i mediatitzen la sobirania nacional en cada país capitalista, les combinacions monopolistes internacionals agreugen immensament el control i la mediatització i ens dona la mesura exacta del repartiment econòmic del món. La promera guerra mundial incrementà els monopolis internacionals. Una xifra global n'és la prova fefaent: l'any 1931 es signaren 320 acords cartelístics internacionals, tres vegades més -- que els de 1910. Què és Europa en mans dels monopolistes? Cal establir-ho de la manera més exacte, car nosaltres som d'Europa.

Producció controlada pels càrtels internacionals, en producció mundial

	<u>Anys</u>	<u>% de la producció mundial</u>
Càrtel europeu de l'acer	1929	32
	1936	45
Càrtel del Rail	1932 .....més del	85
Càrtel europeu del filferro	1931	39
Càrtel del Plom	1929	40
Càrtel del coure ...	1932	90
Càrtel de l'estany .	1932	83
Sindicat Int. del Nitrogen Sintètic	1932	67
Sindicat Potàsic ...	1932	91
Càrtel de la seda artificial	1929	70
Càrtel de Bombetes elèctriques	1934	90
Convenció de productes de cautxu	1936	97

Malgrat que els acords cartelístics són una expressió qualificada del capital monopolista, els trustos són l'instrument decisiu pel repartiment econòmic del món. Tres trustos petrolers es reparteixen el consum mundial. Tres trustos químics proveeixen el mercat mundial. Aquests trustos de vega-

des lluiten feroçment entre ells cercant la mútua ruïna i -
 eliminació, i altres signant acords, atribuint-se cadascun
 una zona mundial, establint preus monopolistes, percentat--
 ges de producció. Cadascun d'aquests acords té conseqüèn--
 cies funestes per a milions de treballadors i de consumi---
 dors, ciutadans de totes les nacions del món, formalment in-
 dependents i sobiranes. Això no fa perdre la son als mono-
 polistes i llurs agents de cada país "sobirà", car ja està
 provat que ni els monopolistes ni llurs agents tenen pàtria.

Un sol trust elèctric controla, de fet, la producció i el -
 consum del món capitalista, de les múltiples i poderoses in-
 dústries subsidiàries i complementàries: la General Elèctric
Co. Aquest super-trust augmentà el 1929, 6 vegades el gir.
 Mitjançant la compra del 30% de les accions de la A.E.G. --
 sotmetè el segon trust mundial d'electrotècnia. Les empre-
 ses electrotècniques del món capitalista estan lligades a -
 la General Elèctric Co. pel sistema de participació i acords
 comercials. Les més grans emprese elèctriques de Gran Bre-
 tanya i de França estan mediatitzades per la General Elèc--
tric Co.

El trust britànic de la margarina domina el mercat mundial:
 l'Univeler, el qual comprèn 400 companyies en 51 nacions --
 "sobiranes" i de les quals 38 solament compten amb un capi-
 tal combiat de 200.000.000 lliures esterlines.

Qui pot oposar-se contra aquests gegants del capital monopo-
 lista? Només el poble dirigit per la classe obrera, pre---
nent en les seves mans el govern efectiu de la nació podrà
vencer-los i establir la sobirania nacional. En règim capi-
talista el capital monopolista mana per damunt de les fron-
teres i dels continents. Car, com ens diu Lenin "el monopo-
li, una vegada constituït i que comença a manejar milers de
milions, penetra inevitablement en tots els aspectes de la
vida social, fent abstracció del règim polític i d'altres -
"particularitats".

No és suficient, però, companys conèixer la composició i el
 poder del càrtels, dels trustos, dels super-monopolis. Cal
 penetrar més en llur naturalesa íntima. Lenin ens ha dit:
 "En la mesura que els bancs van desenvolupant-se i que ac--
 centuen llur concentració en una quantitat reduïda d'esta--
 bliments, de modestos intermediaris que abans eren, es con-
 verteixen en monopolistes omnipotents que disposen de gaire-
 bé tot el capital monetari de tots els capitalistes i petits
 patrons, el mateix que de la major part de les fonts de pro-
 ducció i de les fonts de matèries primeres d'un o de diver-
 sos països". Aquesta transformació dels nombrosos i modest-
os intermediaris en un grupat de monopolistes, constitueix

un dels processos fonamentals de la transformació del capitalisme en imperialisme capitalista.

Es a dir que paral·lelament a la concentració i a la monopolització de la producció industrial s'ha desenvolupat el procés de concentració i de monopolització financera, bancària. En el curs del procés múltiple s'anà produint el que Lenin en diu "Unió personal" del capital industrial i del capital financer. La unió d'aquests dos tipus de capital ha produït el capital monopolista, el qual no suposa una igualtat o -- quelcom que s'acosti a la paritat del capital industrial i -- del capital financer, sinó el domini absolut d'aquest sobre aquell. L'oligarquia financera dirigeix el capital monopolista i absorbeix les seves ganàncies. Més que mai la llei del capitalisme monopolista s'até no a la producció, sinó al guany, no tant a l'exportació de mercaderies com a l'exportació del capital. Em virtut d'això, el capitalisme monopolista va rodolant pel pendent del parasitisme. Exèrcits, flot--
tes aèries, i marítimes són els cobradors dels interessos ga--
sius que tots els nobles i tots els homes del món capitalis--
ta han de pagar a la finança internacional.

Vegem alguns exemples de concentració bancària:

A Alemanya, del 1912 al 1913, 9 grans bancs berlinesos controlaven el 49% dels capitals bancaris. El 1931, 4 grans -- bancs berlinesos controlaven el 63%.

Als EE.UU., la part que correspon als bancs amb un capital superior a 5.000.000 de dòlars augmentà del 32 al 48% en el període 1923-1934.

Al Japó, la part dels cinc grans bancs saltà del 24 al 43% -- en el període 1926-1935.

La progressió dels cinc grans bancs de Gran Bretanya fou: -- 1900, tenien el 25%; 1913, el 40%; el 1924, el 72%.

Del 1929 al 1933, el nombre de bancs als EE.UU., caigué de -- 25.000 a 15.000. Els del Japó, entre 1914 i 1935, disminuïren de 2.155 a 563.

L'augment del dipòsits bancaris en els 3 més grans bancs de -- Gran Bretanya, Alemanya i EE.UU., s'ha produït també en progressió accelerada. Les xifres són clares :

Dipòsits bancaris en els tres Bancs Majors

	<u>Any 1913</u>	<u>Any 1936</u>
Gran Bretanya	89.000.000 de lliures	487.000.000 lliure
Alemanya	1.573 milions de marcs	2.652.000 de marcs
EE.UU.	181 milions dòlars	2.286 milions dòla

El domini del capital financer, mitjançant la "unió personal" és tan evident com la progressiva concentració bancària.

En 1903, a Alemanya, els 6 grans bancs berlinesos controlaven 751 companyies. El 1932, els 4 gran, en controlaven 1.500. I tinguen en compte, companys, que les companyies del 1931 -- eren enormement més poderoses que les del 1903, tant, que en les estadístiques actuals les empreses "gegants" d'abans de la primera guerra mundial són qualificades empreses menudes.

L'Associació nordamericana de banquers informà al 1929 que 24 banquers eren directors de 438 empreses, que un sol banquer -- era director de 47 companyies. Noranta banquers eren membres dels Consells d'Administració o de vigilància de 50 empreses de serveis públics, com a mínim cadascun, i 15 d'ells eren di-- rectors de 2.117 empreses de serveis públics. La "Casa Mor-- gan" té completament a les seves mans 72 corporacions que pos-- seeixen un actiu de 20.000 milions de dòlars.

Actualment, aquest poder gegantí de la banca s'empra per a -- enfortir els monopolis, no pas per a combatre'ls. Els 4 --- grans bancs berlinesos varen fer l'any 1931, 179.298 préstecs menors de 20.000 marcs i entre 20.000 i 100.000 per valor de 1.409.800.000 marcs. En el mateix any varen fer 6.516 prè-- stecs de 100.000 a 500.000 per valor de 1.408.900.000 marcs: 1.496 préstecs de 500.000 a 2 milions per valor de 1.445.100.00 marcs: 300 préstecs superiors a 2 milions, per valor de 2.137 mil milions marcs. La mitjana menor i major fou de 3.161 i -- de 5.479 marcs. Es a dir, que mentre 185.814 empreses peti-- tes, mitjanes i grans obtingueren préstecs per valor de --- 2.808.700.000 marcs, 1.886 empreses gegants, evidentment mono-- polistes, obtingueren 3.582.100.000. La política monopolista de l'oligarquia financera i el progressiu parasitisme i des-- composició del capitalisme són excessivament dramàtics, car -- un gros percentatge del capital monopolitzat dels banquers és propietat de l'Estat, dels mitjans i petits productors, de -- l'estalvi popular. El capitalisme monopolista ens escanya -- amb la corda engreixada per nosaltres mateixos!

Tenint a les seves mans un poder tan incontrastable en el món capitalista, el capital monopolista no descarta res que sigui essencial. S'ha apoderat a la seva manera monopolista, del -

progrés tècnic de la humanitat i el retarda o accelera a la mesura de les seves conveniències. No és cap secret per a ningú que els pressupostos estatals no atenen com caldria, ni moltíssim menys, les despeses de laboratori, d'investigació científica, no controlen ni esperonen el progrés tècnic. Aquest servei fonamental i bàsic social, és confiat als més poderosos trustes, al capital monopolista. Conclusió: els principals laboratoris i instituts d'investigació científica estan controlats pels monopolis. Certament, els monopolis esmercen desenes i desenes de milions de dòlars en laboratoris i en instituts d'investigació científica. Ja veurem, però, després, amb quins propòsits i resultats.

De la mateixa manera que el capital monopolista controla el progrés tècnic de la societat humana, també controla el progrés industrial i de tot ordre, de les nacions pobres. Quan aquestes necessiten quelcom han d'acceptar la llei dels monopolistes, la qual tendeix sempre a cobrar alts interessos bancaris, alts guanys industrials, a sabotejar el procés d'industrialització no dirigit, no dominat per ells. D'ací les característiques gasives dels emprèstits, de l'exportació de capitals. Si el país és colonial, no té sortida: al 1933 es revelà en el Parlament britànic que el 95% dels emprèstits fets a l'India s'havien gastat a Anglaterra en la compra de mercaderies angleses. Si el país, no és colonial el tracte canvia en el volum, no en l'essència. Del 1925 - al 1929, els EE.UU., invertiren a l'Argentina, Xile i Brasil en empreses elèctriques, 1.027 milions de marcs, però, argentins, xilens i brasilers degueren comprar als EE.UU. -- equip i material elèctric per valor de 242.900.000 marcs, o sigui el 24% del préstec. Del 1928 al 1931, França feu 4 emprèstits a Romania, Iugoslàvia, Polònia i Txecoslovàquia per valor de 4.500.000 francs: però aquests països es veien obligats a comprar a França avions i material de guerra per valor de 1.276.000.000 francs. Hem oblidat nosaltres el famós dipòsit bancari de París, que el Govern de la República Espanyola fou obligat a lliurar com a garantia -- per la compra de material de guerra a canvi d'un mal tractat de comerç? La República no va poder comprar les armes per la negativa d'uns Governes francesos que havien de lliurar, sense combat, França a Hitler, i el dipòsit de la República al traïdor Franco.

I així mateix controlen el nivell de vida de les masses populars de tots els països capitalistes. Una llei del capital monopolista és: Produir poc i cobrar preus alts. I una altra, complementària, és aquesta: Quan l'eliminació d'un grup no és possible entendre's amb ell pel repartiment del mercat, però, amb producció baixa, aconseguir els màxims -- guanys. Per consegüent, el capital monopolista controla el nivell de vida, no amb el delit de millorar-lo, sinó d'abajar-lo. Els monopolistes del coure, als Estats Units, s'entengueren l'any 1927, quan la lliura valia 13.17 cèntims --

americans; el març del 1929, la lliura valia ja 24 centaus. Els monopolistes alemanys creen el càrtel de la indústria de la corda metàl·lica i els preus salten del 20 al 40%. Es constitueix el càrtel europeu de l'acer i els preus pugen de 96 marcs la tona (agost del 1926) a 118,5 (setembre del 1926). S-organitza el combinat del cautxu i els preus salten de 14 centaus la lliura (agost del 1922) a 1.03 dòlars (gener del 1923). Governos, Parlaments, Poders legislatius, executiu, judicial, partits polítics burgesos i social-democràtes, Sindicats reformistes, Esglésies de totes les sectes, els exèrcits, mentrestant representaven la tragicomèdia democràtica, imposaven l'ordre monopolista, arboraven la bandera de la independència, de la sobirania nacional.

Tot ho té a les seves mans el capital monopolista. No pot extranyar-nos doncs, que absorbeixi també els diners, els estalvis, del món capitalista, que convertit en usurer xucli la sang de tots els pobles.

Els interessos de la Gran Bretanya procedents de les inversions de capital a l'extranger, han ascendit vertiginosament. Ingressos del 1918; 80.000.000 lliures esterlines. Del 1919 250.000.000, sense comprendre els interessos en concepte d'emissions dels banquers, els interessos sobre inversions a curt termini. Del 1929: 375.000.000 inclòs aquests darrers conceptes, 7 vegades més que el que ingressà com a producte del comerç exterior. Del 1924 al 1929, la renda nacional total augmentà un 11%, i la renda per inversions a l'estranger en un 55%. Davant les xifres, qui podrà negar la degeneració parasitària de l'economia capitalista britànica, la transformació de Gran Bretanya en Estat rendista usurer?

Abans de la primera guerra mundial els EE.UU., els pagaments a l'exterior eren superiors als ingressos de l'exterior. Després de la primera guerra mundial, els EE.UU. marxaren pel camí parasitari de Gran Bretanya. El 1913, els rendistes nordamericans perceberen de l'exterior 1.800.000.000 dòlars. El 1931, la xifra pujà a 8.200.000.000 dòlars. Per a copsar el volum gegantí d'aquesta xifra, cal dir que és 40% més alta que els ingressos monetaris bruts de 30 a 31 milions de la població agrària, 3 vegades major que els ingressos per la collita de productes agrícoles (2.700.000.000). En dos anys el rendistes nordamericans cobraren més de 16.000.000.000 dòlars! L'any 1932, el de la baixa més seriosa provocada per la crisi del 1929, els beneficis dels rendistes foren 80% més alts que la mitjana dels anys 1923-35, mentre que en el mateix període els ingressos de la classe obrera nordamericana foren 54% inferiors. Del 1922 al 1929, l'augment de la renda exterior fou en 134%, mentre --

que la renda nacional augmentà només un 41%. Als Estats -- Units el procés parasitari va acompanyat, com és lògic, d'un creixent empobriment del proletariat.

Si el capital monopolista xucla la sang del món capitalista exterior a ell, no per això perdona els seus nacionals. Aquests pateixen la mateixa feixuga sort que els colonials, dependents, que els ciutadans d'aquells països d'independència formal i la sobirania dels quals és exercida només quan els Quislings mobilitzen les forces armades contra els "rojos" de l'interior o de l'exterior o quan liquiden una democràcia que posa en perill el jou monopolista. Què succeeix als Estats Units, la nació poderosa, de faraònic nivell de vida per uns quants, de nivell passable per un sector "aristocràtic" de treballadors, de nivell inferior per a milions d'obrers i pagesos, de nivell subhumà per a tants milions de negres?.

Als Estats Units, el deute nacional pujà de 16.900.000.000 dòlars el 1929, a 34.500.000.000 el 1937. L'any 1932, pagà mil milions als rendistes, a l'hora que tancaven moltes escoles per manca de fons. En conjunt, el cost del deute nacional abans del 1941, era igual al cost de la primera guerra mundial.

I del conjunt dels països capitalistes? Vegem com ha anat en augment el tant per cent del pressupost destinat a pagar interessos, en tres dels principals països capitalistes:

Augment Parasitari del Pressupost

<u>Gran Bretanya</u>	<u>França</u>	<u>Estats Units</u>
Any 1914 ... 12,5%	Any 1913 ... 19 %	Any 1912 ... 3,3%
Any 1929 ... 44,4%	Any 1928 ... 35,5%	Any 1929 .. 35,1%

Abans d'esclatar la crisi econòmica del 1929, el poble britànic havia pagat als seus rendistes 368.000.000 de lliures esterlines.

La situació "real" dels pobles, "dominadors" o dominats per monopolis interiors controlats per monopolistes internacionals, és ben dramàtica. Del 60 al 80% dels pressupostos -- dels països capitalistes és esmerçat en pagament d'interessos als rendistes, d'exèrcits i armaments. De la resta, la major part és consumida per una burocràcia més o menys inútil i per l'aparell policíac, repressiu. Les engrunes van a les partides "socials" útils.

Es cert que algú podria objectar que malgrat el poder immens del capital monopolista, de la degeneració parasitària de -

l'Estat capitalista, resta en pau la sobirania nacional, -- perquè els seus òrgans representatius, Govern i Parlaments la defensen. La "defensaren" si, en el període del capitalisme de la lliure competència. No, ara, De la "unió personal" del capital industrial i del capital bancari, n'ha sortit el capital monopolista, essencialment financer, i -- conseqüentment, l'oligarquia financera. De la "unió personal" dels monopolistes i dels Govern i Parlaments n'ha sortit la nació mediatitzada, l'anorreament de la sobirania nacional. Vegeu el cas francès, ben característic ipatètic. Els Tardieu, els Loucheur, els Pietri, els Caillaux, els -- Bonnot, els Laval, gran part dels diputats i senadors francesos, no foren més que agents del capital monopolista interior i exterior, en els Govern i en els Parlaments. Darrera de cada Govern "oficial" hi ha el Govern efectiu monopolista, com darrera el "super-govern oficial" (Societat de -- Nacions) hi hagué el veritable super-govern monopolista.

Els Govern "oficials", dictatorials, vaticanistes, nazi--- feixistes o "democràtics" surten a escena a recitar lliçons dictades i si algú es resisteix patriòticament a esser compresa, és "dimitit" amb rapidesa fenomenal. Com no comprendre que la crisi de la República Espanyola l'any 1933, va tenir aquest origen, que la traïció dels general traïdors -- el 19 de juliol del 1936 va tenir aquest origen, que la recent cínica declaració de Churchill recolzant el traïdor -- Franco té aquest origen? Com no acceptar que les fulminants caigudes d'Herriot, que el fracàs del càrtel d'Esquerres i del Front Popular, triomfants per majorias aclaparadores a França, que la "no intervenció", que la repressió contra la classe obrera i els comunistes, que el sabotatge a la guerra contra Hitler i l'exaltació de la guerra contra la Unió Soviètica el 1939-40, el lliurament de França a Hitler i de la República a Petain, tingueren el mateix origen? el 14 de juny del 1934, l'òrgan de la indústria pesada alemanya, afirmà que "darrera del Govern oficial de França existeix -- un Govern no oficial compost pels dirigents del capitalisme financer". I tot seguit donava la llista del Govern no oficial i sí del Govern efectiu.

I continua l'òrgan de la indústria pesada alemanya:

"Cinc mil homes són al cap de les més importants societats anònimes. Cent homes dominen aquesta oligarquia.

Vint magnats, dirigents d'organismes industrials, comercials i agraris, controlen el Banc de França i, per tant, el crèdit de la República francesa.

I, al davant d'aquesta oligarquia es troben dos homes: Hora

ce Finaly, director gerent del Banc de París i Països Baixos i François de Wendel. Aquests dos homes són l'encarnació -- del gran capital en la indústria i en la finança".

Davant tan monstruosa concentració de riquesa, que són i que poden ésser, més que ninots del gran guinyol contemporani, - els òrgans tradicionals, parlamentari, dictatorial vaticanista, nazi-feixista, creats a l'ombra i per a servir el règim capitalista en la seva fase suprema i darrera, imperialista, monopolista, contra la sobirania nacional? Qui té el poder econòmic, té el poder polític. El poder econòmic està en -- mans de l'oligarquia financera. D'ells és el poder polític. Potser l'exemple francès és excepcional? No, companys!

Què passa a Alemanya? l'economista filofeixista F. Fried ha demostrat que: 19 persones o famílies, posseeixen 810 milions de marcs de les indústries bàsiques de transformació (carbó, potassa, ferro, acer); onze persones o famílies posseeixen - 230 milions de la indústria manufacturera: en conjunt, 42 -- persones o famílies posseeixen 1.230 milions marcs. Ultra - això, que és ja molt, 110 persones o famílies, en l'esfera - del capital financer, posseeixen 3.400 milions de marcs.

Què passa als Estats Units? James W. Gerard, ex-ambaixador de nordamèrica a Alemanya, ha demostrat que 44 individus controlen la riquesa nacional dels Estats Units. Entre els 44 troben, és clar, la Casa Morgan, que controla, ella sola, un capital superior a 74 mil milions de dòlars.

Què passa a Gran Bretanya? El club Cliveden dictà la política muniquesa abans de la guerra. El club Cliveden preparà la recepció mancada a Hees. El club Cliveden no ha estat -- dissolt ni els seus membres enjuiciats malgrat la voluntat - de les masses populars britàniques. Els trustos de petroli, de la margarina, de productes químics, el tèxtil de Lancashire, dels armaments i del conjunt de la indústria pesada, la Banca d'Anglaterra, símbol de la famosa i sinistra City, manen.

On és la sobirania, quan els òrgans elegits del poble, representants de la sobirania nacional, realitzen, no una política nacional, de respecte a la voluntat popular, sinó una política dictada per l'oligarquia financera, per un nucli d'oligarques que té a les seves mans la riquesa nacional i imperial?

Què succeí a Txecoslovàquia? El President Beneš no volgué - lliurar Txecoslovàquia a Hitler. Informat que la Unió Soviètica compliria el Pacte d'aliança encara que França es refusés, movilitzà l'exèrcit i es disposà a la guerra per la lli-

bertat, per la independència, per la sobirania nacional. Però, els representants francès i anglès li digueren: "si els Txecs accepten l'ofertament dels russos, la guerra pot esdevenir croada antibolxevic, de la qual difícilment França i Gran Bretanya podrien estar al marge". L'amenaçaren de marxar amb Hitler contra Txecoslovàquia i la Unió Soviètica. Era la línia de l'oligarquia financera, del capital monopolista. El Sr. Proiss, cap del capital financer txec començà per tallar crèdits al Govern i després digué a Bones: "si crideu Stalin, jo crido Hitler". Sabia molt bé el Sr. Proiss que Stalin volia defensar la independència Txecoslovaca i que Hitler volia trossejar-la i engolir-se-la a trossos. Que se li en donava de la independència de la pàtria a l'oligarquia financera txeca? A Múnic, Mr. Chamberlain signà la "pau de cent anys" amb Hitler. El preu fou Txecoslovàquia i la guerra esclatà menys d'un any després del "cent anys" promesos.

Els txecs perderen la pàtria, però l'oligarquia financera txeca, el capital monopolista txec salvà els interessos en lligar-los amb el capital monopolista alemany, amb la il·lusió d'una assegurança a perpetuitat mitjançant la prevista destrucció "llampec" del món socialista, de la Unió Soviètica.

Se'ns dirà: el capital monopolista no ho és tot, car existeixen encara milions i milions de mitjans i petites empreses industrials i comercials, damunt les quals els pobles poden recolzar-se per a fer-les front. Objeció pueril! Cada crisi econòmica provocada a conseqüència de les contradiccions monopolistes, llança a l'abism centenars de milers de mitjanes i petites empreses. Les que resten estan sotmeses al jou implacable del capital monopolista, propietari exclusiu de les matèries primeres, dels crèdits bancaris, de la producció i dels preus reguladors dels mercats i del consum de la humanitat. La lluita de David contra Goliat no és més que un compte bíblic. En el món capitalista d'avui no serà el David que posseeix una botiga al Clot o una fàbrica a Sabadell el que matarà Goliat monopolista, sinó un altre Goliat/ les masses populars dirigides per la classe obrera. En el món del capitalisme monopolista, ens diu Lenin: "Les desenes de milers de grans empreses ho són tot: els milions de petites empreses no són res".

Se'ns dirà: són immenses els guanys del capital monopolista però també d'aquests guanys participen milions i milions de petites i mitjanes indústries, de petits i mitjans comerciants, de pagesos i d'obrers, que compren accions de l'Estat, de les grans empreses, dels monopolis nacionals i internacionals. Ens trobem, per tant, no davant d'un fenomen d'absorció de la riquesa mundial per una oligarquia financera

ra, sinó d'una explotació en comú per tota la raça blanca - del treball i de la misèria dels negres, dels grecs, dels - hindús, dels indis, dels mestissos i dels polinesis, del -- món colonial. El capital monopolista reparteix la riquesa, ja que totes les classes socials són, no antagoniques, sinó socies d'una riquesa universal. Objecció totalment sofística, mancada de realitat! Es cert que el capital monopolista absorbeix l'estalvi nacional. Això augmenta el seu poder i la seva riquesa mitjançant l'expoliació periòdica de l'estalvi, dels "socis" pobres, com després veurem. Es -- cert que l'Estat van títols del deute a milers de ciutadans. També es cert, però, que el valer dels títols és determinat en emetre'ls, pel capital monopolista -del 1920 al 1931, -- els bancs nordamericans varen emetre emprèstits estrangers per valer de 5686 milions de dòlars, el 57,7% del total -- guanyant-hi una mitjana del 12% o sigui 678.000.000 dòlars - no per l'Estat, que la cotització del valors no és fixada - per l'Estat, sinó pels especuladors borsàtils, la nova fauna del capital monopolista, expressió última i suprema de - la seva galopant descomposició. Aquests "genis" de Borsa, el mateix provoquen la bancarrota dels monopolis rivals del "paper" objecte de la "maniobra" que d'un Estat. Els "cops" de Borsa arruïnen milers de petits accionistes o tenedors - de títols estatals, enriqueixen fabulosament un grapat de - vampirs de la finança. Com en el cas de les petites empreses els especuladors ho són tot, els petits accionistes no són res.

La terra està repartida entre els monopolistes. Els milers de monopolistes són la cort d'uns centenars d'homes que controlen la terra i les seves riqueses, que disposen de la -- sort dels milions d'homes que mal viuen en el món capitalista, que són el poder efectiu darrere el poder oficial, que -- han aneorrat la sobirania de les nacions grans i petites. Ja l'any 1913, l'economista burgès alemany, partidari de -- l'imperialisme alemany, Scholze-Grevernitz, va arribar a la següent conclusió: "Si, com és clar, la direcció dels --- bancs alemanys es troba en les mans de mitja dotzena d'individus, llur activitat és ja actualment més important per al benestar popular que l'activitat de la majoria dels minis-- tres". El poble nordamericà llegeix la premsa dels monopolistes, discuteix els problemes polítics que coneix a través de la premsa monopolista, els afers internacionals que cuinen les agències cablegràfiques monopolistes, vota i elegeix els "seus" representants, "exerceix" la sobirania i la dèlega. Però, segons ens diu James W. Gerard, l'ex-ambaixador dels EE.UU. a Alemanya, ja citat, no gens suspecte de comunistoidisme, ni home avançat, els 44 individus que controlen la riquesa nacional nordamericana, com que estan "massa ocupats per ocupar llaços polítics, ells decideixen qui ha d'ocupar-los".

Heus ací, companys, contestada la pregunta que hem fet més amunt. Ja sabeu qui és el propietari del "botí"

El dilema no pot ésser més clar, companys. O la nació es lliurarà del capitalisme monopolista, del jou de l'opressió colonial i d'escanyament financer o perdrà les restes de sobirania i independència. El duel entre la sobirania nacional i el capital monopolista començà quan el capitalisme abandonà la lliure competència. El duel serà guanyat per la sobirania nacional, perquè aquesta es la força que es desenvolupa i viu i el capital monopolista és la força que pel camí de la caducitat va a la mort. Però en aquesta lluita que serà l'eix l'endemà de la victòria militar damunt el nazifeixisme, la classe obrera, columna vertebral de la nació, portarà la bandera. S'han de produir grans canvis en el moviment obrer i en l'estructura del cos nacional. Del moviment obrer seran esbandits els líders corromputs pel poder dels monopolistes, aquells líders que, - diu Lenin:

"En la guerra civil entre el proletariat i la burgesia es posen, inevitablement, al costat de la burgesia, al costat dels "versallescs" contra els comuners".

Del moviment obrer serà esbandida la psicologia "aristocràtica" que ha portat sectors importants de la classe obrera dels països imperialistes a "cooparticipar", per bé que amb les engrunes, en el "botí" dels monopolistes. La classe obrera, depurada d'escolans monopolistes i de derivacions imperialistes, prendrà a les seves mans la direcció de la vida nacional, recuperarà la sobirania nacional lliurada per la burgesia al capital monopolista. En l'estructura del cos nacional també es produiran grans moviments interiors, massius desplaçaments de forces que determinaran una dinàmica i decisiva polarització d'opinions. Al costat de la classe obrera i acceptant-ne la direcció, per la defensa de la independència i la sobirania nacionals, per la construcció d'una veritable democràcia, es mobilitzarà la pagesia. La fraternal aliança obrera i pagesa serà l'iman gegantí per amples sectors de mitjana i petita burgesia, de la menestralia, pels sectors socials irremediament condemnats a la servitud i a la depauperació sota el domini despietat del capitalisme monopolista. I una aliança veritablement nacional, dirigida per la classe obrera neixerà. Aliança que assegurarà la reconstrucció democràtica de la nació - en les condicions que més tard veurem - perquè el seu principi motor serà aquest: la sobirania nacional i el capital monopolista són incompatibles.

Cal, però, companys, que entrem més a fons en l'anàlisi del problema. Cal que tinguem la més clara perspectiva --

del demà no gens llunyà ja, ara que la fera nazi-feixista és colpejada mortalment des de l'Est, l'Oest i el Sud.

Les condicions del món després de la guerra.

Per a tenir aproximadament una exacta previsió del món, tot seguit de la segona guerra mundial, després de l'aixafament immiseridor del nazi-feixisme, hem de referir-nos a l'antecedent de la primera guerra mundial i de la seva post-guerra.

Les insolubles contradiccions del capitalisme imperialista - provocaren la primera guerra mundial. Els monopolistes contraris no pretengueren més que un nou repartiment una terra ja repartida, dels mercats mundials, de les esferes d'influència. No volgueren anar ni més ençà ni més enllà. Defermada però, la tempesta, un interrogant històric s'obri davant --- dels seus ulls esporuguits. Aquell afrós bany de sang canvià la fesomia del món. I el món d'abans, l'estructura del qual no volien canviar, s'els escapà de les mans: morí per sempre més.

De l'infern de la primera guerra mundial, naixé la gloriosa Unió Soviètica, realització primera i invencible de la nova civilització en marxa.

El món que volien repartir-se de nou, se'ls empetití entre les mans. Abans de la guerra, el 50,6% del continent asiàtic -sense comptar Corea i els països semi-colonials eren colònies. Després de la guerra l'àrea colonial asiàtica es reduí al 20,6% (comprès Corea). Perderen definitivament la part asiàtica de la Unió Soviètica- Sibèria i Asia Central- i les Repúbliques Populars de Mongòlia i Tanna Tuva.

El món que volien redistribuir-se economicament se'ls empetití també, perquè perderen tota la Unió Soviètica i les Repúbliques Populars de Mongòlia i de Tanna Tuva. I la reducció de l'àrea a repartir-se i la redistribució física que la pròpia guerra forçà i el sorgiment poderós de forces noves, de nous grups monopolistes competidors, determinaren canvis enormes en la correlació de forces. Entrà en joc, de nou, la llei leninista del desenvolupament desigual del capitalisme i les contradiccions internes augmentaren i s'agreujaren per fundament. Abans de la guerra, els dos blocs decisius que es disputaven el món, voltat cadascun d'una certa "aliada", foren l'anglès i l'alemany, després de la guerra, tres nous i poderosos grups monopolistes s'alimentaren de les runes del monopolisme alemany i austro-hongarès: el nordamericà, el francès, el japonès. I el nordamericà amb tal puixança que tot seguit començà a disputar la supremacia mundial als monopolistes britànics.

L'àrea inversionista que pretenien redistribuir-se experimentà també canvis profunds. Desaparegué l'imperi austro-hongarès i els nous Estats, aplicant els mètodes capitalistes en l'etapa monopolista, aixecaren altes muralles arancelàries. Nous compartiments estancs s'oposaven a la lliure --marxa dels monopolis internacionals. Naturalment aquests --forçaren les fortalereses emprant tots els mitjans de corrupció que li són propis, recolzant en els monopolis recent --nascuts i disputant-se llur dependència sense comptar escrúpols ni concessions especials a les capes governants. Mai la "unió personal" entre els monopolistes i els governants no s'havia realitzat tan obertament cínica. Desaparegué --Alemanya com a potència colonial. Les colònies alemanyes --se les repartiren Anglaterra, França, Bèlgica, Portugal, --Unió Sudafricana i Japó. Aquests repartiments augmentaren l'àrea colonial de Gran Bretanya, de França i del Japó: Camps exclusius inversionistes per a l'obtenció, essencialment, --de matèries primeres. Però, aquest poder d'inversió monopolista, aguditzà la lluita del monopolisme nordamericà contra el britànic, el francès i el japonès a les àrees semicolonials: Aràbia, Irak, Afganistan, Xina, lluita que afeblí en conjunt, els quatre grups monopolistes més poderosos de la terra, que contribuí, en bona mesura, a la crisi permanent de l'economia mundial monopolista. Alemanya desaparegué en tant que potència exportadora de capitals. Esdevingué un país importador de capitals. I això que en aparença havia d'ésser un reforçament de l'inversionisme, acabà per tornar-se negatiu i factor de pèrdues efectives i de major acarnissement entre els monopolistes rivals i de major pertorbació en el joc de les forces contràries, perquè el monopolisme alemany a vegades amb l'ajut del monopolisme francès, del britànic o del nordamericà, segons les circumstàncies polítiques i l'estat de maniobra d'uns i altres, pogué desempallegar-se de les reparacions de guerra, refer-se i ressorgir amb més vigoria que mai abans en els mercats mundials, en el període final entre les dues guerres.

La llibertat de maniobra que uns i altres cercaren en provocar la primera guerra mundial i, d'acord amb les noves circumstàncies, per a repartir-se econòmicament el món, va perdre territori i oportunitats. La revolució Socialista d'octubre va sostreure dels monopolis internacionals l'immens mercat de la U.R.S.S. Els monopolis internacionals ja no podien maniobrar, barallar-se o entendre's per repartir-se econòmicament la U.R.S.S. Perderen un mercat i "suanyaren" un competidor. Fet transcendental que, sobretot, en la immediata post-guerra tindrà una influència profunda en les --relacions internacionals i en la lluita dels pobles contra el capital monopolista. Degut a això, a l'aparició de la --Unió Soviètica com factor independent, els monopolis internacionals ja no poderen repartir-se el món econòmicament --

allí on l'exportació soviètica juga un paper preeminent. Contra aquesta realitat han lluitat els monopolis internacionals. Provocaren l'intervencionisme dels exèrcits aliats a Europa i Àsia. Mantingueren en peu de guerra els exèrcits - alemanys que ocuparen Finlàndia, els països Bàltics i Ucraïna. Subvencionaren a la Polònia dels "panis", dels Pilsudsky que avui encara treballen més d'acord amb Hitler que amb les Nacions Unides. Armaren i pagaren les bandes blanques dels Deniquin i dels Kolchaks, Wrangols i dels Macno. La jove Unió Soviètica vencé tots els seus enemics, al capital monopolista. I la Revolució d'octubre victoriosa obrí els camins de l'alliberació definitiva de tota la humanitat.

Els guanys pantagruelics que cobejaven es convertiren en pèrdues fabuloses. Alemanya perdé totes les inversions a l'estranger: 44 mil milions de francs (paritat d'abans de la guerra). Per a finançar la guerra, Gran Bretanya va gastar la meitat de les seves inversions a l'estranger: 50 mil milions de francs i França, 23 mil milions. I cal tenir en compte que aquest immens capital perdut, no comprenia els emprèstos de guerra emesos a l'exterior. El pagament dels quals després de la guerra engrossí les pèrdues efectives. La influència que aquest llast de la guerra tingué en els esforços de redreçament del capitalisme monopolista fou fefaent i profunda, com més tard veurem.

I en un món més petit, més ple de contradiccions, més enraïtat, infinitivament més inestable, els monopolistes internacionals toparen en els mercats mundials disminuïts, quant a superfície i poder d'absorció els països europeus en reconstrucció, a Centre i Sud-Amèrica, a Xina. El capital monopolista augmentà amb la guerra, car els monopolis d'abans es sumaren en massa les indústries "noves" -químiques, automobilitiques, cinematogràfiques, de la ràdio, de la seda artificial, de la gran indústria alimentària i farmacèutica, etc. Els monopolis guanyaren un enorme poder econòmic i perderen territoris i mercats de lliure maniobra. Aquesta contradicció suprema del capitalisme monopolista, conseqüència innegable de la guerra mundial, fou un llast que havia de costar la vida a molts milions d'homes.

La xifra de consumidors que els monopolistes pretenien prendre's mútuament va ésser disminuïda tràgicament per la primera guerra mundial. La destrucció directa o indirecta de la força-treball i de la força consum per la primera guerra mundial, la tenim en les següents xifres: morts registrats, 9.998.771; ferits greus, 6.295.512; ferits no greus 14.002.039 presoners de guerra i desapareguts, 5.983.600; morts el 1918 per l'epidèmia gripal causada per la guerra, 10.000.000. Si a aquesta xifra fabulosa dels cost de vides humanes, de capacitat de treball i consum- 46.679.932- afegim l'excés sobre

el nivell de preguerra i de defuncions i la disminució de neixements, tindrem el preu exacte en força treball i força consum pagat per la humanitat als vampirs monopolistes. Amb quanta raó deia Lenin que la més cruenta de les revolucions costa menys a la humanitat que la més insignificant de les guerres imperialistes! Els monopolis no tenen pàtria. Tampoc no tenen cor com els altres humans! Per a ell tot es redueix a una xifra impersonal, inhumana: tan guanyat tant perdut. Després de la guerra, els monopolistes comptabilitzaren la sang dels homes, el dolor humà, les llàgrimes maternals en la columna dels mercats perduts o guanyats, dels mercats possibles o tancats, dels monopolis caiguts, dels poders aclaparats, dels nous poders estelars. I passaren a una altra pàgina del martirologi humà.

A la signatura de l'armistici seguí un llarg període d'instabilitat del règim capitalista. La victòria de la Revolució d'Octubre, la victòria momentània de revolucions semibalants a Hongria, Finlàndia, els Països Bàltics i Baviera; l'estat de revolta heroica de l'avant-guarda obrera i popular a Alemanya, França i Espanya, els brots revolucionaris que commogueren als països americans, que encengueren una llum enlluernadora en els vaixells de l'hermètica marina de guerra anglesa. Les sublevacions dels soldats i mariners francesos, britànics i nordamericans forçats a continuar la guerra contra la Unió Soviètica; els catastròfics reajustaments de la indústria de guerra a les condicions i necessitats de la pau; l'arribada en massa de milions de soldats desmobilitzats als mercats de treball, de milions d'homes que havien perdut característiques i aptituds tradicionals i l'habitud al treball, d'homes furients per haver fet una guerra nociva als propis interessos i als de la humanitat; el defici universal davant l'engany fefaent d'una propaganda mentidera, cínica, que disfressà amb les banderes de les pàtries, la cara repugnant del monopolisme carnisser crearen el caos. D'un fil penjava la vida del capitalisme monopolista. Els sistemes monetaris s'ensorraven i una inflació bajà s'engolí els estalvis de mitjans i petits burgesos de la classe mitjana, dels creditors de l'Estat i de les caixes d'assegurances, de la massa popular del món sencer. La capacitat de consum en els mercats nacionals i mundials baixà a límits inversemblants. Les especulacions frenètiques de les aus negres de la guerra i de les misèries de la pau, injectaren el mal de Sant Vito a les borses del món. Trusts, càrtels, Sindicats, Comitès, corporacions i convencions monopolistes quebraren, perdent-se els estalvis dels petits i mitjans accionistes, salvant-se els interessos dels grans taurens. Esmaperduts, els monopolistes no trobaven el camí del ressorgiment i de la recollida dels estalvis mundials per a reprendre la marxa ascendent.

S'encarnissaven en una guerra mútua de destrucció, de pervivència damunt les runes de Països sencers i de rivals afeblits. Apel·laren al "dumping", per a disputar-se com a gossos rabiosos l'os del consum en els mercats disponibles, amb resultats esfereïdors, car el "dumping" és la troballa més antieconòmica i més antinacional del capitalisme monopolista. La gran tècnica dels savis economistes a sou de l'imperialisme: Monopolitzar, primer, el mercat nacional aixecant muralles arancelàries "inexpugnables". Vendre, tot seguit, als nacionals la menor quantitat possible de mercaderies a preus gairebé prohibitius. Cobrar altes subvencions de l'Estat, alhora, i així "protegits" inundar els mercats mundials de mercaderies a preu inferior al cost. I d'això en deien política d'"expansió", política de "divises". Naturalment, els monopolistes, amb el "duping" agreujaren la pròpia situació, malgrat les ganàncies que arrencaven, no al mercat mundial sinó a la nació, emmalaltiren més l'economia mundial, imposaren als nacionals càrregues insuportables que foren la causa de major inestabilitat política. Sabotejaren el redreçament econòmic i la industrialització dels països "afavorits" pel diluvi d'articles a preus rebentats. En el desori universal, els Governos queien com els ninots d'un pim-pam-pum. Els Parlaments es despullaren a la plaça pública, perderen la prosopopeia d'abans, estriparen la careta de la virtut d'abans. "L'affairisme" podria fins al noll dels ossos les capes dirigents. La sobirania nacional estava en subhasta permanent. El famós "enriquiuvos" del segle XIX esdevingué un record poètic! Res com la profunda corrupció política i pública, tret essencial d'un règim parasitari en descomposició, polsava la psicologia d'unes capes dirigents que, presentint la mort, venien les darreres engrunes de la decència personal i de la sobirania nacional als monopolistes més generosos. I en aquest podriament, l'Estat-gendarme que havia d'assegurar els seus guanys i la seva pervivència, prengué, com ens diu Lenin, l'aparença d'un "neutral mitjancer" entre les "Classes en pugna" i, aleshores, de potència "equilibrada".

Amb l'ajut inestimable dels líders de la socialdemocràcia, el capitalisme monopolista, vençut sense remei a la Unió Soviètica, vençut a la resta del món la profundíssima crisi. Estabilitat relativament, el món, no l'economia nacional i mundial. Les masses obreres, en gran quantitat, ensibornades per una colla de líders renegats, acceptaren l'enganyifa tràgica de les "reformes", de l'oportunisme, de les "noves" teories que presentaven la Unió Soviètica amb la cara ferotge de l'enemic número 1 de la humanitat i els monopolistes amb la cara anglican de benefactors que acceptaven com a "sòcis" "lliurs" obrers, extenent així fins al racó més humil del món la felicitat i el benestar. Però les angoixes sofertes en el període d'inestabilitat calia cobrar-

les a l'estil monopolista, és a dir, amb usura. I oom foren cobrades! Arreu del món es desfermà el terror blanc, L'Es--tat instrument monopolista, reprengué alè, deixà d'ésser -- l'aparent "neutral mitjancer" entre les classes en pugna. I un altre bany de sang sofrí la humanitat. Només del 1925 al 1935, el terror blanc dels monopolistes costà als pobles, en proporció a llur vibració nacional i social: empresonats -- 5.187.000; ferits 3.820.000; assassinats 3.409.000; sentèn--cies de mort 243.000; sentenciats a presó 319.000. Un total de 12.978.000 de vides humanes perdudes i torturades a afe--gir a les 46.769.932 de la guerra. Si ens fos possible su--mar a aquests grans totals les víctimes del terror blanc del 1918 al 1925, de les guerres i complots provocats pels mono--polistes del 1918 al 1939, i d'entre ells la nostra gloriosa guerra d'independència, la més sangnant, a quina xifra astro--nòmica no arribarem? El Moloc monopolista és insaciable de carn humana.

No va poder estabilitzar l'economia nacional i mundial. Després d'un breu període de prosperitat, l'any 1929 començà la gran crisi permanent de l'economia sota el règim monopolista capitalista. La crisi aguditzà la inestabilitat política del món, especialment d'Europa, el gran mercat consumidor accentuà l'anarquia econòmica. Molts països es declararen en banarrota i es refusaren a pagar els deutes de guerra uns, pagar interessos i amortitzacions d'emprèstits que no eren de guerra, altres. Es renuncià al patró or i la catedral del lliure canvi, Gran Bretanya, aplicà lleis aranzelàries. Les monedes nacionals oscil·laven frenèticament, unes vegades -- per raons de política interior i gairebé sempre a causa d'especulacions internacionals, l'objectiu principal de les --- quals era imposar als països "rebels" Governos reaccionaris, obedients o pràctiques governamentals contràries a les més -- clares decisions de la voluntat popular, nacional. L'anar--quia dels canvis originà la pràctica "heretge" del "troc" de mercaderies, pràctica que feria l'exportació de capitals. Les colònies es sublevaren i els xinesos començaren una revo--lució nacional que esfereí els inversionistes. Els monopo--listes tenien a llurs mans enormes sumes de diners, però no en podien fer us totalment a causa de la inestabilitat econò--mica i política mundial, a la crisi permanent provocada per ells mateixos, per un poder ja caducat històricament. Men--tre del 1908 al 1914, s'exportaren capitals per valor de 70 a 100 mil milions de francs (paritat d'abans de la guerra) - del 1914 al 1930 se n'exportaren del 20 a 40 mil milions. Aquest ritme lent, degut a l'inestabilitat general, s'agreujà per les característiques noves de les inversions. En el període estable d'abans de la primera guerra mundial, les in--versions eren a llarg termini, pràctica que afavoria els crè--dits i obria mercats segurs i abundants. Després, la major

part de les inversions s'han fet a curt termini, pràctica - que ha afegit un factor més de pertorbació a la inestabilitat crònica i ha lliurat carnada nova als especuladors de - Borsa.

Bracejant en la mar revolta de les seves insolubles contradiccions, el capitalisme monopolista en el període de "pau" entre les dues guerres mundials ha provocat les guerres intervencionistes, dels polonesos i dels russos blancs contra la Unió Soviètica, recolzà el desmembrament de la Unió Soviètica per part del polonesos i romanesos, agressions imperialistes dels Aliats, de Txecoslovàquia i de Romania contra Hongria i de Polònia contra Lituània, la guerra dels alemanys i dels filandesos blancs contra Finlàndia, la guerra de Grècia i Turquia, de Grècia i Bulgària, les agressions d'Itàlia contra Iugoslàvia i Grècia i la guerra contra Abissínia; la guerra nazifeixista-falangista contra la República Espanyola, l'anexió d'Àustria i Txecoslovàquia -- per Hitler, les guerres colonials d'Espanya, França i Gran Bretanya a l'Àfrica, les guerres del Paraguai i Bolívia, de l'Equador i Colòmbia, l'agressió de Nordamèrica a Nicaragua les guerres i agressions de Gran Bretanya, França i Holanda a l'Índia, a Indonèsia, a Afganistan, Irak, --- Transjordània i Arabia Central, a Síria; les guerres entre els àrabs del Iemen i Àrabia Saudita, les agressions conjuntes de les potències imperialistes a Xina, les invasions de Xina pel Japó, la guerra dels reaccionaris xinesos contra els exèrcits comunistes i els territoris soviètics de Xina, les agressions del Japó contra la Unió Soviètica i la República Popular de Mongòlia; la guerra del Japó contra Xina. Guerres incomptables, conflictes innumbrables promoguts --- pels agents monopolistes rivals! La violència sistemàtica per assegurar-se mercats, per monopolitzar mercats, per canviar règims polítics o dinàstics que no satisfien el grup més poderós de torn. I d'això el capitalisme monopolista n'ha dit pau! Les guerres i les agressions i els conflictes oberts o latents conreats per agents diversos, no resolen les dificultats terribles del capitalisme monopolista, no estabilitzaren l'economia nacional i mundial. La inestabilitat s'accentuava i l'estabilitat del règim, malgrat la conseqüent, infatigable, col.laboració dels líders social-demòcrates, altra vegada trontollava. Esclataren arreu commocions populars. Els pobles volien alliberar-se -- del jou del capitalisme monopolista, cobrar la independència, la sobirania nacionals, mediatitzades per la reacció internacional, esbandir del Poder i del país les capes dirigents antinacionals amb bandera ultra nacionalista, advocats portantveus, agents o socis menors dels monopolis internacionals. Els fronts Populars aixecaren l'esperit nacional, encengueren la flama per una pàtria sobirana i per un

règim social just. Mussolini, Franco, Pacte-anti-Comintern Munic. Heu's ací l'escala ascendent del capitalisme monopolista, impotent per a estabilitzar la vida econòmica del món, prepotent per a no perdre un bri dels seus privilegis, del seu poder monstruós. Fins el moment en què la força de xoc creada per ell amb finalitats pròpies, -les hosts nazi-feixistes-falangistes dels monopolistes alemanys i japonesos- es girà contra els grups dominants del capitalisme monopolista i enfonsà a la humanitat en els horrors mai coneguts de la segona guerra mundial.

El capitalisme monopolista va haver de fer front a la crisi econòmica mundial, creada per ell mateix, fruit podrit de l'accelerat procés de descomposició i de parasitisme capitalistes. De quina manera? Amb quins objectius? Pretengué resoldra-la de cara al consum, al benestar de les masses populars, al progrés tècnic, a la prosperitat, al millorament social i polític de les colònies, a la producció afinada i abundant i a la saturació dels mercats de mercaderies útils i necessàries a bon preu, a la solució del paorós problema de l'atur forçós, a la contenció, almenys, de la progressiva depauperació de les masses populars mundials. El capitalisme monopolista, que va fer-ne del món i de les nacions?

Primerament, el capitalisme monopolista, s'assegurà del Poder que estigué a punt de perdre. Ja hem vist com i el cost que hagué de pagar la societat humana. El temps perdut en el període d'inestabilitat del règim el guanyà després de pressa. De gener del 1930 a agost del 1934 -a l'hora mateixa que les masses populars perdien el darer centau- només en 11 països europeus establí 132 càrtels, organitzà 277 nous càrtels de dimensions gegantines. Les xifres corresponents a Alemanya són 61 i 142, i això vol dir que Alemanya, malgrat la derrota del 1918, assolí una posició econòmica més sòlida que la del 1914, especulant ara amb els uns ara amb els altres, sabedora de les profundes i insolubles contradiccions que sovint enfrontaven els tres majors grups monopolistes: el francès, el britànic i el nordamericà. Els 100 càrtels internacionals del 1910 pujaren a 320 el 1931, de potència econòmica immensament superior. El mateix any 1931, 12 càrtels de mineria, 50 de metalls ferrosos, 10 de metalls no ferrosos, 23 de materials de construcció, 15 de la fusta i paper, 51 de productes químics, 27 tèxtils, 11 de comestibles, 30 d'altres indústries, 80 de transports i comunicacions, 10 d'assegurances, controlaven l'economia mundial. Els omnipotents i omnipresents trustos del petroli, del coure, del plom, de l'alumini, de l'acer, del rail, del transport marítim, ferroviari i aeri, d'electrotècnics, de telèfons, de la seda artificial, de la indústria tèxtil, de les indústries alimentàries i farmacèuti---

ques, de la pólvora, potassa, armaments i química, de la ràdio, de la premsa, de les agències informatives, es repartiren el món, fixaren índexs de producció i preus monopolistes, o es disputaven els mercats provocant guerres, conflictes de fronteres, cops d'Estat vaticanistes, filofeixistes, feixistes i nazistes, aprofundiren la corrupció ja irremediable de les capes dirigents de les nacions capitalistes. I entorn d'ells i, per damunt d'ells, els monstres bancaris - de Wall Street, de la City, de París, de Berlin i de Toquio la finança internacional, els centenars de famílies components de l'oligarquia financera, imposaven llur llei als trustos, als càrtels, als Sindicats nacionals i internacionals, al món capitalista. I la fúria destructiva, informal d'un règim d'organització humana tan monstruós, es desfermà semblant runes, misèria, depauperació, barbarie tècnica i política, desesperació, catàstrofes incomptables!

El capitalisme monopolista destruí capital fix. Destruí un alt percentatge de fusos, com es pot comprovar en la següent taula:

	<u>1908-13</u>	<u>1924-28</u>	<u>1928-36</u>
Gran Bretanya	± 3.7	± 0.3	- 15.7
Alemanya	± 1.5	± 1.7	- 1.0
Estats Units	± 4.5	- 2.3	- 7.4

Del 1924 al 1933, els Estats Units desmuntaren 201 alts forns i els forns desmuntats el 1932 tenien una capacitat de producció de 4 milions de tones l'any. Gran Bretanya, del 1930 al 1934, desmuntà 72 alts forns, Alemanya 28, i França 10. El 1932 a Alemanya foren desmuntades unes fàbriques d'enginyeria que donaven feina a 15.000 obrers. Els monopolistes britànics formaren una companyia amb els cabals de les grans companyies de construcció de vaixells per la compra i destrucció de les drassanes "supèrflues". En els principals països capitalistes es destruí el següent tonatge de vaixells mercants 1929, 945.600; 1930, 848.500; 1931, 1.018.200; 1932, 1.346.100; 1933, 2.415.200; 1934, 1.740.900; 1935, 1.151.300. Als Estats Units, del 1930 al 1936 s'abandonaren línies fèrries en tal quantitat que la longitud total disminuí en 13.500 milles en relació al 1916.

El capitalisme monopolista destruí quantitats immenses de mercaderies vitals. El 1933, a Xile i Argentina varen matar unes 500.000 ovelles, sostretes als mercats de consum. Als Estats Units, l'any 1933, varen cremar 10.403.000 acres de cotó sobre un total de 40 milions. El setembre del 1933, els cafeters del Brasil llençaren al mar 22 milions de sacs de cafè i uns 20 milions d'una collita de 40 milions, l'any

1934. A Dinamarca exterminaren 117.000 caps de bestiar -- (1933), als Estats Units 6.400.000 porcs (1933) a Ceilan, 100 milions de lliures de té. Els grans conreadors nordamericans de fruita tallaren 80.000 presseguers (1934). Són unes quantes xifres del total astronòmic de mercaderies -- destruïdes pel capitalisme monopolista a l'hora que centenars de milions d'homes morien de gana.

El capitalisme monopolista condemnà a la misèria milions de treballadors. En el període de prosperitat comprés entre el 1925 i 1929, les xifres d'atur forçós més baixes foren -- Gran Bretanya, de 1.500.000 a 2.000.000 milions; Estats Units, de 3 a 4 milions, Alemanya, de 1.500.000 a 2 milions. En el període de crisi permanent començat el 1929, a Gran Bretanya el 22.1% del cens obrer i el 43.8% a Alemanya estaven en atur forçós. Als Estats Units la xifra de parats -- passà dels 12 milions. L'atur forçós per el tumor maligne del capitalisme monopolista. Vegeu els percentatges d'atur abans i després de la primera guerra mundial:

	1900-1913		1924-1929		1932
	<u>Més baix-més alt</u>		<u>Més baix-més alt</u>		
Gran Bretanya....	2.1	7.8	9.7	12.5	22.1
Alemanya.....	1.1	2.9	6.7	18.0	43.8

El capitalisme monopolista depauperà l'espècie humana. Gran Bretanya és un paradís capitalista. Què passà allí? L'any 1928, segons el Ministeri de Treball, hi havia registrats - 1.550.000 pobres de solemnitat. Al 1929, l'any de la prosperitat, sobre cada 10.000 habitants 320 rebien el subsidi de pobres. De cada 1.000 nens en moren normalment 65. Però en els barris obrers, les xifres són diferents: Districte de Glasgow, 127 o 140 per mil; un districte de Liverpool, 117; un districte de Leeds, 137 i 141; tres districtes de Londres, 98, 116, i 139 per mil. La depauperació anglesa és tan accentuada que el mariscal Lord Milner manifestà la seva alarma per la "gran quantitat de joves" de talla inferior a la normal a l'exèrcit (i la talla militar anglesa és baixa). I va arribar a aquesta conclusió "el físic de la nació és pobre" Nordamèrica és l'ultra paradís del capitalisme monopolista. Què hi ha darrera la façana dels gratacels, de la propaganda? Alguns milions de nordamericans són pobres de solemnitat, segons les dades del Departament de Salubritat de Nova York, el 1932 el 21% dels nens en edat escolar patien malalties de desnutrició, del 1927 al 1932, el nombre de nens malalts per desnutrició augmentà en un 55% - el 1939 més de 6 milions de nens no s'alimentaven suficientment. Aquesta xifra augmentà en els anys següents. Les malalties de la població augmentaren del 1929 al 1932 a causa

de la misèria, un 55%. Uns 40 milions d'habitants del sud dels Estats Units tenien un nivell de vida molt baix. I a Alemanya, un altre paradís del capitalisme monopolista, - abans del 1929, 1.500.000 d'alemanys ere pobres de solemniat. Durant la crisi aquesta xifra s'elevà a 13 milions. I si dels grans països capitalistes passen als colonials i semicolonials, el quadre és dantesco. Abans de l'actual -- guerra, uns 170 milions de xinesos estaven en la indigència absoluta, i a l'India més de la tercera part de la població total.

El capitalisme monopolista, disminueix deliberadament la capacitat productiva dels mitjans de producció. Aquesta - producció inferior a la capacitat de les màquines i de la mà d'obra i a les necessitats humanes, és norma que regeix tant en el període de prosperitat com en el de crisi. Això es conclou clarament de l'anàlisi dels percentatges corresponents a 1929, any de prosperitat i a 1932, any de crisi. Heus ací el tant per cent de producció sobre el total de la capacitat productiva, en els tres principals països capitalsites:

ALEMANYA

	<u>1929</u>	<u>1932</u>
Conjunt de la Indústria	67	36
Producció de mitjans de producció	68	30
Producció de mitjans de consum...	67	43
Ferro i acer	80	35
Metalls no ferrosos.....	78	35
Enginyeria	68	27
Teixits	72	50
Superfosfats	53	40
Indústria nitrògena	51	37

ESTATS UNITS

Carbó bituminic	78	57
Acer	87	19
Coure	78	19
Automòbils	54	14
Ciment Portland	67	28
Paper	86	55
Nitrogen	68	30

GRAN BREITANYA

Ferro fos	52	30
Acer	59	42
Acid sulfúric	69	63
Nitrogen	67	66

El capital monopolista saboteja el progrés tècnic. Sobre un fons de ràpid progrés tècnic, "malgre lui", Lenin va descobrir la "tendència" envers l'estancament i la descomposició, "tret definitiu del monopoli". Heus ací alguns exemples que ho demostren. Els eminents experts professor Eberle, D'Hart i altres, han admès la superioritat de la caldera Douglas La Monte d'alta pressió i de circulació forçada, afirmant que revolucionava l'electrotècnia. Ningú no l'ha construïda: els monopolis comparen la patent i la tancaren amb pany i clau. Es sistema unificat de transmissió a alta tensió és recomanat per tots els tècnics els monopolis s'hi oposen, perquè això reforçaria les posicions combatents dels obrers. L'electrificació dels ferrocarrils és una millora tècnica--- econòmica indiscutible: l'electrificació, però, en els països capitalistes marxa a pas de tortuga, perquè els monopolis miners i de materials ferroviaris no ho volen i perquè tenen poder suficient per a frenar la iniciativa dels Governos "oficials" i "sobirans". La fabricació de la gasolina sintètica va ésser prohibida als Estats Units per la Standard Oil car les patents eren de la seva propietat. En començar la guerra, el Govern nordamericà va haver de lliurar una veritable batalla campal per arrencar la patent de les mans monopolístiques. Va ésser un escàndol públic d'enorme ressonància. El mateix passà amb les patents per a la fabricació del cautxú sintètic. I es donà el cas extraordinari que els Estats Units, la primera potència mundial industrial, posés en perill la victòria per la manca de llantes. En la darrera dècada del segle passat, el químic anglès Sir Williams Ramsay, descobrí i patentà la gasificació del carbó a les mines i el monopoli britànic no ha permès la posta en pràctica del mètode. En canvi, a la Unió Soviètica ja fa anys que es gasifica el carbó a les mines. Molts babaus solen dir que la guerra accelera el progrés tècnic. La guerra accelera veritablement el ritme dels laboratoris. Però una conseqüència essencial de la guerra és que obra per la força els arxius de patents no aplicades, sabotejades, pels trustos. Als Estats Units s'ha fet així i en el que va de guerra el Govern ha posat a disposició de la indústria i en determinats casos, dels Aliats, uns 5.000 patents entafurades pels monopolistes. Aquest sabotatge al progrés tècnic és conseqüència inevitable de les insalubles contradiccions del capitalisme monopolista. Per una part, un descobriment tècnic imposa canvis d'utillatge, immobilització i pèrdua de capitals i els monopolistes accepten el canvi quan els convé per raons de competència d'uns altres grups monopolistes. D'ací que els monopolis esmercin quantitats molt grans de diner en laboratoris propis i en la compra de patents. Així es prevenen contra els monopolistes rivals, així creen les bases d'un mercadeig indecent d'intercanvi de patents que uns i altres es comprometen a arxivar.

El capitalisme monopolista engoleix l'estalvi mundial. Als Estats Units, del 1921 al 1929, en el període de ràpida concentració bancària, feren fallida 4.000 bancs. El 1930 en falliren 1.352; el 1931, 2.294; el 1932 1.456. Del 1929 al 1933, feren fallida prop de 10.000 bancs. Ja sabem que en les fallides bancàries, els taurons es salven i els peixos petits moren. Les fallides enforteixen el poder dels poderosos trustos bancaris, esperonen -i de vegades en són conseqüència- la progressiva concentració bancària. Els milions de petits tenedors de bens de l'estat foren primer saquejats amb la desvaloració de la moneda, després amb les conversions forçoses, més tard amb l'accelerada inflació monetària i sempre amb l'encariment constant de la vida. Tots recordem la tragèdia dels rendistes alemanys, francesos, etc. Els rendistes, els vells registrats en les caixes d'assegurances, els estalviadors foren crucificats pels monopolistes. De les bancarrotes estatals, dels cracs monetaris, de l'anarquització econòmica elevada al quadrat extreuen guanys fabulosos els grans bancs, l'oligarquia financera, enforteix el seu poder. La ruïna de la massa popular és la riquesa dels especuladors, és el poder merescut de l'oligarquia financera. L'afer Stavisky costà a l'Estat francès --al poble francès- 1.000.000.000 de francs. Podríem dir --que hem referit només a les estafades tradicionals del capitalisme monopolista contra l'estalvi popular. Cal afegir--hi l'estafada de dimensions més fenomenals registrada per la història econòmica. És una estafada embellida amb una "teoria" social que "refura" Marx, que esberra les classes, que transforma el proletariat, la pagesia, el petit comerciant, el funcionari, en "socis" dels monopolis, dels omnipotents trustos. Entabanats per la propaganda cridanera i enduts, especialment als Estats Units, per llur infantilisme polític, milers d'obrers, de petits comerciants, de funcionaris, compren accions dels monopolis a preus d'especulació fixats pels mateixos monopolis i llurs agents i especuladors en la catedral del robatori sistematitzat i legalitzat: la Borsa. I de sobte sorgeix, com la bruixa del conte, la crisi econòmica, i la ruïna és universal. Aquests "socis" dels monopolis compraren en el període de prosperitat accions cotitzades 2, 3, 4 i 5 i més vegades llur valor nominal i quan es declaraven dividendes, pel Consell dels "socis majors", invertien els guanys en més accions més cares encara. Rics ja "en somni", els nous "capitalistes", els "accionistes" dels gegants industrials compraven casotes, automòbils, ràdios, neveres, etc. tot a terminis car la "perspectiva" dels dividendes futurs i "assegurats" pels "socis majors" tot ho pintava de color de rosa. I de sobte la bruixa, la crisi! Moltes accions perderen tot llur valor, altres perderen un 20, 30, 40 50% i més de llur valor. En el pànic universal, els nous "capitalistes" es desfeien de les

accions a qualsevol preu i perdent de més a més el treball, perderen també la caseta, la ràdio, l'automòbil, la nevera. Milions de nous "capitalistes" es trobaren al mig del carrer nus. I els nous "capitalistes", donant voltes i més -- voltes a la història i és possible que encara no l'hagin -- compresa. Les accions inflades per l'especulació, les accions desinflades per la crisi, eren emprades a baix preu -- pels grans bancs, pels especuladors pels vampirs de l'oligarquia financera. Liquidat el pànic, el capital bancari passà balanç i comprovà el grau major d'hegemonia sobre el capital industrial. La "unió personal" acabà en absolut domini financer. Després de cada crisi, el capitalisme monopolista és enormement més parasitari, més financer. Passada la crisi, el procés recomença, i recomençarà mentre hi hagi babaus que confiïn els estalvis al Moloc monopolista. Així és com el capitalisme monopolista sotmet a un drenatge perriòdic l'estalvi mundial. Així és com l'estalvi mundial -- contribueix a envigorir el poder del seu enemic mortal.

El capitalisme monopolista accentua l'endarreriment tècnic econòmic en l'agricultura. Precisament aquesta desigualtat enorme de l'agricultura en relació a la indústria, és "un -- dels símptomes" més importants del desenvolupament del "parasitisme" del capitalisme monopolista. L'exemple dels Estats Units, avantguarda del capital monopolista, és normatiu. Els pagesos nordamericans han pagat de llurs ingressos monetaris bruts:

Impostos i interessos	(1923	-	18.8%
	(1932	-	31.8%
Maq. adobs i millores	(1923	-	13.9%
	(1932	-	10.1%

Està clar que mentre per un costat augmenten considerablement les despeses improductives, parasitàries, per l'altra disminueixen les inversions útils, tècniques, reproductives. En les xifres es reflecteix la progressiva ruina del camp nordamericà.

El capitalisme monopolista accelera el procés de parasitisme. La descomposició i el parasitisme del capitalisme monopolista són fenòmens naturals i també, ens diu Lenin, els símptomes inequívocs de la seva feblesa, de la seva no llunyana mort. El cranc parasitari rossega tot l'organisme i el mata. L'acceleració del parasitisme monopolista sorgeix amb tota claredat d'aquest doble fenomen: disminució de treball productiu, augment de treball parasitari. Això es produeix simultàniament en tots els principals països capitalistes Estats Units, Gran Bretanya, França, Alemanya. És una llei general del capitalisme monopolista. I les xifres següents britàniques són normatives:

Treballadors assegurats i empleats en tasques productives i no productives.

	<u>1923 - 1933</u>		<u>1923 - 1933</u>	
En treballs productius, (indústria, construcció, transports)....	7879	7110	77.6	69.2
En treballs no productius (comerç Banca, propaganda, serveis domèstiques, hotels, centres de divertiment "aristocràtics").....	2272	2875	22.4	30.8

El parasitisme monopolista ha creat una "indústria" nova: el cost de distribució. La diferència entre el preu de producció i del preu de consum és el cost de distribució, aquest cost és enorme i ofega no solament el consumidor, sinó també el productor. Segons Warrons i Pearson, el cost de distribució dels productes alimentaris, als Estats Units, del 1914 a abril del 1933, augmentà un 38%, mentre que en el mateix període el preu pagat als agricultors baixà en un 43%. Els cost de distribució d'un automòbil de 4.500dòlars, és de 2.000. Per cada dòlar de pa, el consumidor paga 50 centaus de cost de distribució. Stuart Chase calcula que en anuncis els consumidors i productors de Nordamèrica paguen per any 1.250 milions de dòlars. Aquests signes clars de l'acceleració parasitària del capitalisme monopolista prenen tot el seu valor si els contraposen als signes soviètics: Augment sistemàtic del personal ocupa en treballs productius, disminució sistemàtica de la població agrària i, pertant, igualació tècnica econòmica de la indústria i de la agricultura.

El capitalisme monopolista extrema sistemàticament l'explotació de les matèries primeres colonials. Pel capitalisme monopolista les colònies no són contrades habitades per éssers humans, no són nuclis nacionals o ètnics en desenvolupament i necessitats de l'ajut fraternal de les nacions avançades són dipòsits de matèries primeres "impersonals", és a dir, que els homes amos per dret natural de les matèries primeres i del territori són pels monopolistes d'un valor més o menys igual al de les besties de treball i inferior al de l'utilitat industrial. Són també les fortaleses principals dels monopolistes propietaris de colònies en la lluita de producció i dels preus en els mercats mundials. Estats Units, per exemple, són els principals productors de cotó en territori nacional. Els monopolistes nordamericans estaven en condicions d'imposar-se als monopolis britànics, francesos, japonesos, propietaris colonials. Aquests, per a treure's el jou i ajupir els monopolistes nordamericans, posaren en explotació llurs colònies, amb els següents resultats:

Conreu del cotó en les colònies
(Hectàrees)

Britàniques

	<u>1904</u>	<u>1936-37</u>
Egipte	600.000	721.000
Sudan anglo-egipci	-	192.000
Uganda	-	602.000

Francesos

	<u>1909-13</u>	<u>1934-35</u>
Totes les colònies	1.854	354.766

Japonesos

	<u>1909-13</u>	<u>1934-35</u>
Corea	59.000	192.000

Amb la producció intensificada del cotó colonial a preus de cost ínfims, anul.lats gairebé per abundoses primes pressupostàries (ja hem dit que els pressupostos estatals són -- dels monopolistes), els monopolistes britànics, francesos, japonesos independitzaren la indústria "nacional" i es llançaren als mercats mundials, amb la qual cosa causaren fon-- des perturbacions als monopolistes nordamericans. No és -- pas perquè si que 40 milions de nordamericans del Sud (com ja hem dit) pateixen de subconsum. Contràriament, els Es-- tats Units, éssent els majors consumidors de cautxú, no tenen producció nacional i els monopolistes nordamericans es-- taven a mercé dels monopolistes britànics. I dels preus -- britànics. El 1929, més del 70% de la producció mundial de cautxú, 622.000 tones sobre un total de 861.000 tones brut, foren produïdes en les explotacions colonials britàniques: uns quants capatassos i milions de negres embrutits per la misèria, l'alcohol, la ignorància i la Bíblia. Per a treu-- re's el dogal del coll, el capitalisme monopolista nordameri-- cà comprà grans extensions de terreny al Brasil (1927) i al seu protectorat de Libèria (1929) Sumatra i Malaca. El po-- derós trust anglo-holandès Unilever dictà la llei en el mer-- cat mundial dels olis greixos colonials. Aquestes xifres i competències, l'origen i la base de les quals són colonials jugaran un paper enorme en el món capitalista de la post-- guerra, com ja veurem.

El capitalisme monopolista augmentà les despeses parasità-- ries i d'auto-defensa. Hem vist la disminució de tots els índexs de producció útil i de consum necessari. Hem vist -- l'augment de treball parasitari i la disminució del nivell de producció i de vida agrària. Hem vist l'augment enorme del poder i de riqueses dels monopolis i, paral.lolament, --

de llur descomposició i parasitisme. Per a completar el quadre, cal veure com el capitalisme monopolista ha manibrat amb els pressupostos estatals, els quals són en teoria l'acte més solemniat de la sobirania nacional. Les despeses policials dels Estats Units augmentaren de 100 al 1910, a 213 el 1930. Mentre els índexs de la producció mundial han caigut, els índexs de les despeses per a armaments han pujat. Heus ací la prova:

Armaments i producció mundial
(valors monetaris: 1913- 100)

	<u>Despeses per a armament</u>	<u>Producció</u>
1913.....	100	100
1925.....	135	133
1929.....	157	145
1936.....	300 - 350	121

Les xifres demostren que a l'any 1936, en 53 països les despeses per armaments foren 3 vegades i mitja superiors a les del 1913, mentre que la producció mundial va ésser un xic major del 20% a la del 1913. Heus ací la pedra de toc del capitalisme monopolista.

Així estava el món dirigit i explotat pel capitalisme monopolista en esclatar la segona guerra mundial. Quines seran les característiques essencials del món dirigit i explotat pel capitalisme monopolista, l'endemà de l'aixafament total del nazifeixisme-falangisme? La caracterització de la post guerra anterior ens dóna els trets essencials de la post guerra propera.

Ens diu Lenin "L'imperialisme és l'època del capital financer i dels monopolis els quals van aparellats arreu amb la tendència a la dominació i no a la llibertat. La reacció en tota la línia, sigui el que sigui el règim polític, l'agudització extrema de les contradiccions també en aquesta esfera, heus ací el resultat de l'esmentada tendència. Particularment s'intensifica l'opressió nacional i la tendència a les aneixions, val a dir, a la violació de la independència nacional, car l'anexió no és més que la violació del dret de les nacionalitats a l'autodeterminació. Cal afegir que no sols en els països novament descoberts, sinó que àdhuc en els vells, l'imperialisme inclou a les aneixions, a la intensificació de l'opressió nacional."

L'endemà de la guerra victoriosa de les Nacions Unides contra el nazi-feixisme, l'àrea colonial a disposició dels monopolistes serà encara més petita que la mantinguda en la

post-guerra anterior. Iran, Irak, Transjordània, Siria, Líban i Egipte seran nacions independents. India, el tresor més ubstanciós del monopolisme britànic, amb més o menys -- treball, deixarà d'ésser colònia. Possiblement, esperonats per un desvellament general asiàtic, la mateixa fortuna tindran Birmània i Indonèsia, Indoxina. Amb tota seguretat -- les Filipines i Corea seran Repúbliques independents, Xina, unificada, lliurada de concessions i de drets extraterritorials, haurà superat el període de l'intervencionisme periòdic, podrà marxar endavant per l'ample camí de la reconstrucció veritablement nacional i el Manxúque i la Mongòlia exterior, explotats avui pels monopolistes japonesos, units -- federativament o separats de Xina, sortiran de l'òrbita de l'opressió colonial i d'escanyament financer. Gairebé tota l'Àsia encara colonial es lliurarà de les urpes dels Estats que monopolitzen la seva vida i riquesa. L'àrea colonial -- està reduïda a Africa (Liberia és un protectorat nordamericà i Abissínia, un protectorat britànic), amb la possible -- excepció del Nord d'Àfrica francès, de l'Àfrica belga, portuguesa i italiana, a les illes polinèsiques i les atlàntiques (amb l'excepció d'Islàndia, la qual s'ha proclamat ja República independent de Dinamarca, més les Guaianes i la zona àrtica d'influència del Canadà, domini britànic. El desplaçament de forces en un món colonial reduït, no contribuirà menys a les pertorbacions internes, a les contradiccions internes del capitalisme monopolista. Alemanya haurà perdut les seves antigues i cobejades colònies i l'aspiració a recuperar-les, Itàlia ja no estarà en la llista dels països imperialistes: el famós "imperc" de Mussolini passarà al Museu de les antigalles. El Japó perdrà la "Magna -- Àsia" i reclòs en les seves illes, amb les ungles tallades arran, no comptarà per molt de temps, entre els competidors monopolistes, la Gran Bretanya cercarà una compensació a la prevista pèrdua de territoris asiàtics, retenen mentre pugui i amb raonaments "bíblics" de molta força les colònies de Mussolini. I els Estats Units prendran possessió de les illes oceàniques i, qui -sap- lo, de quelcom més, car les meditacions actuals dels monopolistes nordamericans no són pas gaire "cristianes". Es just, doncs, afirmar que del repartiment físic d'una terra empetitida, el capitalisme monopolista sortirà molt afeblit de la segona guerra mundial i que les insolubles contradiccions internes, enmetzinades, -- superlativament, portaran a l'extrem límit la seva descomposició i parasitisme.

L'àrea inversionista del capitalisme monopolista sortirà -- amenaçada de la segona guerra mundial. A Europa haurà perdut del tot. Estònia, Letònia, Lituània, Rússia Blanca i -- Ucraïna occidentals, la Bessaràbia, incorporades per voluntat pròpia a la gloriosa família soviètica. L'Europa empo-- brida i convulsiona no serà un mercat atractiu per al ca-

pitalisme monopolista. L'Europa de la post-guerra vinent no serà l'Europa de la post-guerra passada i l'ascensió de la massa popular a l'exercici ple del Poder polític, la impaciència insubornable amb què reivindicarà i imposarà la sobirania nacional, aprofundirà la tendència històrica a lliurar-se dels monopolistes interiors, de la dictadura econòmica i política del capitalisme monopolista, a recolzar-se en la -- Unió Soviètica, la salvadora del món, consolidada i agegantada per la victòria militar damunt el nazi-feixisme. A l'Àsia, Xina, unificada nacionalment, voldrà industrialitzar-se, aprofitar científicament les matèries primeres, la modernització de l'agricultura, esdevenir, en una paraula, una nació plenament sobirana. Es clar que aquest vigorós redreçament nacional serà un obstacle, en certs moments insuperable, a les maniobres i corrupcions dels grups rivals monopolistes -- anglo-saxons, un factor més en el conjunt de factors que examplarà l'abisme que ja separa els monopolistes britànics i nordamericans redreçament nacional que ni Txang Cai Xec ni la seva camarilla reaccionària Cuomintang no podran tòrcer. L'Amèrica Central i del Sud, l'economia de les quals estan -- lligades per la naturalesa de llur producció i pel caràcter de la demanda, al Vell Continent, entraran en un període de crisi econòmica aguda deguda a l'empobriment i als canvis radicals d'orientació dels mercats principals. Els símptomes monetaris europeus s'esfondraran --pràcticament, ja n'estant i la inseguretat política en el món capitalista i la precarietat de les inversions monopolistes seran les de la postguerra anterior multiplicades per cent. En la postguerra anterior el capitalisme monopolista sofrí un període llarg -- d'inestabilitat en tant que règim capitalista. En la postguerra ja albirada, la inestabilitat del règim capitalista -- serà enormement major, entre altres raons, perquè ara és tot Europa la que ha sofert el terratrèmol bèl·lic, polític i -- econòmic, perquè ara no neix una Unió Soviètica dessagnada, famolenta, en lluita contra el món capitalista, sinó que sorgeix una Unió Soviètica de poder immens i reconegut i aliada de les Nacions Unides, degut a la inestabilitat del règim el capitalisme monopolista gairebé deixarà d'exercir la seva -- funció essencial: L'exportació de capitals. Una major inestabilitat política del règim necessàriament provocarà una major retracció del capital inversionista, una major limitació de capitals. I si en la postguerra anterior la limitada exportació de capitals augmentà les contradiccions internes -- del capitalisme monopolista i anarquitzà més encara l'economia mundial, en la postguerra propera una anarquització moltíssima més accentuada farà topar amb major violència els interessos antagònics.

En la postguerra anterior el capitalisme monopolista va poder maniar, salvar-se del període d'inestabilitat i afer-

mar-se en el període d'estabilitat del règim, però no de -- l'economia mundial, perquè tingué dos punts de sustentació excepcionals els Quislings econòmics i els polítics. Signat l'armistici, el capitalisme monopolista troba els monopolis interiors desballestats, però no ensorrats, les capes dirigents de la política nacional cercades, però no colgades per una traïció irremeiable. Recolzant en elles va refer els monopolis, els càrtels, els quadres polítics, va superar "l'equilibri" de l'Estat i aconseguir que aquest re-- prengués amb més sadisme que mai la seva funció natural de gendarme, de recaptador d'impostos indirectes, de distribuïdor d'interessos a l'oligarquia financera nacional i internacional, de client obligat dels poderosos trustes d'armes i municions: va treure a la plaça pública la sobirania nacional. Signat l'armistici, el capitalisme monopolista va tenir a la mà els líders corromputs de la social-democràcia els instruments que havien de paraitzar em gran mesura -- l'acció revolucionària de la classe obrera. L'oportunisme d'aquests líders, la política de "reformes" que fou llur expressió, la col.laboració de classes que fou llur obligada conclusió, varen desarmar la classe obrera, varen paraitzar-la en les hores més decisives, quan el capitalisme monopolista ens imposà la seva força de xoc predilecta, allò -- que creia que havia d'ésser la seva àncora de salvació: el nazi-feixisme. En la postguerra propera, el capitalisme monopolista uns aliats afeblits, d'arrels podrides. Els càrtels continentals reorganitzats per assegurar l'hegemonia -- dels monopolistes alemanys no seran més que runes fumejants. La reconstrucció dels monopolis europeus, punts de recolzament i aliats alterns dels monopolistes anglo-nordamericans i fonamentalment del monopolisme alemany, ja no serà històricament fàcil, per l'oposició acarnissada dels pobles i -- per la desaparició de les classes dirigents que foren els -- forjadors, els aprofitadors, els servidors tot a l'hora, -- del capitalisme monopolista. Els líders social-demòcrates que resten són cadàvers insepulats, com va dir un dels més qualificats. Res no tenen de comú ja amb la classe obrera, amb el moviment obrer. En determinades circumstàncies favorables es llançaran a aventures polítiques de tipus "macdonalista" -no és aquesta la línia dels col.laboradors laboristes de Mr. Churchill?-, però llur força serà anihilada -- en no poder amagar el seu caràcter d'apèndix del capital monopolista. Intrigaran, conspiraran, faran us de tots els mitjans i de totes les armes de l'arsenal monopolista, per tal de dividir la classe obrera, per tal de posar-la altra vegada sota les urpes capitalistes. Provocaran més violències i, en determinats casos, podran fer recular la victòria. Seran però, inexorablement esbandits del moviment obrer. I el capitalisme monopolista tindrà enfront seu una classe obrera no desarmada, no desorientada, no paraitzada, una clas-

se obrera dinàmica, conseqüent, convençuda dels camins a -- seguir, dels objectius a aconseguir, dirigida pels seus par-- tits d'avantguarda, pels partits forjats per la teoria i la pràctica del marxisme-leninisme-stalinisme, pels partits -- que rebutjaran en tota situació i circumstància el podrit -- oportunisme. Al capitalisme monopolista no li serà fàcil -- la vida en la postguerra vinent. No estarà enterbolida la perspectiva històrica davant les masses populars. Car el -- quilinguisme no ha estat un episodi passatger és el signe -- dels nostres temps.

En la postguerra anterior, el capitalisme monopolista tin-- gué una excel.lent base d'operacions a Alemanya. Aquella -- Alemanya ja no tornarà. La podrida Alemanya de Weimar, -- dels Noske que ofegaren en la sang vessada pels batallons -- d'oficials junkers la veritable revolució del poble alemany la dels Scheidemann i Ebert que s'ajupiren davant els jun-- kers feudals i els monopolistes del carbó, de l'acer i de -- les indústries químiques i dels generals de l'Estat Major -- que aplanaren el camí a les bandes hitlerianes, està ben -- morta. L'Alemanya pagarà tot el preu del deute que ha con-- tret amb la humanitat, condició precisa perquè de les runes en sorgeixi una Alemanya nova, dirigida pel poble alemany, lliure d'aristòcrates, de militaristes, de monopolistes. Stalin ha dit:

"els Hitler vénen i se'n van, i Alemanya resta. No ens pro-- posem destruir el poble alemany, l'Estat alemany, la força militar alemanya".

La perspectiva és ben clara. Un poble alemany sanejat, un Estat popular alemany, un exèrcit popular alemany, podran -- perviure. Quin alleujament no serà per a tot Europa, per a tota la humanitat. Els monopolistes maniobren. Fan esfor-- ços desesperats -com més tard veurem- per a salvar els mono-- polistes alemanys, encara que el preu fos el respectar el -- lladronici comès per aquests arreu d'Europa, per a convertir altra vegada Alemanya en la plaça d'armes contra els pobles europeus, i en una perspectiva més llunyana, contra la Unió Soviètica. Aquests esforços ultrapassen tota mesura de pru-- dència i conspiració, paral.lelament a la pèrdua de confian-- ça en una pau negociada. La pau negociada, de fet, gairebé la donan per perduda, i diem gairebé, perquè mentre Hitler resisteixi demanaran a totes les potències divines i huma-- nes que algú faci el miracle. Car no ignoren que l'armisti-- ci a venir no serà el del 1918, que la pau a signar no serà la contradictòria ni hipòcrita de Versalles. Sabem que -- aquesta vegada les coses es faran seriosament, perquè inter-- vendrà la major potència mundial: la Unió Soviètica, el -- món socialista. Sabem massa que ni les arrels del nazi-fa-- xisme no perviuran a Europa, per bé que els Churchils de --

dalt i d'abaix cridin que els assassins i els lladres tenen la vida franca i el poder assegurat mentre no assassinin ni robin la Gran Bretanya. La gravitació natural de la presència històrica de la Unió Soviètica entrebanca ja des d'ara les indecents intrigues que els líders més coneguts del capitalisme monopolista tenen en cartera. No serà, no, lletra morta els acords de Moscó i Teheran.

Esborrant amb una rapidesa d'aferistes tota la fraseologia que alimentava l'ingenu entusiasme dels pobles durant la primera guerra mundial, el capitalisme monopolista féu el front únic amb el monopolisme alemany, a Compiègne. L'onze de novembre del 1918, es signà l'armistici, una anticipació de Múnic. Llegim l'article XII de l'armistici:

"Tots els soldats alemanys que es trobin actualment en territoris que formaven part de Rússia abans de la guerra, hauran de tornar, de la mateixa manera, a l'interior de les fronteres d'Alemanya, tal com s'han definit més amunt, tan prompte com els aliats ho considerin oportú, hagut compte de la situació internacional d'aquests territoris".

Què era aquest exèrcit? Què feia? Walter Lippmann, escriptor nordamericà, gens "comunistoide", contestà les preguntes com segueix: "aquest exèrcit alemany estava comandat pel general Von der Goltz. Va operar a Finlàndia (a les ordres del "demòcrata" Mannerheim, aclarim) i en la regió del Bàltic sota l'autoritat dels Aliats fins el mes de setembre del 1919, per un període de 10 mesos després del suposat desarmament d'Alemanya. Quan es suposà que aquest exèrcit tornaria al Reich i es perdria, el general Von der Goltz aconseguí que els seus oficials no fossin considerats com "alemanys" i que continuessin operant com un "exèrcit rus"... El que en veritat els aliats feren va ésser prendre a l'exèrcit alemany una part d'armes antiquades, desmobilitzar-lo parcialment, el cervell i la columna vertebral, però, de l'exèrcit, és a dir, l'Estab Major Central i els oficials professionals i les classes continuaren sense veure ningú no els digues res. Foren, doncs, els aliats els que crearen l'actual exèrcit alemany i prepararen els plans de mobilització i l'estratègia d'aquesta guerra". L'armistici del 1918 va ésser signat amb la decisió de continuar la guerra contra la recent nascuda Unió Soviètica i la guerra la varen fer i la varen perdre. Però aquells oficials de Von der Goltz formaren els batallons de xoc de Noske contra els obrers alemanys, i les primeres esquadres de les camises lilerianes. Aquells oficials foren la guardia pretoriana dels monopolistes alemanys, del capitalisme monopolista. Com dubtar que l'armistici proper serà de molt diferent naturalesa? En primer terme, no podrà ésser un armistici contra la Unió Soviètica i, per tant, contra les masses populars europees. En segon terme, haurà de sancionar la liquidació històrica de les malifetes que els monopolistes com-

teren a Finlàndia i als Països Bàltics per mitjà dels exèrcits junkers de Von der Goltz. En tercer terme, no crearà un exèrcit alemany d'agressió, no prepararà els plans de mobilització i l'estratègia de la tercera guerra mundial. En quart terme, no podrà esborrar els principis bàsics dels acords de Moscú i de Teheran el compliment d'aquests principis serà un afer posterior a l'armistici, a resoldre per les forces històriques en presència. Com no creure ue la naturalesa de l'armistici proper no serà un cop de conseqüències transcendents per al capitalisme monopolista? Com no creure ue els pobles europeus i asiàtics, sobretot, tenint un punt de partida just, no marxaran per la via de la sobirania popular? Com no cpsar que, perdut el monopolisme alemany, en veritat seria millor dir el monopolisme europeu continental muntat pels nazis amb la col.laboració traïdora dels Quíslings el capitalisme monopolista sofrirà una ferida gravíssima? L'armistici, no la pau negociada, és el malson del capitalisme monopolista.

L'acabament just i necessari de la segona guerra mundial -derrota militar absoluta del nazi-feixisme- capfica el capitalisme monopolista com més insegura veu la perspectiva interior en els seus baluards naturals i darrers: l'Imperi britànic i els Estats Units. Certament, la perspectiva no és falaguera. Fixem-nos en els Estats Units, potència monopolista major que la britància. Els Estats Units sortiren enfortits de l'anterior guerra en una mesura insospitada -- per llurs propis dirigents. Entraren a la guerra en el període final i el cost dou reduït en vides humanes i en riquesa. Els interessos cobrats, però, varen ésser fantàstics; acumularen l'or del món, es transformaren en exportadors de capitals de primera categoria, llurs trustos s'expandiren en escala mundial i obtingueren privilegis crescuts en les combinacions i càrtels internacionals, donaren un pas de gegant en la industrialització i en la tècnica de producció, obtingueren la paritat marítima de guerra amb la Gran Bretanya i llurs omnipotents trustos bancaris cobraren la usura a tots els continents. De l'immens poder adquirit amb la sang i la ruïna de tantes nacions, de tants milions d'homes en feren l'ús propi al capitalisme i, en virtut d'això, comparteixen la responsabilitat per la nova tragèdia que aclamada para la humanitat. Com en sortiran de la segona guerra mundial? Amb quina perspectiva?

Donat el caràcter de la segona guerra mundial els Estats Units han hagut de participar-hi, no al final, sinó en el seu període llarg i decisiu. Han de fer la guerra en dos fronts: l'europeu i l'asiàtic. Han de portar el pes més feixuc de la guerra del Pacífic, en part per clares condicions estratègiques i, en part, per arronçament del capital monopolista britànic, el qual aspira, alemanys, a una pari-

tat de desgast econòmic, polític i humà. Han hagut de posar tot el pes de llur força financera, industrial, humana en la balança de la guerra. Traduint en xifres l'esforç de guerra significarà per als Estats Units un deute estatal de 300.000 a 400.000 milions de dòlars. Més aviat aquesta darrera xifra, si la guerra contra el Japó es perllonga per la intervenció de factors imprevisibles. Val a dir que el poble nordamericà haurà de pagar cada any una suma d'uns 10.000 milions de dòlars d'interessos, quantitat que sobresurt ombrívola---ment en dir que el pressupost federal dels Estats Units mai no excedí dels 5.000 milions entre les dues guerres mundials. La dialèctica de la situació internacional post-bèl·lica -- obligarà els Estats Units a sostenir uns exèrcits de terra -- d'uns 2.000.000 homes -- són càlculs actuals dels experts nordamericans -- una marina en dos oceans, dues vegades més forta que la flota britànica, una aviació marítima i terrestre -- d'índex altíssim, a fabricar i renovar constament un utilatge bèl·lic de cost enorme per a una enorme formació armada, a mantenir unes bases estratègiques del Pacífic, les quals seran a la vegada una càrrega econòmica, a accelerar encara -- més la progressió de les forces interiors policíaques. Sense exageracions pot calcular-se que el poble nordamericà haurà de pagar cada any, per despeses parasitàries, no productives, entre 20 i 25.000 milions de dòlars. Aquest terrible fardell de la segona guerra mundial no crearà condicions massa favorables a les activitats del capitalisme monopolista nordamericà. I pot intuir-se que els sofriments i les dificultats de la postguerra treuran dels llims de l'infantilisme polític la massa ciutadana del més poderós i avançat país americà.

Però, les xifres pressupostàries, per importants que siguin, no ens donen una imatge completa dels Estats Units post-bèl·lics. Amb la guerra, el desenvolupament industrial ha estat gegantí. Totes les branques de la producció han arribat al límit. La capacitat de producció per màquina i per home-hora ha assolit nivells mai no vistos. El desenterrament de les patents que els trustos tenien arxivades i llur immediata aplicació han posat la indústria en possibilitats de rendiment gairebé inimaginables. A la vegada, ha augmentat en milions la massa de treballadors industrials, fenomen social de primera magnitud, ja que ha exigit desplaçaments profunds de la massa nacional i en escala colossal si tenim en compte que d'aquesta massa han hagut de sortir els 10.000.000 milions d'homes de l'exèrcit, la marina i l'aviació. Vegem -- més d'aprop el problema de major volum social: les proporcions previsibles de l'atur forçós després de la guerra. L'any 1940, els treballadors de la indústria eren 46.000.000 i els enganxats a les forces armades 600.000. L'any 1944, les xifres són, respectivament, 55.000.000 i 10.000.000. El

1940, 46.000.000 de treballadors produirien mercaderies per valor de 93 mil milions de dòlars. L'any 1944, 55 milions de treballadors en produiran per valor de 140 mil milions. L'"Institut d'investigació d'Amèrica" calcula que si la guerra d'Europa acaba aquest any, 4.000.000 de treballadors quedaran automàticament sense feina. Si la guerra dura més i la producció pot mantenir-se als nivells actuals, els braços necessaris seran 55.000.000 contra una oferta mínima de 59.500.000, es a dir, hi hauria 2.500.000 de parats forçosos -els altres dos milions serien els de les forces armades-. Però si la producció és després de la guerra torna als nivells d'abans, l'atur forçós als Estats Units serà almenys de 15.000.000, xifra espadardora si recordem que l'atur del 1940 era de 6 a 9.000.000. Aquesta xifra en perspectiva és tan ombrívola que l'escriptor Gilbert Green, la comenta en els següents termes en "The Communist", número d'abril d'enguany: "Tornar a tals nivells (de la preguerra) és tant com esperonar la desocupació en massa, la guerra intestina de classes i una lluita furient pels mercats mundials. Tot això determinarà, a la vegada, la inestabilitat mundial, augmentarà l'amenaça del feixisme als Estats Units i enfortirà certs sectors del capital americà (Dupont Hearts) sempre interessats a llançar-se a aventures de lladronici a l'exterior". I un tècnic capitalista Leo M. Chermé, va haver de reconèixer davant la "Societat pel perfeccionament tècnic de la Direcció", organisme patronal:

"Es ben clar avui que una tercera guerra mundial serà no solament inevitable, sinó molt més brutal que la d'ara, sempre que la ma d'obra no sigui utilitzada per crear mercaderies i serveis destinats a la satisfacció de les necessitats humanes".

Analitzant el problema d'una perspectiva tan negra, Earl Browder ha dit que la seva solució consisteix en augmentar diverses vegades el volum del mercat interior i dues vegades el del mercat exterior. La solució és justa. Si la població humana que habita el nostre planeta augmentés només un 10% la seva capacitat de consum, totes les fàbriques del món treballant a tot rendiment no donarien abast. La solució és justa, però és realitzable sota el capitalisme monopolista? La resposta és negativa: el problema no té solució sota el capitalisme monopolista, com no la va tenir en la postguerra anterior. Si a les acaballes de la postguerra anterior als Estats Units hi havia de 6 a 9.000.000 d'obrers en atur forçós, en la segona postguerra ningú no podrà evitar que la xifra pugi als 15.000.000, acceptant que el control, que la direcció de l'economia nordamericana continuarà en mans del capitalisme monopolista. Com es pot parlar seriosament del capitalisme monopolista "progressiu"?

La llei fonamental del capitalisme monopolista no és el consum, és el guany, i el guany amb els mètodes i idees que li són consubstancials. Aleshores la perspectiva és ben dibuixada. Des del punt de vista del consum, l'exportació nordamericana ratifica una llei ben coneguda, però negada sempre pels monopolistes els països industrialitzats consumeixen més mercaderies que els agraris, semicolonials o colonials. Les xifres d'exportació corresponents al 1938 són definitives. Europa (sense la URSS) consumí el 42,8% de l'exportació americana. Asia (sense la URSS) amb una població tres vegades superior a l'europea, consumí el 16,7%. El percentatge d' Austràlia i illes dependents fou del 3% per 10.000.000 d'habitants i el d'Àfrica 3% per 157.000.000 d'habitants. El percentatge del Canadà va ésser del 15,4% per 12.000.000 d'habitants i el d'Amèrica del Sud 9,7% per 88.000.000 d'habitants. Encara que important, la descomposició dels percentatges, per bé que demostri una veritat econòmica, no ens dóna una idea completa de la perspectiva, car tota l'exportació mundial nordamericana totalitzà un màxim de 5.000 milions de dòlars anuals des del 1920 i un màxim de 3.000 milions en els anys immediats anteriors a la guerra, quantitats en realitat petites si les comparem a les xifres astronòmiques de l'exportació de capitals. És sent el monopoli creació i domini de l'oligarquia financera el capitalisme monopolista té major interès en l'exportació de capitals que en la de mercaderies. L'exportació de mercaderies és una conseqüència i un complement de l'exportació de capitals. Les condicions del mercat monetari fixaren, doncs, la producció de les fàbriques gegants nordamericanes, i no a la inversa. Es pot afirmar, sense temença a exageracions ni molt menys a anticipacions especulatives, que la profunda anarquització del mercat mundial i, especialment, del major mercat europeu, agreujada per una inestabilitat política més accentuada i que cercarà solucions més definitives que les del 1918-25, retraurà als inversionistes. Una massa enorme de capital estarà a disposició dels monopolistes, però no mobilitzada, aprofundint amb la seva inèrcia, la crisi econòmica mundial. El capitalisme monopolista es mou dintre un cercle viciós.

Quan els grups monopolistes, cansats de fer-se la guerra o impotents per a continuar-la, s'entenen, no és el consum el factor decisiu, no és l'increment del consum el problema modular, sinó el repartiment de guanys monopolistes produïts per dos actes que es complementen: restricció de la producció, preus elevats. Que la conseqüència d'aquesta doble acció sigui fatalment, la restricció del consum, l'augment de l'atur forçós, de la depauperació universal, no interessa al capitalisme monopolista, car aconseguí allò que volia: guanys monopolistes. Un major nivell de consum de les masses humanes més endarrerides, és necessari segons nosaltres

és rebutjable pel capitalisme monopolista. Car aquestes im-
menses multituds habiten les zones de matèries primeres es-
ssencials i són tingudes en compte, no com consumidors, sinó
com productors de matèries primeres a preus baixos són la
carn de canó de l'economia monopolista. El capitalisme mo-
nopolista ha esborrat dels càlculs del consum a la immensa
najoria de la humanitat.

Les estadístiques demostren que la industrialització d'un
país el transformà de consumidor pobre en consumidor ric.
Tan enorme veritat econòmica ens entusiasma a nosaltres, pe-
rò revolta als monopolistes. El capitalisme monopolista --
posseïdor de la finança mundial, de les matèries primeres i
de la producció bàsica, no pot interessar-se en el ressorgi-
ment sistemàtic i progressiu de noves entitats econòmiques
que podrien ésser i serien la base d'una efectiva indepen-
dència política. El capitalisme monopolista tendeix, no a
eixamplar-se, sinó a restringir-se no a cooperar sinó a do-
minar. De no ésser aquesta la seva naturalesa hi hauria --
guerres, hi hauria nazi-feixisme-falangisme? Un grup mono-
polista així que assoleix un cert grau de potència, aspira
a absorbir, a anihilar, els grups rivals, a disputar a sang
i foc l'explotació monopolista d'un país o d'un conjunt de
països cobejables com mercats monetaris o com a productors
de matèries primeres. Pel seu propi esforç no esperonarà --
la industrialització del país que sigui. Si malgrat tot --
contribueix a la industrialització, i això sol passar, ho --
fa empés pels antagonismes internes insolubles del propi rè-
gim. Si actua sense contradicció, saboteja la industrialit-
zació. No en tenim nosaltres, companys, una experiència?
Els babaus de Barcelona miraven embadalits una nova sucurs-
sal bancària estrangera o les plantes de muntatge de la Ford
o de la General Motors. No s'adornaven que se'ns feia vic-
times de la pràctica ortodoxa de colonització. Què cerca--
ven els monopolistes? Amb la sucursal bancària, conèixer --
les intimitats de l'economia espanyola, penetrar en ella --
pels seus punts febles, dominar les branques essencials --
aprofitant tots els recursos i les "influències" polítiques
i, de passada, drenar periòdicament l'estalvi nacional amb
fallides fraudulentos sempre, car la casa matriu s'emporta-
va els guanys de la filial i no es feia responsable dels --
seus actes. Amb les plantes de muntatge, la Ford i la Gene-
ral Motors, adquirien a qualsevol preu els privilegis d'una
indústria "nacional", xuclaven els diners del país i obsta-
culitzaven i, més sovint encara impedièn el desenvolupament
de la indústria del transport a motor a casa nostra. Paga-
ven provisionalment una pesseta sobre l'esclaf de la indús-
tria metal·lúrgica i guanyaven fama de "filàntrops" ¡Heus
ací la teoria i la pràctica del capital monopolista. Car --
el capitalisme monopolista aspira, no a la industrialització

sinó a la restricció del consum mitjançant la producció limitada i la imposició de preus alts monopolistes.

La lluita aferrissada i inevitable entre els monopolistes -- contraris, els quals seran derrotats amb l'aixament militar del nazi-feixisme, però no vençuts, posaran encara més de relleu la naturalesa d'opressió colonial i d'escanyament financer del capitalisme monopolista. Abans de la segona guerra mundial, 5 grups monopolistes es disputaven els mercats mundials: el nordamericà, el britànic, el francès, l'alemany i el japonès. Després de la segona guerra mundial restaren un enfront de l'altre, irreconciliables, el monopolisme nordamericà i el britànic. Afavorirà la concentració del capitalisme monopolista la situació post-bèl·lica? Evidentment, no. L'empitjorarà més. A l'empitjorament contribuirà de manera especial la contradicció entre el repartiment físic i l'econòmic del món capitalista empetitit. La Gran Bretanya és la primera en el repartiment físic, Nordamèrica és la primera en el repartiment econòmic, és també la primera en producció en potencial de major producció, i en reserves financers. Des del punt de vista financer, l'hegemonia de la City ha -- passat sense remei a Wall Street. La potència del monopolisme nordamericà és superior a britànic, perquè nordamèrica -- compta amb un mercat nacional més de tres vegades major. El gegant poder del monopolisme nordamericà voldrà expandir-se, éssent aquesta una qüestió de vida o mort i arreu toparà amb els monopolistes britànics la vida del quals estarà lligada al manteniment, almenys, de posicions.

Un avenç de la lluita a venir el tenim en el procés de desplaçament del monopolisme britànic dels països centre i sudamericans. Vegem les xifres, posant com a última la corresponent a l'any pròsper, 1929:

Inversions anglo-nordamericanes a Sud-Amèrica
(milions de dòlars)

	<u>Gran Bretanya</u> <u>1913-1929</u>		<u>Estats Units</u> <u>1913-1929</u>
Argentina	1861-2140	.....	40- 611
Bolívia	2- 13	.....	10- 113
Brasil	1162-1414	.....	50- 476.
Xile	332- 390	.....	15- 396
Colòmbia	34- 38	.....	2- 261
Equador	15- 23	.....	10- 25
Paraguai	16- 18	.....	3- 15
Perú	133- 141	.....	35- 151
Uruguai	240- 217	.....	5- 64
Venezuela	41- 92	.....	3- 162
	<hr/> 3836-4486		<hr/> 173-2274

Inversions anglo-americanes a Centre-Amèrica

	<u>Gran Bretanya</u> <u>1913-1929</u>		<u>Estats Units</u> <u>1913-1929</u>
Costa Rica	37- 27	.....	7- 36
Guatemala	52- 58	.....	20- 38
Honduras	16- 25	.....	3- 13
Nicaragua	6- 4	.....	3- 24
El Salvador	11- 10	.....	3- 15
Panamà	- 8	.....	5- 36
Cuba	222- 238	.....	220-1526
Haití		.....	4- 31
Mèxic	808-1035	.....	800-1550
Santo Domingo		.....	4- 24
Totals	1148-1405		1069-3293

L'eloquència de les dues taules és aclaparadora. L'any 1913 les inversions britàniques eren unes tres vegades majors: 4.984 milions de dòlars contra 1.267. L'any 1929, les inversions gairebé s'igualaren: 5.891 contra 5.567. En el mateix període, els monopolistes britànics han estat desplaçats definitivament del Centre-Amèrica: la diferència a favor seu de 79 milions de dòlars, el 1913, s'ha transformat en una diferència en contra de 1.888 milions el 1929. El monopolisme britànic conservà el primer lloc a Sudamèrica, només perquè el monopolisme nordamericà tingués un punt de partida baix. L'inversionisme britànic a Sudamèrica en el període 1913-1929 fou estàtic, car augmentà només en 650 milions de dòlars, mentre que el nordamericà fou dinàmic, ja que de 173 pujà a 2.274 milions. Des de 1929, la Gran Bretanya ha perdut el primer lloc a Sudamèrica, perquè per finançar la guerra ha hagut de realitzar un mínim del 50% de les inversions, especialment al Brasil, en la compra d'immens territoris cauders i en la construcció i eixamplament d'alts forns, de drassanes i plantes industrials de producció bèl·lica.

La batalla entre els monopolistes britànics i nordamericans, ja ha començat. Els monopolistes britànics recolzats pels monopolistes nordamericans que tenen relacions d'interessos amb els monopolistes europeus, britànics i, sobretot, alemanys, defensen el sistema preguerra dels càrtels internacionals. Els monopolistes nordamericans "independents", que estan tan freturosos de domini unilateral, sense compromisos, sense repartiment de zones d'influència, sense cooparticipació en els beneficis, sense mercats exclosos per conveni a uns i altres, defensen la "competència lliure". Naturalment, la competència "lliure" entre monopolistes, no pas clàssica del

segle XIX, i ho defensen per saber-se els més forts, perquè necessiten obrir mercats avui monopoli del monopolistes britànics, perquè volen el domini econòmic i, per tant, polític mundial. Els monopolistes britànics no volen el restabliment del "patró or" i pressionat per ells el Ministeri d'hisenda ha declarat suara als Comuns que el Govern britànic s'oposaria "apassionadament" a què l'or sigui de nou la mesura del valor. Els monopolistes nordamericans demanen el restabliment del "patró or", car posseint els Estats Units gairebé la totalitat de l'or del món capitalista -uns 20000 milions de dòlars- ningú no podria disputar-los l'hegemonia en l'economia mundial capitalista.

Ha començat la batalla en les paraules i en els fets. Mr - Churchill, analitzant fa poc la Carta de l'Atlàntic, va revelar als Comuns i per a tranquil·litzar els monopolistes britànics: "Vaig demanar l'inserció de les següents paraules a la Carta de l'Atlàntic i les quals poden ésser llegides en l'esmentat document: Amb el degut respecte a les obligacions actuals". I les obligacions actuals no són altres -- que el monopoli britànic dels mercats colonials, de les matèries primeres colonials, de l'imperi, els drets preferencials entre els dominis i la metròpoli, els convenis, els càrtels monopolistes amb els imperis subordinats -l'holandès i el portuguès-, ratificar, en una paraula, la vella concepció de la unitat imperial econòmica impenetrable. Per la seva part, Mr. Cordell Hull, no fa gaire dies, va afirmar amb vehemència en ell desacostumada que els Estats Units, país de "llibertat i de democràcia tradicionals", veuran amb plaer tots els moviments d'alliberació nacional i que reconeixeran, sense més tràmits, el país i països que es declaren independents. Es lògic, inevitable, que els monopolistes nordamericans no admetin, en un món capitalista més petit que el de la postguerra anterior, el clos econòmic tancat de l'Imperi britànic. Són resolutament incompatibles.

Uns i altres monopolistes prenen posicions per al futur immediat. L'endemà de la guerra, tots els continents seran disputats aferrissadament. Especialment Sudamèrica serà un furiós camp de batalla. No és ben cert que els monopolistes nordamericans considerin el Brasil com llur plaça d'armes - per a les batalles del demà? No és ben cert que els monopolistes britànics considerin com llur plaça d'armes l'Argentina, ampliant-la si poden a les Repúbliques econòmicament dependents i veïnes: Uruguai, Paraguai, Bolívia i Xile? No és ben cert que ambdós recolzen règims feixistes, per ésser aquests el més adients per a treure a la plaça pública la sobirania nacional, per a caldejar l'atmosfera bèl·lica entre els països pretendents a una mateixa "hegemonia" de segona mà i llogada, els majors consumidors d'armaments? No és ben cert que Mr. Churchill, en pronunciar el cínic dis-

curs de recolzament al traïdor Franco, tingué en compte, entre altres objectius, la perspectiva economica de Sudamèrica, baluard sinó perdut, esquerdat i al qual els monopolistes britànics pretenen, per tots els mitjans, reconstruir. No és ben cert que els monopolistes nordamericans, ultra de fensar l'hegemonia a tot el continent americà pretendran, també per tots els mitjans, "perforar" com es diu ara, la muralla imperial britànica obrir els mercats africans asiàtics en un esforç paral·lel per a esbandir la Gran Bretanya de les illes atlàntiques, illes de monopolistes britànics? No és ben cert que en els estira i arronsa prop de Txang Cai Xec i el Cuomitang es troben les mans brutes dels monopolistes contraris, llurs ambicions inconfessables davant la imminència d'una Xina victoriosa, popular, d'una Xina lliure que podrà "contagiar" de llibertat L'India colonial? No és ben cert que el darlenisme, el badogliorisme, l'amgotisme són expedients contradictoris d'un capitalisme monopolista angoixat i que no vol perdre el domini sobre els mercats europeus? No és ben cert que el mariscal Smuts, en proposar que Holanda, Bèlgica, França siguin incorporades com a dominis a l'Imperi britànic, tingué en compte les batalles previstes amb els monopolistes nordamericans, alhora que la -- creació d'un bloc ofensiu, més llunya de perspectiva contra L'"expansionisme" de la Unió Soviètica? No és ben cert que els monopolistes britànics i nordamericans enenen ja la -- guerra civil en el món àrab, ric en petroli? Són més que -- certs la traïció nacional del Govern polonès en exili, el -- seu antisemitisme, els seus contactes amb agents hitlerians. Perquè se'l tolera i té tants "abnegats" defensors "demòcrates" i "social-demòcrates"? És cert que el general Mihailovix està al servei dels nazis i que, malgrat les proves, ha tingut el suport del Govern Iugoslau exiliat i de l'anomenat rei Pere. Perquè se'l considera encara un general "demòcrata víctima dels comunistes"? El Govern provisional de la República francesa, després de liquidar Giraud, successor de Darlan com agent dels monopolistes britànics i nordamericans complotats amb els monopolistes alemanys, ha declarat solemniament que la nova República posarà fi als monopolis als trustos. No serà per això que tot són espines en el camí del seu reconeixement? Davant el fracàs, fins ara, dels complots per la pau negociada, els monopolistes no volen admetre que els pobles europeus alliberats del nazi-feixisme resolguin democràticament, sense cap ingerència estrangera, -- el règim polític i econòmic que els plagui. No serà perquè presenten que els pobles europeus alliberats declararan la guerra a mort al capitalisme monopolista? En un dels dar-- rors numeros de la revista soviètica "La guerra i la classe obrera", es diu:

"No hi ha pas dubte que la U. R. S. S. es un país poderosament industrialitzat que participarà en el mercat mundial, no se

lament com a comprador, sinó com a exportador de mercaderies".

Els pobles europeus alliberats, tots els pobles del món, trobaran en la importació de mercaderies soviètiques, un mitjà per arregar-se del coll el dogal del capitalisme monopolista preferencialment exportador de capital. No és per a neutralitzar la presència històrica de la Unió Soviètica en el mercat mundial, que els monopolistes remouen frenèticament cel i terra per imposar als pobles europeus uns Quislings nous - de trinca, menjadors de capital i no de mercaderia?

El món capitalista s'ha fet petit i els recursos del capitalisme monopolista són majors que mai. Com resoldre aquesta contradicció fatal? Lenin ens ha dit:

"En el terreny del capitalisme pot haver-hi altre mitjà que no sigui la guerra per a suprimir la desproporció existent - entre el desenvolupament de les forces productives, l'acumulació del capital, per una part, i el repartiment de les colònies i de les "esferes d'influència" pel capital financer, per l'altra"?

Podran els monopolistes britànics i nordamericans arranjar - enteses provisionals: tota entesa entre monopolistes no és més que una treva entre dues guerres. Fidel a la seva naturalesa, el capital monopolista seguirà en la post-guerra que ve les petjades de la post-guerra anterior. No tindrà altre objectiu que el de cobrarpreus alts monopolistes, per mitjà de l'escassetat artificial. El consum no serà una finalitat sinó una especulació, com el progrés un simple accident del seu "ideal" únic: acumular els guanys, reforçar el domini - sobre els homes i les coses. Tancarà mines i drassanes, fàbriques gegants i ferrocarrils. Destruirà capital fix: fàbriques, motors, transports terrestres, vaixells i avions. Destruirà mercaderies de consum. Llançarà a la misèria milions i milions de treballadors. Renunciarà als crèdits a llarg termini i prestarà a cert termini a interessos usuaris. Arxivarà les patents que accelerarien el progrés tècnic. Accentuarà encara més el retard tècnic i la servitud econòmica de l'agricultura. Agreujarà més el desequilibri entre el treball productiu i el treball parasitari. Sagnarà a mort - els habitants de les colònies. Si les capes dirigents que - el serviren abans contra la sobirania nacional no són aptes per a "governar" en nom seu, passarà per damunt d'aparences i de respectes formals amb la voluntat clara d'anexionar-se les nacions que li interessin. Enfonsat cada vegada més en l'abim de les seves contradiccions, de la seva descomposició i parasitisme, el capitalisme monopolista provocarà guerres i conflictes més sanguants que en la post-guerra anterior; - conspirarà per restablir el feixisme en els països democràtics i populars: imposarà un reagrupament de països sotmesos

a una altra influència monopolista per a desfermar -si se'l deixés fer i arribada l'hora- la tercera guerra mundial contra la Unió Soviètica. Car, com ens diu Stalin:

"Sota el regnat del monopoli és inevitable el repartiment econòmic del ja repartit món mitjançant conflictes militars i desastres militars".

Heus ací, companys, analitzades de la manera més objectiva possible, les condicions del món controlat i dirigit pel capitalisme monopolista, després de la segona guerra mundial.

La naturalesa incanviable del capitalisme monopolista.

Es molt possible que els defensors del capitalisme monopolista, potser, els ingenus creients en el més que mort liberalisme econòmic, ens plantejaren una qüestió: el capitalisme monopolista ha estat el que ha estat, però per que no -- canviar la seva naturalesa? La pressió dels Governos, les exigències de la situació econòmica, un ressorgiment d'amor "cristià" a la humanitat, no poden convertir-lo en un instrument insubstituïble per a la reconstrucció del món?

Pot, companys, el llop carnisser transformar-se en ovella mansoia? Val la pena deixar resolt l'interrogant.

Amb el poder polític a les mans, guanyat en les jornades de la Revolució Francesa, la burgesia bastí el seu Estat, donà vida i articulà els elements constitutius de la nacionalitat organitzà l'economia capitalista. En l'etapa de la lliure concurrència, productors isolats servien el mercat general i la banca no era més que un simple intermediari en el procés de producció i consum. Del 1860 al 1880, la lliure concurrència assolí el màxim desenvolupament i poder. En aquell període nasqueren els primers càrtels, germans del futur -- que passaren gairebé imperceptibles. La crisi del 1873 obrí un període de desenvolupament en gran escala de càrtels, de solidesa precària i que foren tinguts per un fenomen passatger. La prosperitat dels darrers anys del segle XIX i la crisi del 1900-1903 assenyalen la fi històrica del capitalisme de lliure concurrència i els càrtels esdevingueren -- una de les bases de tota la vida econòmica. "El capitalisme es transformà en imperialisme" (Lenin) D'aleshores ençà el capitalisme imperialista ha seguit el procés de creixença i de caducitat. En el període de creixença ininterrompuda, provocà la primera guerra mundial. En el període de caducitat obert per la guerra, provocà la guerra contra la URSS, les guerres i conflictes sagnants de fronteres i colònies, la feroç repressió blanca, la crisi econòmica permanent, el nazi-feixisme-falangisme crearen les condicions --

que feren inevitable la segona guerra mundial. L'imperialisme, el capitalisme monopolista ha caducat definitivament està a les acaballes. I en les impotències de la senectud ha de refer un món que abaixà en àes eufòries de la joventut i de la maduresa? Serà sempre el que ha dit Lenin:

"El monopoli, l'oligarquia, la tendència a la dominació no a la llibertat, l'explotació d'un nombre cada vegada major de nacions petites o febles per un grapat de nacions riquíssimes molt fortes: tot això ha forjat els trets definitius de l'imperialisme i els quals ens obliguen a caracteritzar-lo com a capitalisme parasitari o en estat de descomposició"

O és que les activitats actuals del capitalisme monopolista permeten esperar qualsevol altra cosa?

En primer terme, quina nau prepararia si els pobles li ho permetessin? L'escriptor Robert Reuben, l'ha definit en el número del dia 11 d'octubre del 1943 de la revista nordamericana "The New Republic", com segueix:

"La pau seria edificada per individualitats que dominaren el món en el passat, i les quals són les úniques, en el moment actual, que preparen, científicament, amb tot detall, el restabliment d'un ordre econòmic mundial. Són aquestes individualitats els industrials internacionals que, per mitjà de llurs convenis de càrtels fets en el passat, han establert ja un "super-govern", una organització internacional que domina la vida dels homes corrents fins al límit mateix en què pogués dominar-lo qualsevol "super-govern" polític-que hi hagi en el futur".

En segon terme, quina és la perspectiva d'un món altra vegada controlat i dirigit pel capitalisme monopolista? Henry Wallace, vicepresident dels Estats Units, ens dóna la resposta:

"La democràcia econòmica ha d'ésser combinada amb la democràcia política, car en el cas contrari, la democràcia política morirà... Cal que hi hagi un poder que pugui fer front als càrtels internacionals que escanyen la producció emprant mètodes i competències deslleials que condueixen a la guerra".

En tercer terme, quin és el poder actual del capitalisme monopolista, els seus trepitjocs per a conservar-lo? Ens dóna la mesura aquest angoixós crít de Mr. Edward S. Levy, cap de la Secció de la Guerra Econòmica del Departament de Justícia del Govern nordamericà:

"Lluitem per la llibertat, i en el dia de la pau aquests -
càrtels dominaran la terra".

En quart terme, qui són els representants del capitalisme -
monopolista que ha provocat amb les seves infamies i concor-
xes, els comentaris anteriors? Qui els coneix d'aprop, el
jutge Thurman Arnold, els defineix així:

"Són els mateixos homes que empren els sistemes dels preus
alts i la producció restringida durant la depressió -i des-
prés, afegim nosaltres impediran el desenvolupament de la -
producció, destruiran els mercats de productes del camp, -
crearan l'escassetat en mig de l'abundancia, imposaran el mí-
nim irreductible de 9.000.000 de parats forçosos".

En cinquè terme, quina és la naturalesa del seu poder que -
el fa superior al dels governants oficials, adhuc de l'apa-
rentment omnipotent Govern nordamericà? Els escriptors Jo-
sep Borkin i Charles Nelsh, en un treball titulat "el gran
pla d'Alemanya", la caracteritzen bé:

"La bona voluntat que no es recolzi damunt de bases econòm-
iques esdevé un lligam molt trencadís. El nostre Govern no
pot establir tals lligams, perquè els càrtels havien pres -
altres disposicions. El fet simple que la política dels --
càrtels pugui anul·lar els desigs del Govern americà, és la
clau de la seva veritable naturalesa. Els càrtels són Go--
verns privats". (I més efectius que els Governos oficials,
afegim nosaltres).

I per últim, quins són els fets actuals que han donat lloc
a judicis comentaris i afirmacions tan categòriques d'escrip-
tors i d'altíssims funcionaris nordamericans no gens suspec-
tes de "comunistoides"?

El capitalisme monopolista nordamericà ha armat a Alemanya
hitleriana. Això ressurta clarament d'aquest paràgraf de --
"El gran Pla d'Alemanya"

"Amb la cooperació dels participants nordamericans, els càr-
tels mantingueren sistemàticament baixa la capacitat del --
nostre país per produir en grans quantitats tots els ele---
ments bàsics per a fer la guerra -magnesi, cautxú artifi---
cial, equip òptic- en tant que, amb l'estreta col.laboració
dels industrials i feixistes alemanys, enfortiren l'econo--
mia alemanya fins a fer-ne una poderosa màquina de guerra"

El capitalisme monopolista "aliat" traeix en plena guerra, -
la causa de les Nacions Unides. Els seus defensors s'escri-
dassen, ens diu K. Hofman, en la revista "La guerra i la --
classe obrera", per tal de:

"Amagar al control públic el secret dels entenebrits revolts mitjantçant els quals les matèries primeres i el petroli del Caribe i de Sudamèrica tramesos a Espanya arriben finalment a Alemanya i com les més recents patents emprades en la producció de guerra aliada vénen a ésser conegudes tot seguit - pels alemanys".

Els monopolistes "aliats" són còmplices actuals dels monopolistes alemanys. Es la revelació que llegim en "El gran Pla d'Alemanya":

"Cal témer que mitjantçant el restabliment del sistema dels càrtels la indústria alemanya surti d'aquesta guerra vencedora econòmica, malgrat la derrota militar que sofreixi Alemanya. Els industrials dels Estats Units, de la Gran Bretanya d'Alemanya d'arreu, prenen ja les disposicions precises per a reanudar llurs activitats (monopolístiques) després de la guerra". Car "a l'Europa el Govern de Hitler ha preparat cu rosament les bases d'un imperi industrial capaç de sobreviure a la derrota militar. Hitler passarà, però perdedors, guanyadors o empatats, els càrtels dels junkers estan ja preparats. Han preparat una "legalitat" ajudats pels monopolistes dels països ocupats (i pels monopolis "aliats" com veurem). Els industrials dels països ocupats, dependents ara de l'organitació industrial dominada pels alemanys, de la qual han entrat a formar part, resistiran qualsevol esforç que tendeixi a la sissolució".

Els monopolistes "aliats" preparen ja noves guerres, d'acord amb els monopolistes alemanys. Els "apaivagadors econòmics" temorencs d'un "prematuro" acabament de la guerra, denuncia K. Hofman a la revista soviètica "La guerra i la classe obrera":

"Ja fan plans de "reconstrucció" amb l'esforç dels vells càrtels i amb la participació dels monopolistes alemanys". Els Càrtels internacionals estan interessats en tot allò que inevitablement determini nous conflictes i guerres mundials".

Quines són les activitats concretas actuals dels monopolistes? La Standard Oil signà un acord amb la I.G. Farben, el trust químic alemany. Liurà a la I.G. Farben la patent per a la fabricació de cautxú "butyl". A canvi d'això, la I.G. Farben atorgà a la Standard Oil el monopoli de certs productes en certes àrees, amb absoluta llibertat per a fixar les quotes de producció i els preus. S'anà més lluny. La Standard Oil convingué a donar a la I.G. Farben la llibertat absoluta en el camp químic, adhuc a lliurar-li qualsevol descobriment que pogués aconseguir en aquest terreny i la I.G. Farben, en compensació, reconegué a la Standard Oil el monopoli total en els camps de combustibles líquids. Com es veu l'acord era totalment favorable als alemanys, car aquests ca

dien el que no tenien (combustibles líquids) i guanyaren el que més urgentment necessitaven (patents químiques). Aquest tracte de "favor" no fou altra cosa que un factor més que sumaven els monopolistes en la política d'agressió contra la Unió Soviètica. Cal esclarir que la Standard Oil mai no lliurà a la indústria nordamericana la patent del cautxú -- sintètic, "negligència" que posà els Estats Units en perill de derrota en conquerir els japonesos la font del cautxú natural. Cal afegir que interrogada la Standard Oil pel Departament de Justícia, ha declarat que l'acord amb la I.G. Farben donà altra vegada vigent després de la guerra. I mentretant, els soldats americans lluiten contra soldats hitlerians transportats sobre llantes de la Standard Oil -- ¡Els monopolistes no tenen pàtria!

El "càrtel més gros de la història", l'organització anglo--americana-holandeso-alemanya, que controla i distribueix la gasolina natural i sintètica, es reorganitza a l'Estat "neutral" de Suïssa. Els monopolistes no tenen pàtria.

La Companyia General Anilina dels Estats Units, en un acord sobre colorants, cedí a la I.G. Farben el monopoli de tota l'Amèrica Llatina. A causa d'aquest conveni la General Anilina ha estat processada i els bons alemanys foren sotmesos a "custodiar". Però el procés s'ha arxivat i el conveni segueix en peu: els famosos "custodis no han gosat a anular--ho.

El Càrtel de la quinina, holandès (presentat sempre com exemple típic dels càrtels inhumans) continua actuant. El seu mètode peculiar és destruir el 50% de la producció per a cobrar preus de carestia. La pèrdua de la font de matèria -- primera ha destorbat les activitats del càrtel. Una nova amenaça ha sorgit. Fora del càrtel s'ha posat en producció quinina sintèctica anomenada "atebrina". Avui l'activitat essencial dels monopolistes és incloure "l'atebrina" en el càrtel de la quinina. Els monopolistes holandesos no renuncien a alimentar-se de carn humana sofrent.

Els trustos gegants de la Indústria química: Dupont de Nemours, nordamericà, Indústries Químiques Imperials, britànic i la I.G. Farben, alemanya es repartiren el món en esferes de producció i de preus monopolístics, abans de la guerra. Amb la guerra, el càrtel internacional està, en part, suspès. Es ja un fet comprovat que una vegada acabada la guerra, la maquinària seguirà rodant com si res no hagués passat. Sortosament, els soldats britànics i nordamericans no oblidaran que ha passat quelcom!

Als Estats Units treballen per comandes del Govern una sèrie d'empreses "refugiades". Les cases matrius són alema--

nyes i resideixen a Alemanya. Els "refugiats" gestionen -- l'autorització oficial per a pagar la part corresponent --- dels guanys que fan treballant pel Govern nordamericà, a -- les centrals d'Alemanya. Estem entre "cavallers"!

En general, pot fer-se una afirmació justa: la immensa majoria dels càrtels segueixen en peu i els monopolistes, preveient un final ràpid de la guerra, ja actuen per a posar-los de nou en marxa.

Suïssa és la seu dels monopolistes. Existeix allí, ha denunciat en la revista soviètica "La guerra i la classe obrera" K. Hofman.

"Un quarter general secret i en funcions, encarregat de mantenir el contacte entre els monopolistes britànics i americans amb els monopolistes alemanys".

En lloc està ben escollit, car Suïssa és el centre internacional dels càrtels. L'any 1939, Suïssa tenia registrades 2.278 corporacions financeres internacionals (només el 1939 es registraren 260 corporacions) i 214 bancs i més 2.800 associacions de control i companyies d'inversions i altres -- institucions legals, la missió de les quals és la d'amagar les manipulacions, les conxorxes, els "contactes" del capital internacional. Suïssa és, també la seu del famós Banc Internacional de Reparacions creat el 1930 pels monopolistes per "resoldre" l'afer dels deutes de guerra alemanys. L'Estatut del Banc, en un dels seus articles determina que les seves activitats "estan" a cobert de qualsevol incapacitat o de qualsevol incapacitat o de qualsevol classe de mesures restrictives, tals com la censura, la requisita, la confiscació, "tant en temps de pau com en temps de guerra". Banc ideal per als gangsters nazi-feixistes-falangistes. I ben bé que se n'aprofiten. Goering hi ha dipositat la modesta quantitat de 76 milions de francs or suïssos. Amb la complicitat dels monopolistes aliats, els nazis s'han guardat una poma per a la set. Es un banc que té història. El març del 1939, lliurà a Hitler 30.000.000 de dòlars en lingots d'or depositats pel Govern de Txecoslovàquia, i els -- quals foren confiats al Banc d'Anglaterra, per a "major seguretat". L'auster Banc d'Anglaterra, el qual es negà a -- lliurar al Govern de la República Espanyola els dipòsits -- seus, s'apressà a complaure Hitler. Era or amb el qual -- s'havia de fabricar armes contra la Unió Soviètica. Però -- les històries actuals del Banc són encara més fantàstiques. No serà per les "fantasies" del Banc i per la presència del Quarter General Secret dels monopolistes que Hitler ha respectat fins ara, la "neutralitat" de Suïssa? Vegem, però, les històries d'ara.

El Govern nazi controla el Banc Internacional de Reparacions. Presideix el Banc un ciutadà nordamericà. Thomas H. Mc. Kittrick. Són directors: Montagu Norman, ex-director del Banc d'Anglaterra, i Sir Otto Niemeyer, director del Banc d'Anglaterra: quatre banquers de Vichy, entre ells, Roger Aubolim, en representació del Banc de França, controlat per Petain, és a dir, per Hitler; Paul hechler, banquer de Colònia, ull dret del famós Schachst i altres alemanys; Galopin, banquer belga, suara ajusticiat pels patriotes, un industrial suec, un banquer suís. Són més, però, els directors. A més dels anomenats, els altres consellers i funcionaris executius -21 en total- són alemanys, italians i japonesos. Tota l'Arca de Noè! Aquests senyors no perden el temps. En produir-se el desembarcament a Nordàfrica, el Banc traslladà a Alger -- quantitats enormes i les convertí en dòlars. Eren capitals dels càrtels franco-alemanys, Planejaren i es beneficiaren de l'operació: el banquer de París Breart de Boissanger i el banquer de Colònia baró Von Schroeder. No us emociona, companys, aquesta fraternitat d'armes? Seria ben alligador -- saber fins a quin punt el Quarter General Secret dels monopolistes i un dels seus instruments, el Banc Internacional intervingueren en la definició i imposició del darlanisme. Seguiu, però, la història.

Per al Banc Internacional de Reparacions no existeix la guerra. Cada any, els seus directors nordamericans, britànics, francesos, alemanys, italians i japonesos es reuneixen a Basilea i s'aproven el dividend a repartir. És un bon consolat per a un oasi de pau en un món encès per la guerra. La darrera reunió tingué lloc el 22 de maig propassat. Comentant la convocatòria de la reunió el diari "T.M." de Nova York, preguntà a grans crits als esverats novaiorquins: "teniu a mà un desinfectant?" El president del Banc, el nordamericà Mckittick és un veritable filòsof. Viatjava (abans de la caiguda de Mussolini) amb visat Italià, anava de Nova York a Roma i de Roma a Basilea. I a les crítiques dels seus conciutadans que es maten amb els soldats de l'Eix, ha contestat: "Jo sóc l'home més neutral del món". El diputat demòcrata Coffes va proposar que els representants nordamericans fossin retirats: La Comissió de Procediments de la Cambra arxivà la proposició sense més tràmits. Per què es reuneixen aquests honorables senyors, per què els deixen reunir? Per què quan Mr. Harry Whit, conseller financer de Mr. Morguentau, ministre d'Hisenda de Nordamèrica, va parlar del Banc en els següents termes d'una cruesa desacostumada, el novembre 1943 :

"El Banc Internacional de Reparacions està controlat per Alemanya. Alemanya espera confiadament fer us del Banc per aconseguir poder financer. Al Banc hi ha un americà en el càrrec de president, el qual fa negocis amb els alemanys per

tre els nostres joves lluiten contra els alemanys"?

La raó no la trobarem pas en els grans negocis financers del Banc: el 6% a repartir-se en guanys equival a una quantitat de 20.000 dòlars. Una gota d'aigua per als monopolistes. - Per què, doncs? Esforçant-se per donar una resposta, Heinz Pol va escriure en el "P.M." de l'onze de Maig:

"Molts observadors suïssos entenen que aquest Banc ha estat fent un joc fosc durant la guerra actual i que potser li està reservada una gestió més fosca encara, una vegada acabada la guerra: La missió de defensar els drets i les prerrogatives dels financers internacionals en el terreny de la política i de l'economia mundials".

No seran aquestes les bescantades armes secretes de Hitler?

No, companys, res ni ningú no podrà canviar la naturalesa -- del capitalisme monopolista. La violència, la dominació, -- l'opressió nacional i, en la nova etapa històrica, l'anexió de les nacions que la tradició considerava intocables, intangibles, la supressió, cínica de la sobirania nacional, li -- son consubstancials". Ha provocat tragèdies abismals. Sense esperar el final de la major que hagi sofert la humanitat ja en prepara de noves i pitjors.

"Els grups monopolistes -escriu a "La guerra i la classe -- obrera", K. Hofman- lluiten entre si pel control sobre els -- mercats i les fonts de matèries primeres del món, a la vegada que per una influència dominant sobre el comerç internacional... La discussió de tots aquests problemes és portada a cap sobre un fons de competència aguditzada entre els més grans monopolis del vell i del nou món... Per a ells la guerra i la seva conclusió victoriosa volen dir per damunt de -- tot l'enfortiment i l'augment de poder de llurs càrtels... - El mateix que l'Alemanya del Kaiser, l'Alemanya hitleriana -- ha fet un us ampli dels càrtels internacionals per a fer la guerra. Això ha estat així, però no ha d'ocurrir més"

I perquè no torni a succeir mai més, contra el llop carnívor del capitalisme monopolista no coneixen, companys, més que una recepta: la del nostre Manelic.

Nació popular, nació socialista, nació comunista

Lenin ens ha dit magistralment:

"Quan una gran empresa es converteix en gegantina i organitza sistemàticament i regular, damunt la base d'un càlcul exacte, el proveïment en proporció de les 2/3 o de les 3/4 parts de la matèria primera de tot el necessari per a una població de diverses desenes de milions; quan s'organitza sistemàticament

ment el transport de les esmentades matèries primeres als punts de producció més còmodes, els quals es troben de vegades a distàncies de centenars i de milers de quilòmetres -- l'un de l'altre; quan des d'un centre es dirigeix l'elaboració del material en totes les seves diferents fases, fins a l'obtenció d'una sèrie de productes diversos acabats; quan la distribució d'aquests productes es realitza segons un pla entre decenes i centenars de milions de consumidors, és clar aleshores, palesament, que ens trobem davant una socialització de la producció i no davant un simple "entrellaçament", que les relacions d'economia i de propietat privada constitueixen un continent que no correspon ja al contingut el qual ha de descompondre's inevitablement si s'ajorna artificialment la seva supressió que pot romandre en estat de descomposició durant un període relativament llarg (en el pitjor dels casos si la cura del tumor oportunista s'allargassa massa), però que, malgrat tot, serà inevitablement su-
primit".

Avui es clar per a tothom que el "tumor de l'oportunisme" - ha perllongat la vida del capitalisme monopolista. És també clar que l'antítesi revelada per Lenin producció social i propietat privada dels mitjans de producció, s'ha de resoldre ara. I que l'hem de resoldre, essencialment, nosaltres. I aquest "nosaltres", vol dir els nostres partits -- d'avui, la classe obrera d'avui, la massa popular d'avui.

I per a substituir-lo amb què, companys? Si reaccionem estrictament com a sectaris constestarem: Amb el socialisme. Si reflexionem que no som l'única força, que ens cal comptar amb altres forces populars que junt amb nosaltres combaten a mort contra el nazi-feixisme-galangisme, que junt amb nosaltres han de participar en la reconstrucció del món, després de la victòria, que no estem en presència d'un fenomen isolat, localitzat, sinó d'un fenomen universal, que estem davant d'un canvi de civilització en escala mundial: ens en guardarem molt i prou de jonjar-nos una línia rígida d'aplicació nacional.

Cal, en primer lloc, que escombrem el camí.

Sense por a equivocar-nos podem afirmar que l'opinió universal contra el capitalisme monopolista està feta. "La teoria es converteix en una força material tan aviat com pren en les masses", va dir Marx. La "teoria" anticapitalista--monopolista ha pres en les masses. És, per tant, una força material. La "teoria" del nou règim que ha de substituir el capitalisme monopolista: producció social; propietat social dels mitjans de producció, ha pres també en les masses, és una força material, però no gaudeix encara de la universalitat de l'anticapitalisme monopolista. Els agents dels

nopolistes i molt particularment llur creació, la nineta de llurs ulls el nazi-feixisme-falangisme, han destorbat amb èxit la polarització d'opinions. Recolliren l'odi creixent de la mitjana i petita burgesia, de la pagesia, de la massa "neutral" mitjana, d'intel.lectuals i funcionaris, de patriotes a seques, contra els excessos i els estralls del capitalisme monopolista del sistema d'opressió colonial i escanyament financer i predicaren amb perseverança infatigable la "teoria" providencialista, la "bóna nova": el retorn al camp, a la pagesia de la vida bucòlica dels avats-passats als gremis medievals, a la producció familiar, a l'enlairement de la "substància i nervi nacional": les classes mitjanes en perill mortal de proletarització per culpa dels monopolistes, de l'oligarquia financera. I brodaren en llurs banderes de combat: "Morin els plutòcrates! Morin els monopolistes!

Encara que nosaltres, marxistes, ens sembli infantívol, -- aquests slogans fabricats pels agents dels monopolistes " -- "prengueren" en la massa, es convertiren, per tant, en una força material. Des de l'acabament de la primera guerra mundial, el capitalisme monopolista ha anat endavant recolzant en dues croses: una, la reformista, que paralitzava l'acció revolucionària de la classe obrera, l'altra, la feixista, -- que exaltava les classes mitjanes, la pagesia, els patriotes, el conjunt de la massa "neutra", el pes de la qual -- comptà si hom reix a mobilitzar-la. Una i altra creua estan ben esquerdades". La primera més que la segona. Cal esmicolar-les, La creua reformista està ja tan corcada -- que ni els propis reformistes supervivents no gosen treure-la de les golfes. Ara se'n van esmaperduts, darrera del -- pla Beveridge, darrera la quadratura del cercle. La creua feixista serà enterrada amb la victòria militar de les Nacions Unides. No massa fonament, però, car els monopolistes no perden l'esperança de descolgar-la, mentre els slogans que serviren el nazi-feixisme-falangisme no seran colgats amb ella.

Es possible retornar del capitalisme monopolista al règim -- de lliure concurrència al liberalisme econòmic? No, companys. El vell capitalisme va morir en donar neixement a -- l'imperialisme, al capitalisme monopolista. És impossible trobar, ens diu Lenin, "principis fermes", "fins concrets" -- per a la "conciliació" del monopoli amb la lliure concurrència. El capitalisme monopolista és la fase superior al capitalisme liberal. Per tant, la lliure concurrència s'ha -- transformat en un ideal reaccionari. En el si d'un sistema econòmic actual van creant-se els elements del sistema que l'ha de substituir. I el sistema que es va forjant en l'interior del condemnat a la caducitat, a la mort, és sempre -- superior. Els modes de producció i les relacions de producció

ció provoquen el salt d'un sistema vell a un sistema nou. Per la resta, la història humana no és una repetició de cercles concèntrics de retorn constant a un punt de partida -- constant: és una asensió progressiva, salts d'etapes inferiors a etapes superiors. Per això mai no s'ha produït un retorn a sistemes econòmics històricament superats. Del -- treball tribal no es tornà al treball comunista primitiu. De l'esclavatge no es tornà a l'economia patriarcal. Del -- servatge no es tornà a l'esclavitud. De l'assalariat no es pot tornar a la servitud, com de la lliure concurrència no es pot tornar a la manufactura i als gremis. De la mateixa manera, del capitalisme monopolista no es tornarà a la lliure concurrència. La lògica de la Història és d'acer.

"El monopoli, el qual neix únicament i exclusiva de la lliure concurrència és el tràmit del capitalisme a un altre sistema social-econòmic més elevat". (Lenin)

Es possible retornar del capitalisme monopolista a l'economia "pastoral agrària", a la manufactura d'abans de la Revolució Francesa, als gremis, a les ciutats "lliures" i a les regions feudals de l'Edat Mitjana, per tal de salvar les -- classes mitjanes del sistema d'opressió colonial i escanyament financer, d'una proletarització que s'ha accelerat des de l'advertiment del monopolisme? La resposta la trobarem en la conducta del nazi-feixisme-falangisme. Aquest "ideal" era la medul·la (teòrica) del feixisme de Mussolini, del nacional-socialisme de Hitler, del nacional-sindicalisme de Franco. Què n'ha quedat de tanta fal·làcia cridanera? Conquistat el poder, feren exactament una política contrària: varen reforçar els monopolis, és a dir el capitalisme monopolista, feren d'això una política oficial i la imposaren -- amb la brutalitat característica del règim. Pocs mesos després de prendre poder, el 15 de juliol del 1933, Hitler dictà la llei d'organització forçosa dels càrtels. Pel manament d'aquesta llei es constituïren immediatament o s'engrandiren els següents càrtels: de fabricació de rellotges, de cigars i tabac, de paper i cartró, del sabó dels vidres, de xarxes metal·liques, d'acer estirat, del transport fluvial, de la calç i solucions de calç, de teles de jute, de la sal de llantes d'automòbils, de productes lleterers, de les fàbriques de conserves de peix. Per a tots aquests càrtels, -- nous uns i altres reforçats, es dictaren disposicions que prohibien la construcció de noves fàbriques i la incorporació obligatòria dels industrials independents. Es prohibiren també la construcció de noves fàbriques i l'eixamplament de les existents en les branques industrials ja cartel·litzades: del cenc i plom laminat, de nitrogen sintètic, de superfosfats, d'arsenic, de tints, de cables elèctrics, de -- bombetes elèctriques, de pisa, de botons, de caixes de cigars, d'aparells de ràdio, de ferradures, de mitges, de -- guants, de pedres per a la construcció, de fibres, etc. No-

ves lleis dictades del 1934 al 1936, acceleraren la cartelització i el reforçament dels càrtels que ja existien. El resultat d'aquesta política fou que a finals del 1936 el conjunt dels càrtels comprenia no menys de les dues terceres parts del total de la indústria alemanya 100% de les matèries primeres de les indústries semifacturades, i 50% de la indústria de productes acabats, en comparació del 40% del total existent a les acaballes del 1933. Mussolini cartelitzà per la força la marina mercant, la metal·lúrgica, les fàbriques d'automòbils, els combustibles líquids. El 16 de juny del 1932 dictà una llei de cartelització obligatoria en virtut de la qual formaren els càrtels de les indústries del cotó, canem, seda i tints. A Espanya, mai l'oligarquia financera no havia estat tan omnipotent com sota el règim del traïdor Franco.

I no es digui que éssent aquesta una política econòmica imposada pel nazi-feixisme-falangisme, no comptà en l'enjuiciament general del capitalisme monopolista. Car els Governos dels països formalment democràtics han tingut la mateixa política. Abans de Hitler, els Governos de la República de Weimar crearen i recolzaren monopolis. Feren més: en salvaren molts de la ruïna amb subvencions estatals, és a dir del poble alemany. El 1932, el Govern alemany va subsidiar amb 40.000.000 milions de marcs i amb crèdits assegurats per 70.000.000 -- l'empresa naviera Hapag-Lloyd, el més gran monopoli de la marina mercant alemanya. El 1931, el Govern alemany "ajudà" les fàbriques unides de l'acer, el trust més gran d'Europa, comprant-li accions, a un preu quatre vegades superior al de mercat, per valor de 110.000.000 de marcs. El 1931, el Govern alemany esperonà l'absorció de dos grans bancs pel Banc de Dresde, és a dir, la creació d'un super-trust bancari, donant a aquest una subvenció de 525.000.000 de marcs abans del 1933, el poble alemany n'havia perdut ja totalment 288.000.000 i després, amb Hitler, perdé la resta més de 100.000.000 de marcs, obsequi dels nazis a l'oligarquia financera. Abans de Hitler, el Govern alemany "avançà" als trustos bancaris alemanys més de 1.500 milions de marcs. El Govern austríac subvencionà el Crédit Anstalt amb 723 milions de xelins austríacs, una suma gairebé igual a les pèrdues sofertes per l'oligarquia financera. A la Gran Bretanya, degut a les lleis de mines de carbó dels anys 1931-32, es formaren Sindicats regionals de control de la producció i dels preus i de "racionalització", això vol dir paralització de les mines "antieconòmiques", centenars de milers d'obriers llançats a l'infern de l'atur forçós. Als Estats Units, els "còdis de competència lleial" de Roosevelt reforçaren les tendències monopolistes i acceleraren el sometiment als monopolis de les empreses petites i mitjanes. A França, la "República financera" per antonomàsia, la concentració monopolista no va ésser mai estrenada pels alts i baixos polítics i --

caracteritzant-se, de més a més, pels freqüents escàndols tipus Stavisky que portaven a la superfície la profunda corrupció interior, A Espanya, la República seguí les petjades econòmiques de la monarquia i l'oligarquia financera i els monopolis ferroviaris, elèctrics, dels telèfons, del paper, del sucre, del tabac, etc. continuaren rebent l'ajut de l'Estat quan ho necessitaven o quan "demostraven" que ho necessitaven.

En règim nazi-feixista-falangista, en règim formalment democràtic, el capitalisme monopolista dictà la llei. O com diem a casa nostra: qui mana a can Ribot? El monopoli està per damunt de la nació, del règim polític i "altres particularitats". Amb el capitalisme monopolista no es tracta ni és pacta. Tampoc no se'l pot substituir, com acabem de veure, amb sistemes passats per sempre més a la història. No més se'l pot substituir amb un sistema social-econòmic més elevat.

Escombrant el camí hem arribat, companys, a la qüestió central d'aquesta conferència.

La nació, sota el capitalisme monopolista ha perdut la sobirania. La nació, si el capitalisme monopolista vencés la crisi de la post-guerra propera com va vèncer la crisi de la post-guerra anterior, patiria, no ja una política de mediatització efectiva i de respectes aparents sobirànics, sinó una política oberta d'agressions, d'anexions, de privació del dret nacional d'autodeterminació; l'A.M.G.O.T. en escala mundial. La nació, per tant, pel recobrament i en defensa de la seva sobirania del dret inalienable d'autodeterminació no té més que una sortida: anihilat el capitalisme monopolista. Significa això dissoldre els monopolis? No, companys. El capitalisme monopolista ha creat una organització tècnico-econòmica progressiva, uns modes de producció i unes relacions de producció superiors als del vell capitalisme mort i enterrat. La destrucció dels monopolis un error econòmic greu i una regressió política. La nació recobrarà la sobirania, l'afermarà, exercirà lliurement el dret d'autodeterminació, anorreant el capitalisme monopolista d'un cop i d'una sola manera: nacionalitzan els monopolis.

Per a la nació el dilema és d'acer.

En el duel històric entra la nació i el capitalisme monopolista, la victòria serà de la nació, car la nació és una entitat progressiva, en ascensió, i el capitalisme monopolista és un sistema social-econòmic regressiu arribat a l'etapa darrera d'evolució, en estat definitiu de descomposició i de parasitisme. La nació no és en si mateixa una fase definitiva

va de la convivència humana. Però així com el capitalisme monopolista no té ja davant seu més que la mort, la nació ha de cobrir encara altres etapes progressives abans de morir. El capitalisme monopolista, com tot sistema d'opressió i d'escanyament financer, que tendeix a la dominació i no a la llibertat, a l'explotació humana i no a la cooperació fraterna entre els homes, mort de mort violenta. La nació, com entitat de convivència humana que tendeix a la llibertat i no a la dominació, a la cooperació i no a la explotació morirà de mort natural, en una perspectiva llunyana, quan la seva funció històrica s'hagi acabat, no per imposició, sinó per esgotament, per evolució. Del clan a la tribu, de la tribu a les ciutats lliures i regions feudals, d'aquesta, a la nació feudal, d'aquesta a la nació burgesa sobirana, d'aquesta a la nació burgesa mediatitzada per la finança internacional. D'aquesta a la nació popular, a la nació socialista, els nuclis humans aplegats per raons històriques i factors geogràfics determinats, han pujat graó a graó l'escala del progrés humà, corresponent a cada fase històrica a modes de producció i relacions de producció ascendents. I en l'evolució històrica és evident que únicament en el si de la civilització comunista plenament desenvolupada, la nació perdrà el seu caràcter progressiu, d'entitat històrica necessària, i en ascensió a fases superiors. Només aleshores, la nació desapareixerà, morirà de mort natural, com moriran la democràcia i l'Estat. Moriran la democràcia, l'Estat i la nació, perquè "homes nous en circumstàncies noves" (Marx) no necessitaran de la complicitat majoritària, essència de la democràcia, ni de la coerció d'un aparell en mans de la classe dirigent, essència de l'Estat, per a complir els seus deures envers ells mateixos i la col·lectivitat, perquè aquests "homes nous en circumstàncies noves" no seran, no es sentiran nacionals, sinó universals. Evidentment, companys: la batalla històrica entre la nació i el capitalisme monopolista -- serà guanyada per la nació.

Però, companys, Stalin acaba de dir-nos que la fera mortalment ferida que se'n va al catau és perillosa i que abans d'arribar al catau, abans de matar-la, pot causar-nos grans danys i dolor. Al capitalisme monopolista ferit mortalment, cal rematar-lo.

Si la nació no actua immediatament després de la victòria militar de les Nacions Unides, si no s'esforça per esgotar els fruits d'aquesta victòria inevitable, el capitalisme monopolista en agonia es llançarà contra ella. No cal fer-se cap il·lusió: es llançarà contra ella amb el propòsit de perllongar la seva vida semblant la mort entorn seu. El capitalisme monopolista no s'acontenta amb intervenir en la vida nacional per a extreuren riquesa i poder. Va molt més lluny.

Ja l'any 1916 Lenin revelà, genialment, que el capitalisme -
monopolista és anexionista, que tendeix a suprimir el dret -
d'autodeterminació de les nacions. I bé, companys, estem ja
en aquest període, si el capitalisme monopolista pot ajornar
la seva fi inevitable. Durant molt temps, circulà la "teo-
ria" de "l'home blanc", de la "càrrega de l'home blanc". Els
blancs tenien la missió -la "càrrega" de civilitzar negres, -
grecs, hindús i mestissos. Ençà en el compliment d'aquesta
"missió" podien i havien de conquerir els pobles, els conti-
nents habitats per homes negres, grecs, hindús i mestissos,
portar-los la "bona nova", la "civilització cristiana, occi-
dental". Però els homes blancs tenien alhora el deure "sa-
grat" de respectar-se entre ells, la nació blanca era "tabú"
per a les altres nacions balnques. Una nació, un Estat euro-
peu tenia licència per a saquejar, assassinar homes negres,
grecs, hindús i mestissos, per a cremar llurs pobles i ciu-
tats, per a junxir-los a l'explotació capitalista. Però si
aquesta nació o Estat cobejaven el domini colonial sobre una
nació o Estat de la seva "classe" es guanyava el blasme uni-
versal, l'epítet de bàrbar. Aquesta "teoria", careta tartu-
fiana dels imperialistes, està ben morta. El capitalisme mo-
nopolista l'ha matat. Els monopolistes han descobert que --
els millors clients no són els negres, els grecs, els hindús
els mestissos, sinó els blancs, que els mercats més cobaja-
bles no són de vida, que les nacions a conquerir no són les
embronàries, ja repartides, sinó les superiors, les indus-
trialitzades. La primera esclotxa en la "teoria" de l'home
blanc, la produí l'Alemanya de Bismarck en apoderar-se per -
la força de les armes de dues províncies franceses : Alsàcia
i Lorena. La segona esclotxa la produí el capitalisme mono-
polista en mediatitzar la sobirania nacional, de les nacions
i dels Estats grans i petits, de manera directa i per mitjà
de les oligarquies interiors, de les capes dirigents de la -
nació i de l'Estat. I la teoria, finalment, ha estat esmico-
lada pel nazi-feixisme-falangisme, nineta dels ulls del capi-
talisme monopolista. Els nazis han "conquistat" els pobles
europeus, amb la voluntat de colonitzar-los, de convertir-los
en comunitats agràries, embrutides i al servei del nou feuda-
lisme teutònic. Després d'aquest esfondrament, ja tothom --
s'atreveix. Què és l'A.M.G.O.T. sinó la voluntat colonitza-
dora del capitalisme monopolista? Com pot interpretar-se al-
trament la proposició del mariscal Smuth d'incorporar a l'im-
peri britànic, amb categoria de domini, Holanda, Bèlgica i -
França? Com poden interpretar-se altrament els sondeigs i -
la propaganda de coneguts agents del capitalisme monopolista
prefederació europea, federació que seria reaccionària, com
ho hauria estat la predicada després de la primera guerra --
mundial i donada amb tant vigor per a Lenin? La perspec-
tiva no pot ésser més clara, companys. Si el capitalisme mo-
nopolista es reprén de la crisi agudíssima de les guerres su-
posadament nacionals, els conflictes de fronteres i d'interès

sos suposadament nacionals, es succeiran per un període més o menys llarg, com va ocórrer en la postguerra passada, -- fins al moment en què els conflictes interns, l'emmetzina-- ment al darrer grau de les contradiccions del capitalisme -- monopolista desfermaran la tercera guerra mundial. I la na-- ció ressorgida de les cendres, hauria de reconstruir-se, -- fent esforços gegantins, per a complir la seva missió histò-- rica, mancada ara.

Aquest nou període de guerres i conflictes, una tercera gue-- rra mundial, són exigències històriques, un període que se'ns -- imposa abalitzar objectivament els factors en presència? No, -- companys. Ocórrer precisament tot el contrari.

Després de la guerra contra el nazi-feixisme-falangisme, el -- capitalisme imperialista estarà en tràgica orfandat. El -- primer període de la postguerra anterior va ésser d'inste-- bilitat del règim capitalista. El període a iniciar en la -- postguerra propera, la inestabilitat del règim capitalista -- serà molt més profunda. En el primer període de la postgue-- rra anterior, l'Estat, l'instrument d'opressió i de repres-- sió del règim capitalista, sofrí una crisi d'equilibri que -- l'obligà a aparèixer "neutral" -com diu Lenin- entre les -- "classes en lluita". En el període a iniciar en la postgue-- rra propera, l'"equilibri", la "neutralitat" de l'Estat se-- ran indiscutiblement majors. I les raons d'aquesta afirma-- ció són definitives. El capitalisme monopolista haurà per-- dut els auxiliars més preciosos, amb el suport dels quals -- va poder superar la inestabilitat del règim després del -- 1918: el reformisme d'una socialdemocràcia que fou majorità-- ria en el moviment obrer, el nazi-feixisme aixafat per la -- força militar de les Nacions Unides, les capes dirigents -- que l'ajudaren a mediatitzar les sobirania nacional i les -- quals, per la traició nacional comesa abans i en el curs de -- la segona guerra mundial, seran necessàriament incompatibles -- amb la nació. La conjunció d'aquests tres elements ha de -- determinar la presa del Poder polític per les masses popu-- lars, dirigides per la classe obrera, per la massa nacional -- que no traí la nació, que vessà la seva sang per a reconque-- rir la nació, per esbandir de la nació als invasors, colo-- nitzadors i llurs agents i instruments interiors. I si la -- massa popular dirigida per la classe obrera, unida en el -- combat d'avui contra el nazi-feixisme-falangisme, segueix -- unida demà, per a reconstruir la nació i recobrar la sobira-- nia nacional, quina força potent podrà posar-se enfront seu -- en un esforç suprem per a barrar-li el pas, per a prendre-- li de nou la nació i posar-la al servei capitalista monopo-- lista?

La força de les masses populars dirigides per la classe o-- brera, serà tant potent, tan extraordinària, que es pot fer

una afirmació de perspectiva històrica enorme: les masses - populars dirigides per la classe obrera podran prendre el Poder polític de la nació i marxar endavant en el procés de la seva reconstrucció democràticament. Unes nacions, segons siguin les condicions objectives i la real correlació de -- forces, podran cremar etapes i organitzar-se en nació socialista. Altres, d'acord també amb les condicions objectives i la correlació de forces, podran organitzar-se en nació popular, passar, per tant, per una fase de transició envers - el socialisme i per la via dels principis socialistes. En un i altre cas la nació popular i la nació socialista podran organitzar-se, després de la victòria de les Nacions Unides democràticament i desenvolupar-se democràticament, per be - que, en el mateix període, la lluita de classes no s'afobli - rà, sinó que s'aguditzarà.

Es això oportunisme, companys?

Es això oblidar a negar la llei de la violència necessària, en els canvis de civilització, formulada per Marx i Engels, ratificada per Lenin i Stalin, confirmada per la Història?

O és, contràriament, una conseqüència lògica dels principis bàsics del Marxisme-leninisme-stalinisme, llur aplicació -- dialèctica?

Oportunisme és col.laboració de classes, reforçament del règim capitalista mitjantçant una política de reformes que no afecten la substància del règim i que paralitzen l'acció revolucionària de la classe obrera, essencialment. És la col.laboració de classes, és la política de reformes, la conclusió a la qual hem arribat?

Aquesta conclusió és el resultat d'un principi bàsic: la sobirania nacional i el capitalisme monopolista són incompatibles i la seva conseqüència lògica: el recobriment de la sobirania per la nació suposa la previa liquidació del capitalisme monopolista, val a dir, com a primera mesura, la nacionalització dels monopolis. Això no és col.laboració de classes, sinó anorreament del capitalisme monopolista, això no és reforçament del règim capitalista, sinó la substitució per un altre règim superior. No estem davant una política de reformes, sinó de transformació social-econòmica.

La nació popular i la nació socialista marxen juntes fins a un cert punt on es bifurquen, la socialista per anar a la realització integral i immediata del socialisme, la popular per desenvolupar-se en un règim transitori i de coexistència de producció i propietat social i de producció social i propietat privada. En una evolució posterior la nació popu

lar es retrobarà amb la nació socialista i en el camí que -
 condueix a la nació comunista. Marxen juntes en l'acció --
 per l'anihilament dels monopolis i l'execució de la revolu-
 ció agrària i es separen, perquè la nació socialista socia-
 litzarà tots els mitjans de producció i la popular en nació
nalitzarà una part, per be que substancial. Una o altra es-
 tructura nacional no serà el fruit de l'atzar, sinó de cir-
 cumstàncies ben conegudes, de condicions objectives ben ca-
 racteritzades i, essencialment, del grau d'unitat integral
de la classe obrera, d'efectivitat de l'aliança permanent -
obrera i pagesa. Com també la possibilitat d'una reconstruc-
ció democràtica estarà determinada, essencialment, pel grau
 d'unitat de la classe obrera, d'efectivitat de l'aliança per-
 manent obrera i pagesa. Això vol dir, -encara que ja es con-
 clou clarament del text- que la presa del Poder i la restau-
 ració nacional podran fer-se, mo hauran de fer-se, democrà-
ticament.

Però què haurà d'ésser la nació popular, la democràcia popu-
 lar, allí on aquesta estructura transitòria sigui imposada
 per la realitat històrica?

Primerament: a qui correspondrà la direcció de la nació? La
lògica de la història ens demostra que les classes, castes
o capes dirigents de la nació peden l'hegemonia política, -
la direcció, quan traeixen la nació. En esclatar la Revol-
 ció Francesa, revolució de la burgesia per la presa del Po-
 der polític, dirigien la nació francesa, entorn del rei ab-
 solut, l'aristocràcia i l'església, és a dir, la casta feu-
 dal. En derrota, l'aristocràcia i l'alt clergat fugiren a
 l'estranger i desfermaren la guerra de l'estranger contra -
 llur pàtria, contra la nació, la guerra dels prínceps ale-
 manys, de les monarquies anglesa i espanyola, la guerra de
 tots els feudals que tremolaven per llurs privilegis. La -
 Revolució Francesa triomfà, i els aristòcrates i l'església,
 la casta feudal, varen perdre per sempre més l'hegemonia po-
 lítica, la direcció política de la nació francesa. Intenta-
 ren refer l'Estat feudal després de la caiguda de Napoleó,
 1815, Però eren un cos tan estrany a la nació, tan contra-
 dictori amb la nació, -la fesomia de la qual havia canviat
 radicalment en el curs de les jornades i guerres revolucio-
 nàries i de les campanyes napoleòniques- que s'ofegaren en
 la incongruència i caigueren del tot sense pena ni glòria i
 sense cap perspectiva de recomençament. Aquest antecedent
 històric s'aplica cent per cent a les capes dirigents del -
 capitalisme monopolista. Els hereus de la Revolució France-
sa també han traït la nació. La traïren abans, lliurant la
 sobirania nacional a l'oligarquia financera. L'han traïda
 definitivament en començar la segona guerra mundial en lliu-
 rar la nació a l'opresor, col.laborant amb l'invasor per a

reformar l'esclavatge de la nació i dels nacionals. Com els aristòcrates i els clergues del segle XVIII lliuraren la defensa de llurs interessos i privilegis de classe a l'estranger, als enemics mortals de la nació. Com els aristòcrates i els clergues del segle XVIII l'han ofegat en sang de patriotes i, anant més lluny encara, han aprofundit, han pretès la colonització definitiva de llur país a canvi d'una almoïna - anomenada "cooparticipació" en el Poder dels colonitzadors. Com els aristòcrates i clergues del segle XVIII, L'alta burgesia i les capes que la recolzaren en el poder i l'han acompanyat en la traïció, han perdut històricament, l'hegemonia, la direcció política de la nació. O pot ningú creure que tot el que ha succeït no ha estat més que un episodi passatger, sense trascència històrica, que, passada la tempesta, traïdors i traïcionats s'asseuran al voltant de la mateixa taula per refer amistosament la vella estructura política i econòmica de la nació, per perdre els primers la tralla de comandament i els segons la tasca humil dels explotats sense redempció? La història ens demostra que el símptoma fatal -- d'un règim, d'una civilització no ja en període de descomposició i de parasisisme, sinó de trangol de mort, és la corrupció històrica i cinica de les seves capes dirigents. Les velles civilitzacions de l'edat antiga en son la prova indiscutible. En vigílies de la Revolució Francesa, l'aristocràcia i l'alt clergat estaven corromputs fins a la moll dels ossos. L'Estat degenerà en una casa pública en la qual tot es comprava i es venia i la disbauxa sense fre dels poderosos contrastava amb la misèria colpidora de la nació i les vehements aspiracions econòmiques i les gosadies intel·lectuals de la classe que havia de recollir el Poder polític del llot en el qual es revolcava. No és aquest avui l'espectacle que tenim davant els nostres ulls? La profunda i inguarible corrupció política dels alts cercles dirigents, -- fruit prego de la primera guerra mundial i de la compra-venta d'homes i de pàtries, practicada pel capitalisme monopolista parasitari i en descomposició accelerada, enllojà la vida nacional i infantà la figura símbol d'un règim, d'una civilització condemnada a mort: els Quisling de la segona guerra mundial. Quan les classes i capes dirigents d'una nació arriben a una degeneració col·lectiva, un capítol de la història humana es tanca, un altre se'n obra. L'aristocràcia i el clergat podrits varen ésser llançats del Poder per una burgesia triomfant i que predicava la virtut i l'amor al gènere humà. La podrida oligarquia financera serà llançada del Poder per la massa popular dirigida per la classe obrera triomfant que no predica, sinó que practica la virtut i l'amor fraternal entre els homes i els pobles. Però, companys, què és la massa popular? Si no comptés amb una força aglutinant, amb una classe dirigent i hereva històrica del capitalisme monopolista, seria un conjunt heterogeni d'homes i incapaç d'una acció coordinada vers una finalitat concreta.

Per això, necessàriament, en parlar de la massa popular com entitat històrica que ha de reconquistar la nació, restablir la seva sobirania i construir la seva civilització, sorgeix amb esplendor enlluernador la classe obrera, la classe dirigent, la classe columna vertebral de la nació. I sorgeix necessàriament, com una inevitable conclusió històrica, la classe obrera, perquè és la més nacional, la més conseqüent, l'heretiva indiscutible del capitalisme monopolista, la que conté i ha assimilat la teoria i la pràctica del nou món a crear. La classe dirigent i constructiva de la nació socialista de la classe obrera. Però, companys, la classe dirigent de la nació popular, estructura nacional transitòria, ha d'ésser també, no pot ésser més que la classe obrera. Aquesta conclusió ens porta a una revisió de valors, a un desplaçament absolut de forces i de perspectives polítiques. En la postguerra anterior, el capitalisme monopolista formà Governos de coalició burgesa, amb participació de la classe obrera dirigida majoritàriament, per la socialdemocràcia. La finalitat única d'aquells Governos de coalició i la dels Governos homogenis socialdemocrates permesos amb clara visió política dels "Governos efectius" de l'oligarquia financera -no fou altra - que el de reforçar l'estabilitat política del règim capitalista. En la postguerra propera i en les nacions populars - que es constitueixin com una conseqüència obligada de la segona guerra mundial, es formaran Governos de coalició obrera i pagesa amb participació de la mitjana i petita burgesia i la missió essencial dels quals serà assegurar el Poder de la nació i el seu desenvolupament envers l'estructura superior socialista. En la postguerra anterior, els Governos de coalició reformaren l'Estat burgès, estabilitzaren el règim capitalista i en la postguerra propera els Governos de coalició en la nació popular, anorrearan l'Estat burgès, bastiran l'Estat popular instrument de consolidació i desenvolupament de la democràcia popular, l'Estat nou que aixafarà qualsevol intent de retorn ofensiu del capitalisme monopolista.

Segonament: Quin ha d'ésser el contingut social-econòmic de la nació popular? Una política de reformes seria la negació de la nació popular. S'esdevindrà el que sigui, després de la victòria de les Nacions Unides. Però és segur que no tornarà l'eixorca, la contrarrevolucionària política de reformes. Aquesta política està condemnada per l'experiència històrica. En l'estira i afluixa de la política de reformes la darrera paraula ha estat sempre del capitalisme monopolista i la darrera misèria de la classe obrera, és a dir, del conjunt nacional. Nació popular vol dir nacionalització dels monopolis: de la banca i de les assegurances, de les matèries primeres i dels transports de la indústria pesada i dels serveis públics, del combustible i del comerç exterior. Nació popular vol dir accelerada industrialització de l'agrí

cultura: anivellar el progrés industrial i el progrés agrícola, suprimir les rendes parasitàries, que la terra sigui de qui la treballa. En la nació popular coexistiran l'economia social bàsica, l'economia particular de la mitjana i petita burgesia industrial i comercial de contingut social, -- però, i al servei de les necessitats socials de la nació, -- l'economia cooperativa de consum, de sanitat social, de compra i venda en comú dels Sindicats agraris, i l'economia cooperativa de producció, agrària i menestrala. Si tenim present l'experiència històrica podem afirmar que la mitjana i petita burgesia no tindran ni la força ni la voluntat d'oposar-se a la coexistència de diverses economies amb tendència en la perspectiva, de fondre's en una sola i superior, i a l'instrument polític que en serà la conseqüència obligada. El sistema d'opressió colonial i d'escanyament financer que els imposa el capitalisme monopolista, apropa els seus interessos immediats als interessos de la classe obrera, de la massa nacional. L'enemic és comú i la unió dels explotats serà sempre, no ja una necessitat sinó una realitat.

Tercerament: Quina ha d'ésser la tendència internacional de la nació popular? La burgesia del vell capitalisme, considerà la nació com el seu mercat natural. En l'exercici d'una sobirania no mediatitzada, aquella burgesia defensà el seu mercat i el convertí, pràcticament, en monopoli. L'acumulació de capitals, la progressiva concentració industrial, la transició de la humil banca intermediària a la banca prepotent del capital financer, crearen el mercat mundial i del qual el nacional no se'n pogué deslligar ni defugir la caiguda en una dependència absoluta. Pel nou capitalisme, l'objectiu no és el mercat nacional, sinó el mercat mundial, refermar amb la sobirania nacional un mercat nacional, sinó es borrar les fronteres, anorrear les sobirànies nacionals i refondre els mercats nacionals en el mercat mundial, camp de batalla dels grups oligarquics components del capitalisme monopolista. D'ací el cosmopolitisme del capitalisme monopolista, el cosmopolitisme dels Shylock contemporanis. Evidentment, la nació popular és l'antítesi tant del xovinisme nacional de la burgesia liberal, com del cosmopolitisme regressiu del capitalisme monopolista.

El baluard dels monopolistes britànics és l'imperi britànic. Eixamplar l'imperi, fer-ne un clos tancat d'us exclusiu, és "l'aspiració sublim" dels monopolistes britànics. La defensa i la justificació de l'imperi és, per tant, una necessitat vital per a ells. Com l'atac i l'esquarterament de l'imperi, en tant, almenys, que unitat econòmica monopolitzada pels capitalistes britànics és i serà una necessitat vital dels monopolistes nordamericans, no per raons ideològiques, sinó, donades les exigències pregoncs de la seva estructura, de la seva tendència a dominar i no a alliberar, a un expan-

sionisme imperialista sense límit i sense fre.

Sempre s'han fet grans esforços per a popularitzar la política colonial, presentant-la com una "obligació" de l'home blanc, com un deure històric: incorporar les races inferiors els pobles "salvatges" a la civilització occidental. El major esforç en aquesta direcció l'han fet els panegírics de l'imperi britànic, uns assalariats i altres de bona fe. D'una manera metòdica ens presenten, no l'imperi tal com és, sinó els Dominis, els quals formen amb la metropoli una federació més o menys voluntària. Tot plegat per arribar a la conclusió que l'Imperi britànic és una organització política i econòmica modèlica, avançada progressiva que pot eixamplar-se incorporant-hi nous pobles, noves nacions europees. Aquesta propaganda s'ha intensificat enormement d'ençà de la trascendental reforma de la Constitució Soviètica i arran de la Conferència imperial tinguda suara a Londres. Veritablement, és una organització modèlica? L'Imperi britànic és una societat de nacions blanques unides per la defensa d'interessos comuns contra enemics més forts que cadascun d'elles separades: l'interès comú, l'explotació monopolista d'un immens sector de la terra, de prop de 500 milions d'éssers humans, negres, grocs, hindús, malais, indonesis, mestissos, d'un dipòsit inesgotable de matèries primeres essencials, d'un mercat exclusiu per a l'exportació de capitals. En l'Imperi britànic existeixen els subimperis d'Austràlia, Nova Zelanda i -- Unió Sud-Africana que exploten com a colònies pròpies milers d'illes de l'occeà Pacífic i més de 10 milions de negres de les antigues colònies africanes d'Alemanya. Essent la població que habita els dominis i la metropoli d'origen anglo-saxó, un tret fonamental els identifica, la discriminació racial, el concepte reaccionari de la superioritat de la raça anglo-saxona, el refús absolut, per tant, a barrejar-se amb les races indígenes, a formar, en virtut del creuament biològic una nova raça. Les poblacions blanques de la metropoli i dels Dominis son veritables illots d'éssers privilegiats en un oceà de races "inferiors", les quals exploten a mort i recolzant en l'explotació de les quals s'han convertit en una mena d'aristocràcia superior -- l'oligarquia financera, monopolista -- i inferior -- els servents i aprofitadors més immediats, els sectors i els líders del moviment obrer que viuen de les engrunes imperialistes i que constitueixen el que Lenin deia "l'aristocràcia obrega". Per als blancs privilegiats la sort del pobles "inferiors" no compta. El principi stalinista segons el qual els pobles son iguals en drets, però no en deures, car els pobles més avançats tenen el deure -- d'ajudar els més endarrerits fins a elevar-los, almenys, a llur propi nivell, és per als blancs usdefruitadors de l'Imperi una heretgia perfectament bolxevic. Practiquen, amb -- una conseqüència inquebrantable, el principi oposat: mantenir en la ignorància, en l'embrutiment els pobles "inferiors"

i explotats, emmetzinar els odis religiosos i racials que els divideixen, alimentar les guerres civils que els afebleixen, conservar amb tota cura les tradicions més inhumanes, com la divisió de castes a l'Índia, per exemple, subvencionar grassament rajàs i maharajàs, reis negres, reis grocs, soldats bruns, botxins feudals que es passegen, enjoiats, pels cabarets i "casinos" d'Europa. Naturalment, aquests balncs són amatents lectors de la Bíblia i tenen consciència escrupulosa que els impedeix conèixer les coses per llur nom que els obliga a cobrir les vergonyes íntimes amb frases i tesis filosòfico-religioses que tranquil·litzen l'ànima i obren, de bat a bat, les portes del cel. D'aquesta tàctica imperialista en diuen: "respectar els costums locals, no intervenir en la vida local, protegir la tradició i la sobirania dels grups antagònics, restablir l'ordre només quan els odis locals el pertorben". I aplicant aquesta "doctrina cristiana" és com a l'Índia d'avui el virrei i els funcionaris britànics que controlen l'Índia britànica són ajudats per més de 500 prínceps feudals, per la guerra permanent d'hindús i musulmans, per la tràgica impotència de més de 100 milions d'intocables sempre en els lindars de la mort per inanició, per funcionaris de les castes "superiors" que empastifen de "color local" el Govern Imperial de tota l'Índia. Com podríem explicar-nos altrament, les meravelles d'unes desenes de milers de funcionaris britànics controlant i explotant una immensa península poblada per més de 300 milions d'homes?

No, companys, els pobles alliberats, per la victòria de les Nacions Unides, per l'aixafament inmisericorde del nazi-feixisme, no tenen perquè seguir les petjades "modèliques" de l'Imperi britànic. No les seguiran. Tampoc no poden aspirar a convertir-se en socis menors dels nuclis anglo-saxons que s'enriqueixen amb la sang i la misèria de tants milions d'éssers humans. Els pobles no combaten avui a mort per a consolidar i estendre el lladronici, l'explotació, la tirania del capitalisme monopolista: combaten a mort per a alliberar-se ells mateixos del capitalisme monopolista, per a recobrar la perduda sobirania, per a posar els fonaments d'un internacionalisme proletari, humà, progressiu, els principis del qual tenen ja força de llei en el més gran i més poderós Estat del món contemporani: la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. La línia nacional staliniana serà la línia dels pobles alliberats. La fesomia d'una nació és la de la seva classe dirigent. La nació xovinista, tancada, corresponia a la fesomia econòmica i, per tant, política del vell i enterrat capitalisme liberal. La nació mediatitzada, monodada de canvi en el mercat mundial, ha correspost a la fesomia antinacional, extranacional, cosmopolita, de l'oligarquia financera. La nació popular, sobirana i constructora d'una civilització nova i superior, tindrà -té ja allí on s'ha cons-

tituit la fesomia de la seva classe dirigent: la classe obrera. Serà nacional i internacionalista, nacional per la força, internacional pel contingut. I la seva tendència constant no podrà ésser altra que la de suprimir tota opressió -nacional -de les nacions majors sobre les menors-, la de proclamar la igualtat de drets de totes les nacions, la de complir el deure que tenen les nacions més avançades a ajudar -fraternament a les més endarrerides, la d'esfondrar les fronteres econòmiques aranzelàries que dividixen avui el món capitalista en innumbrables estancs en els quals s'ofeguen les masses treballadores, la de constituir pactes federatius amplis amb les nacions més afins per raons històriques, econòmiques, culturals i geogràfiques, primer, amb les més allunyades, després. Els filisteus del capitalisme monopolista ens parlen avui, ens parlaran després de la primera guerra mundial, d'una poderosa Federació Europea controlada i dirigida, és clar, per l'oligarquia financera. Aquesta Federació serà un dia una realitat gloriosa i fecunda, constituïda no pels monopolistes, sinó pels pobles alliberats del monopolisme, en l'exercici lliure de llur sobirania pels pobles emancipats del xovinisme, dels odis artificials esperonats per explotadors comuns, assedegats de llibertat, de benestar de pau, de democràcia autèntica, pels pobles constructors de la nova vivilització.

La possibilitat d'una reconstrucció democràtica de la nació, en la línia popular i en la socialista, és una heretgia teòrica, és una disfressa de l'oportunisme, és un intent de negació i, per consegüent, de revisió dels principis marxistes? O és, contràriament, una interpretació marxista, dialèctica, de la situació present i de la perspectiva històrica immediata? Evidentment, Marx ha dit:

"la violència és la llevadora de tota societat vella que porta en les seves entranyes una altra nova".

Evidentment, Lenin ens ha dit:

"la substitució de l'Estat burgès per l'Estat proletari és impossible sense una revolució violenta".

Evidentment, Stalin ens ha dit:

"el pas del capitalisme al socialisme i l'alliberació de la classe obrera del jou capitalista no pot realitzar-se mitjançant canvis lents, per mitjà de reformes, sinó únicament mitjançant la transformació qualitativa del règim capitalista, és a dir, mitjançant la revolució".

Si dialèctica "es, en sentit estricte, l'estudi de les contradiccions contingudes en l'essència mateixa del objectes" Lenin

si la "lleï del desenvolupament és el tràmit dels lents canvis quantitativs als ràpids, sobtats, canvis qualitativs", (Stalin)

Que ens demostra la realitat present i la perspectiva històrica immediata? Em el règim capitalista s'han produït canvis, invisibles uns, coneguts els altres, conseqüència inevitable de la lluita entre allò que sembla estable i marxa vers la mort i allò que neix i es desenvolupa. Aquests canvis quantitativs han estat lents i es refereixen a la correlació de forces, a la progressiva caducitat del règim que semblava estable i marxaven cap a la mort, a la maduresa -- històrica del règim nou, a l'acabament del desenvolupament capitalista, a l'esgotament de la tàctica de les reformes, al començament d'aplicació dels principis socialistes. Els canvis quantitativs, però, no canvien el règim, no transformen la seva essència. El capitalista segueix éssent capitalisme fins el moment en què el canvi quantitativ és substituït pel canvi qualitativ, l'evolució per la revolució. Els canvis quantitativs van agreujant les contradiccions en l'essència dels objectes, sense alterar la seva contextura. Els canvis qualitativs posen fi a les contradiccions en l'essència de l'objectiu vell i creen un altre objecte, absolutament nou. Per això el canvi quantitativ és l'evolució i el canvi qualitativ la revolució. En l'Estat de Morelos hi havia una extensa planúria i de sobte una explosió volcànica transformà la planúria en muntanya en uns dies de flames i de foc. Es produí un canvi qualitativ, és a dir, una revolució. I si aquesta és una veritat absoluta, comprovada -- per la Història, cal que ens preguntem:

La lleï històrica de la violència no s'ha complert ja?

El canvi qualitativ, revolucionari, no s'ha produït ja?

I si les lleï de la violència i del desenvolupament s'han complert ja, hem de considerar la terra com un conjunt --- d'entitats humanes isolades, tancades, i en les quals s'ha de complir, inexorablement, mecànicament, en cadascuna --- d'elles les lleï esmentades? O com de veure la terra com un conjunt humà, interdependent interinfluenciabile, com un tot en el qual repercuteixen els fenòmens qualitativs que es produeixen en una part d'ell? I on la violència que la sacseja a fons, no tenim un fet històric que aprofundeix -- aquesta repercussió, amb intensitat, és clar, no uniforme, sinó diversa, segons sigui la correlació de forces actuals en el si de cada entitat humana?

Vivim, companys, en un cicle històric de violència, la durada i la durada de la qual no tenen parió. Aquest cicle històric va començar amb la primera guerra mundial. En la pri-

mera guerra mundial va produir-se un canvi qualitatiu: la -
gloriosa Revolució Socialista d'octubre que creà un Estat -
nou: la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, que --
oposa a la vella civilització capitalista una nova civilit-
zació: la socialista, que s'ha consolidat en la sisena part
de la terra, que ha construït peça a peça, el poder més sòlid
més invencible que la història humana coneix. La resta del
món que continua sotmesa al sistema d'opressió colonial i -
d'escanyament financer, no retornà ja a l'equilibri d'abans
de la primera guerra mundial, però continuà sotmés a la vio-
lència més extremada. Revolucions i contrarrevolucions, --
guerres colonials, guerres de fronteres, guerres "ideològi-
ques" desfermades per anorrear els moviments i els règims -
democràtics populars, conflictes innombrables i sagnants --
provocats per la competència entre grups monopolistes ri---
vals, la guerra activa i latent contra la Unió Soviètica, -
les proporcions monstruoses de terror blanc i el sorgiment -
del nazi-feixisme-falangisme, esforç desesperat i mortal --
d'una societat condemnada a mort i que no es resigna a mo--
rir: han caracteritzat l'armistici entre les dues guerres -
mundials. Aquest cicle de violència gegantina que ha costat
a la humanitat desenes de milions de vides, tresors incom-
tables, no pot ésser tancada per la segona guerra mundial,
el cost de la qual en vides i en riqueses excedeix les xifres
astronòmiques al de qualsevol altre període de crisi. És -
que, companys, aquesta segona guerra mundial, no és en si
mateixa "una gran revolució?" És que, companys, la Revolu-
ció Socialista d'Octubre ha estat un fenomen limitat per --
unes línies frontereres. La presència històrica de la Unió
de Repúbliques Socialistes Soviètiques que surt enfortida -
de la prova terrible de la guerra, no han de provocar, enca-
ra que fou només per gravitació natural, canvis profunds en
la resta del món? Hem de considerar el cicle de violència
creat per un règim que es considerava estable i marxava cap
a la mort, i el canvi qualitatiu soviètic, com fets sense -
altra transcendència històrica que la del universal en el --
món capitalista, que la d'una nova civilització creada en -
un enorme sector de terra isolat per una altíssima muralla
xinesa?.

Que ens demostra la Història, companys?

La Història ens demostra que la burgesia no ha fet més que
una revolució violenta per a prendre històricament possessió
del Poder Polític: la Revolució Francesa. La història
ens demostra que el règim feudal va morir històricament en
produir-se el canvi qualitatiu en un dels seus Estats: Fran-
ça, acabada la Revolució, tancat el cicle de violència obert
per ella amb la derrota de Napoleó el 1815, el món europeu
ja no va poder tornar al 1789. L'estructura interna havia
canviat, la correlació de forces també, éssent aquests can-

vis la conseqüència inevitable dels modes de producció, de les noves relacions de producció que la Revolució i el llarg període de violència continental que en seguí consolidaren i posaren en el camí del seu desenvolupament incontenible.. Els aristòcrates que retornaren de l'exili a França, recolzats en les baionetes de la Santa Aliança, pretengueren esborrar la Història, donar per no existent el període vital 1789-1815, dictar les lleis i decrets reials del 1789 com si veritablement la terra s'hagués aturat, reconstruir, per tant, peça a peça, el món feudal que perderen. Foren, però impotents davant la nova nació, en la qual eren un cos absolutament estrany. La nació i la casta feudal altra vegada al Poder parlaven un llenguatge diferent, el llenguatge viu de la nació en marxa, el llenguatge d'ultratumba d'un fantasma reviscolat per altres fantasmes de la resta del continent que si bé els semblava que estaven més vius eren tan morts com el francès. D'aquesta antítesi va sortir un règim híbrid en el qual, però, la burgesia no perdé el domini econòmic ni la coparticipació política, règim que desaparegué sense pena ni gloria pocs anys després, quan la burgesia francesa, recolzada per la massa popular de sentiments republicans que no pogué ofegar Napoleó, posà la corona reial en mans dels Orleans. Amb el canvi dinàstic, la burgesia s'emparà totalment del Poder polític i la vella casta aristocràtica descendí a la categoria d'escuder del nou senyor. La burgesia s'apressà a realitzar el lema d'aquells temps: "enriquir-nos". Certament, hi hagué un nou període revolucionari continental a Eüropa: el del 1848 al 1849. Però el seu caràcter històric va ésser ben diferent. A França, esclatà la revolució del 1848, no per assegurar el Poder polític de la burgesia, definitivament assolit, La Revolució francesa del 1848 tingué dues fonts d'energia: la burgesia liberal i la joventut intel·lectual que s'havia identificat amb els ideals i les passions gegantines de la Gran Revolució i que aspiraven a restablir la República anihilada per Napoleó, i la classe obrera que ja perseguia fins propis, encara que d'una manera intuïtiva, romàntica i no científica, lligada en la continuació històrica amb el club "els iguals" de Babeuf, que l'exaltació revolucionària intransigent de Marat, Guillotinada la revolució del 1848 per la pròpia burgesia republicana esporuguida davant el sorgiment d'una força nova homogènia, la força proletària, la conclusió històrica no va ésser pas que la burgesia assegurés un Poder polític amenaçat per la casta feudal, sinó per la classe obrera. A Alemanya, la revolució del 1848 va expressar l'anhel de la burgesia liberal i del proletariat per una democratització de l'Estat alemany, per la seva unificació. En un i altre país la revolució no va ésser contra el feudalisme, sinó contra la burgesia reaccionària aliada amb les forces del passat i pel desenvolupament de la democràcia burgesa. A l'ex-imperi d'Austria-Hongria, la revolució

del 1848-1849 fou, essencialment, el renaixement violent de les velles nacionalitats oprimides: txeca, croata, eslovaca les quals volgueren realitzar la línia nacional que alliberà el continent centre i sudamericà. El cicle revolucionari 1848-1849 no va ésser, doncs, una repetició de la Revolució Francesa, per tal de retornar a la burgesia un Poder polític que li hagués estat arrabassat per la força feudal. Va ésser la continuïtat històrica de la revolució francesa, amb contingut diferent, amb factors nous, amb nova perspectiva. Aquesta és la conclusió a la qual va arribar Carles Marx en analitzar les revolucions del 1848-1849: després d'elles, ens diu Marx, el Poder de l'Estat es convertí en un "arma nacional de guerra del capital contra el treball". Si les revolucions del 1848-1849 tenien ja la característica fonamental d'un antagonisme entre el capital i el treball, encara que confós en els seus inicis, la Revolució del 1871, la Comuna de París, fou ja una revolució proletària, un assaig de l'Estat socialista sense classes. I si en tots els països europeus esclataren moviments revolucionaris, aquests es movien, es produïen, es desenvolupaven en el conjunt del règim capitalista, no eren reaccions vers el passat, sinó vers l'esdevenidor. La Revolució Francesa va enterrar el règim feudal, va instal·lar la burgesia triomfant en el poder polític. Les revolucions del segle XIX van tenir com objectiu el desenvolupament de la democràcia en el règim burgès estabilitzat, éssent llur motor un nou element històric, el qual la burgesia donà vida i accelerà la creixença en la mesura que ella acumulava capital i concentrava la indústria i acceptava el progrés tècnic la classe obrera. En el segle XX, ens ha dit Carles Marx, es desenvolupà

"El Poder centralitzat, amb els seus òrgans corresponents: l'exèrcit permanent, la policia, la burocràcia, el clergat i la judicatura... El Poder de l'Estat va anar assolint cada vegada més el caràcter d'un poder social per l'opressió del treball, el caràcter d'una dominació de classe. Després de cada revolució que assenyalava un pas endavant en la lluita de classes, s'acusava amb trets encara més sortints el caràcter permanent repressiu de l'Estat".

Napoleó, espasa militar de la burgesia triomfant, va ésser vençut. Però el "Codi Civil" de Napoleó, monument dels drets i privilegis de la burgesia dirigent i propietària de l'Estat, va vèncer els residus feudals que la Santa Aliança pretengué revitalitzar.

Si la Història ens demostra que la burgesia va prendre possessió del Poder polític amb una revolució, que el règim feudal morí històricament amb un sol canvi qualitatiu en un dels seus Estats, hem de concloure que la classe obrera ha

de fer necessàriament, inexorablement, una revolució violenta en cada Estat o Nació, que la Revolució d'Octubre que el canvi qualitatiu de la qual sorgí el món nou, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, són fets històrics de menor transcendència que la Revolució Francesa, que la seva influència i la seva força s'atura en arribar a la línia capriciosa "d'una frontera política"? Hem de concloure que si el "Codi Civil de Napoleó tingué un valor universal, la Constitució Staliniana no pot tenir més que un valor domèstic? Ben orbs seríem si arribessin a la conclusió tan absurda, -- tan antihistòrica.

Què ens demostren, companys, no ja la Història, sinó els -- fets que s'han produït en els darrers anys, en aquest període del qual són actors i testimonis? S'han constituït dues nacions socialistes, sense que, en cap dels cinc casos, la -- classe obrera es veiés històricament obligada a repetir una Revolució d'Octubre. S'han constituït dues nacions populars al continent asiàtic: les Repúbliques de Mongòlia i Tanna -- Tuva, el contingut social-econòmic de les quals és substanti -- vament el mateix que hem vist més amunt. S'han constituït -- tres nacions socialistes al continent europeu: Estònia, Letò -- nia i Lituània. Les nacions asiàtiques es crearen democrà -- ticament pacíficament. Les tres nacions socialistes euro -- pees es constituïren democràticament pacíficament. Als paï -- sos bàltics una commoció política semblant a la nostra del -- 14 d'abril del 1931, foragità del Poder als Quinslings del -- capitalisme monopolista, als agents de l'Alemanya hitleriana. Els pobles en possessió del Poder polític elegiren democràti -- cament Corts Constituents i els representants populars, per -- votació majoritària, acordaren constituir-se en nació socia -- lista i sol.licitaren l'altíssim honor, que aconseguiren, de -- formar part de la gloriosa família de Repúbliques Socialis -- tes Soviètiques. I si la realitat històrica dels nostres -- dies ens demostra que és possible reconstruir un país en la -- línia de la nació popular o de la nació socialista, hem de -- concloure que necessàriament, inexorablement, la classe obr -- ra de la resta del món ha de fer una Revolució d'Octubre en -- cada país per la dèria d'aplicar de manera mecànica princi -- pis justos, principis certs, justesa i certitud comprovats -- per la Història, però ja realitzats? No, companys, allò -- que s'ha realitzat en uns països correspon a qualsevol altre -- país, sense altra situació que les característiques pròpies, -- que la real concoració interior de forces, que la positiva o -- negativa unitat integral de la classe obrera, que la feble o -- sòlida aliança de la classe obrera única amb la pagesia, que -- el grau de maduresa patriòtica substantiva, no aparent, de -- la petita o mitjana burgesia. Amb tot, però, la unitat orgà -- nica de la classe obrera és factor més determinant.

Aquesta és, companys, la característica essencial del nostre temps, de la postguerra immediata: la possibilitat de la reconstrucció democràtica d'un país en la línia general de la nació popular, de la nació socialista. Vol dir això que la violència ja no serà necessària en lloc? Absolutament, no. La possibilitat no serà mai, en cap cas, obligatorietat.

El desenvolupament desigual del capitalisme agreuja les seves contradiccions internes, multiplica els conflictes bèl·lics i d'altre ordre, accelera la seva descomposició i parasitisme, és a dir, la seva caducitat històrica. De la mateixa manera el desenvolupament desigual de la capacitat, de la maduresa política en els pobles, determina variant profundes en l'aplicació d'una línia general que l'experiència històrica i les realitats presents defineixen com justa. Seria, -- per tant, un error greu creure en la possibilitat d'una línia rígida. En alguns països serà possible realitzar sense grans dificultats i en un període breu, la línia general de la nació popular o de la nació socialista. En altres països pocs o molts, aquesta realització serà difícil, i assolible després de noves jornades de lluita sangnant. I ha d'ésser així, ja que el capitalisme monopolista encara que substancialment afeblit i inestable en acabar la segona guerra mundial es defensarà amb les dents i les uncles. I el seu poder no serà petit. La conclusió final, històrica, no pot ésser més que una: l'anihilament universal del capitalisme monopolista. Ja recorre el seu "camí de l'amargura". Ha estat derrotat -- el capitalisme monopolista en la maniobra de la coalició mundial contra la Unió Soviètica. Ha estat derrotat en la maniobra de les dues guerres, que els bandits trotsquistes tracten de popularitzar, i la perspectiva de la qual no es altra que facilitar una pau separada de la Gran Bretanya i els Estats Units amb l'Alemanya hitleriana, la de reconstruir el bloc de Munic contra la Unió Soviètica. Ha estat derrotat -- en la maniobra de la guerra empatada que el traïdor Franco feu rodar pel món. Ha estat derrotat en la maniobra de la humanització de la guerra, posada en marxa, en col·laboració fraternal, pel traïdor Franco i el Papa filofeixista. Ha estat derrotat en la maniobra de sabotejar el segon front, d'allargament de la guerra volgut per Hitler, els seus aliats i còmplices. Ha estat derrotat en la maniobra que les resumptotes, de la pau negociada, d'una pau de reforçament de la reacció alemanya i mundial, d'atac contra la Unió Soviètica i els pobles renaixents. Serà derrotat, també, el capitalisme monopolista en les maniobres que ja són prou visibles i preparatòries de la seva política en la postguerra. No hi ha pas dubte que serà a la fi vençut, però, no colpit per una derrota fulminant simultània i universal. Serà vençut -- d'un període de noves lluites, de nous sofriments, sobretot en els països que són la seu del màxim poder d'opressió colonial i d'escanyament financer: els Estats Units i la Gran --

Bretanya. En aquests països, baluards aparentment incommovibles del capitalisme monopolista la classe obrera, els pobles es trobaran davant d'un dilema: rebel·lar-se contra -- els botxins comuns i de la humanitat sencera o reforçar-les per a caure, dintre pocs anys, en una tercera guerra mundial. Com resoldran aquest dilema? La primera guerra mundial accelerà la maduresa política de la classe obrera britànica, malgrat els esforços que els líders buròcrates del moviment laborista i tradeunionista feren per impedir-ho. La segona guerra mundial radicalitzarà més profundament encara a la classe obrera britànica, donarà un cop mortal a l'"aristocràticisme" infantívol de sectors importants de la classe obrera nordamericana. Els obrers britànics i nordamericans, -- els pobles britànics i nordamericà comprendran quan, després del sacrifici de la guerra es trobaran presos en l'engranatge del capitalisme monopolista i patiran els horrors d'un règim social-econòmic que per perviure no farà altra cosa que enfonsar-los en la misèria de l'atur forçós i de la repressió interior, el genial principi marxiste: "no pot ésser lliure el poble que oprimeix altres pobles"; comprendran que el camí de salvació no és el complicar-se amb el capitalisme monopolista per rebre les minces i brutes engrunes de l'explotació, de la misèria universal, sinó el de l'internacionalisme proletari, el de la fraternitat dels pobles, en l'esforç mancomunat per construir arreu de la terra la nova civilització. Es ben cer, companys, que el capitalisme monopolista, l'inventor de l'A.M.G., per a us exclusiu i consum obligatori dels pobles europeus alliberats del nazi-feixisme, haurà de fabricar una A.M.G.O.T. especial i molt més forta, com a garantia de la seva tranquil·litat a l'interior de les fortaleses clàssiques: els Estats Units i la Gran Bretanya.

El capitalisme monopolista serà vençut, perquè ni nosaltres comunistes, ni la classe obrera, ni els pobles alliberats del mal son presnet no renunciarem en cap cas, en cap situació, a la nostra missió històrica: realitzar el socialisme!

Cal, però, companys, que mireu amb els ulls ben oberts les realitats i les complexitats de la situació actual. Cal -- que ens preparem per rebre i copsar amb el cervell ben obert la realitat i les complexitats de la postguerra propera. -- Car, de no ésser així, aviat degeneraríem en una petita seta de cridaners, inútils per a servir els interessos fonamentals, permanents, de la classe obrera, del nostre poble.

Mèxic, D.F. juny 15 del 1944

Jóan Comorera

BIBLIOGRAFIA: Textos bàsics consultats: "Manifest Comunista" de Marx i Engels; "Guerra Civil a França", de Marx; "L'Imperialisme, Fase Superior del Capitalisme", "L'Estat i la Revolució"

lució", "Els socialistes i la guerra", de Lenin; "El Marxisme i el Problema Nacional", "Sobre el Materialisme Dialèctic i el Materialisme Històric", de Stalin; "Constitució de la --- Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques", "Noves dades - per a l'Imperialisme, Fase Superior del Capitalisme", de Lenin, per E. Varga i L. Mendelsohn.

DECISIO DISSORTADA: LA CONSTITUCIO DEL "CONSELL ASSESSOR"

Article de Joan Comorera. "Catalunya", Mèxic, març 7 del 1945.

Ja tenim un altre Consell. Aquest s'anomena "Consell Assessor". Ha estat constituït a França per encàrrec de Josep Irla, segons informa, des de París, l'agència periodística Premsa Associada.

De quina mena de Consell es tracta? Tot fent-nos ressò de la versió periodística, el President Irla ha encomanat a Rovira i Virgili la constitució d'un "Consell Assessor" - integrat per deu Comissions Tècniques "embrió de Ministeris que preparen els projectes i les mesures que el Govern de Catalunya posarà en pràctica quan arribarà el moment".

Per a constituir el "Consell Assessor" s'ha fet una acuradíssima selecció. No són tots els que hi han, però hi ha tots els que són. A remarcar la presència d'homes de la vella Acció Catalana. També n'hi ha de la Lliga. La tècnica, les preocupacions de l'equip tècnic, la política a la qual aquesta idea vol respondre. La dona una mica la incorporació al "Consell" del senyor Cuito, al qual ha correspons l'estudi de l'ordenació econòmica. Hom recorda que el senyor Cuito era l'instrument del nucli de financers -- que Ventosa i Calvell controlava.

Amb la constitució d'aquest "Consell Assessor" -i ho diem amb tota franquesa-, s'ha fet un mal servei a Catalunya i a la causa del seu alliberament. No discutim l'autoritat del senyor Irla ni som oposats a l'estudi dels problemes que afecten la reconstrucció econòmica -i de tot ordre-, del nostre poble. Som contraris, però, enemics, de tota actitud o determinació presa sense respondre a les exigències democràtiques més elementals ni a altres de més profundes encara: aquelles que reclamen decisions adients i enèrgiques en el camí de cercar l'entesa nacional dels catalans per esbandir el règim d'opressió que el nostre país pateix.

Paral·lelament a les mesures fonamentals, a les més immediates, volen preparar un programa d'acció tendent a la represa de Catalunya? Fem-ho. Però fem-lo com cal. La preocupació i la realització afecta, en primer terme, evidentment, el Govern de la Generalitat. Fem, doncs, el Govern. El senyor Irla pot -i cal que ho faci- reconstruir el Govern de la Generalitat. En aquest sentit té una proposta concreta del P.S.U., la U.G.T. i la Unió de Rabassaires. I aleshores, sí. Un cop existent el Govern de Ca

talunya, es poden examinar i portar endavant els estudis i les mesures que es considerin necessàries. Perquè es donaran ja les circumstàncies -i les garanties- per a fer-los cristallitzar. Un Govern de la Generalitat expressió de la unió nacional dels catalans amb la presència i el recolzament de les forces representatives del poble, vinculat a l'organització del moviment combatent del país, tindria totes les condicions, sense cap mena de dubte, per a menar una política constructiva i essencialment per a plantejar-se -i resoldre-, la seva política central: la de l'organització del combat per l'alliberament de Catalunya.

Altrament, el propòsit és tèrbol. El "Consell Assessor" - es presenta com a factor polític de signe reaccionari, antiobrer. La representació més densa de la Catalunya nacional republicana i democràtica, la classe obrera i la pagesia no han estat tingudes en compte. I per la seva perspectiva, el "Consell" és reedició, augmentada, en tant que regressiva, de les Comissions Tècniques constituïdes a Mèxic per la "junta de Liberación". Es congruent amb la línia de Maura, les preocupacions del qual pot estalviar vessament de sang... falangista i per evitar "L'anarquia" i "el caos", són notòries. La coincidència amb Maura hauríem de rebutjar-la car la seva política representa la defensa d'interessos als quals el President de la Generalitat no hauria de sacrificar els dels nostre poble.

Senyor Irla. Us ho diem sincerament. Aquest no és el camí. Els viaranyes de la divisió han estat ja força rescalfats. El que cal fer ara és una política nacional, patriòtica, de cara al manament de la pàtria. Us reitem la nostra identificació amb la proposta de les tres entitats esmentades. Confiam en les vostres millors decisions.

I mentrestant, posem els catalans, les seves entitats i homes representatius, en guàrdia. Cal que es facin les coses bé i urgentment. Els compatriotes han d'adreçar-se al senyor Irla demanant-li el compliment dels deures que la seva alta investidura li atribueixen.

Mèxic, 7 de març del 1945

LA BATALLA DE LA PAU

Conferència pronunciada per Joan Comorera. Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya el 20 d'Abril del 1945 amb motiu de la seva intervenció a l'Assemblea de militants convocada per la Delegació del Comitè Central a Mèxic.

(Versió taquigràfica de la companya Eladia Lozano)

Publicacions Catalunya, 1945.

Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facultat de Geografia i Història. Universitat de Barcelona.

Companyes, companys: Aquesta assemblea ha estat convocada en una situació veritablement excepcional, i comprendreu la seva transcendència sense que sigui necessari analitzar-la a fons. La guerra mundial a Europa s'està acabant. La derrota militar del nazisme ja és inevitable i imminent. La significació d'aquest fet té un volum tan gran que tots els punts de referència que poguessin haver-hi abans d'aquesta enorme tragèdia, han perdut llur significació. Es precis cercar-ne de nous. Paral·lelament a les batalles militars que ens fan preveure l'inevitable i immediat aixafament del nazisme, s'ha anat forjant una nova llei internacional, un nou Dret Internacional. Les normes substancials d'aquest nou dret internacional foren establertes en la Carta de l'Atlàntic, es ratificaren i s'ampliaren en les Conferències de Moscó i de Teheran, arribant a la maduresa en la Conferència de Crimea.

Essencialment, aquest nou Dret Internacional exigeix la liquidació del nazisme, del feixisme i dels seus derivats, el falangisme, el peronisme, etc., allí on es trobin. Quan va plantejar-se a Ialta, com a problema essencial d'aquest dret, la destrucció de les causes polítiques, econòmiques, militars, culturals o de qualsevol mena, de la guerra, es va pronunciar amb tota evidència la sentència de mort contra l'expressió més acabada i perillosa del capital monopolista. Quan a la Declaració de Ialta s'afirma que s'ha d'establir la democràcia a tot arreu d'Europa, es vulgui o no, es dictà la sentència de mort contra Franco i Falange. I tots els esforços que el règim franquista realitzi per a escapar-se d'aquesta sentència històrica, seran inútils.

Si internacionalment, segons l'evolució mateixa dels esdeveniments i dels acords en relació amb el nazisme que acabem d'esmentar, el règim feixista i totes llurs arrels, es presentin on es vulgui, estan ja condemnats a mort, és indubtable que si ens referim al nostre país, aquesta veritat sorgeix amb més esclat i més evidència. El règim falangista de Franco no ha pogut establir-se en el país. La prova irrefutable d'aquesta inestabilitat la tenim en el terror permanent. Si Franco hagués assolit un mínim de permanència el terror no hauria estat tan intens, s'hauria anat apagant. Quan un règim, després de sis anys d'aconseguida la victòria militar damunt del poble, necessita recórrer al terror, no per a establir-se, sinó per a

sostenir-se, ens dóna la prova definitiva del seu fracàs absolut en l'intent d'establir un règim de certa normalitat en el país. Aquest és el cas del monstruós règim franquista. I és lògic, ja que ha estat inevitable que en virtut d'aquest fracàs històric anés de crisi en crisi fins arribar a la que sofreix ara, que segurament serà la darrera.

Abans de les aclaparadores derrotes de l'Eix, es va anar formant a Espanya un bloc fortíssim d'oposició al règim franquista. La massa popular no va doblegar-se amb la derrota militar. La classe obrera, els camperols, els intel·lectuals decents, la classe mitja progressista, les dones —combatents d'avantguarda— i la indomable joventut, el conjunt dels pobles hispànics, no abandonaren mai la lluita contra el règim terrorista de Franco i la seva Falange. A aquest bloc substancial de forces populars s'hi anaren afegint, progressivament, sectors de la mitjana i alta burgesia, nuclis de jerarques militars i eclesiàstics, la massa que per tradició anomenem catòlica, els mateixos que combateren la República, que foren el suport financer i la carn de canó de Franco i la seva Falange de pistolers. La incorporació d'aquests elements al bloc popular va anar-se intensificant a mesura que la veritable naturalesa del règim franquista va posar-se al descobert. Ben aviat s'adonaren que les frases fatxendoses "Espanya Imperial", "Espanya una i gran", "Espanya catòlica", no eren altra cosa que cortines de fum per a tapar un vulgar "Quisling" de Hitler i Mussolini, a un règim titella instrument del nazifeixisme, a uns traïdors que vengueren la independència i la llibertat d'Espanya a l'Alemanya hitleriana. Aquesta incorporació va accelerar-se quan Franco, obeïnt ordres de Hitler, va prendre mesures decisives per a llançar Espanya totalment a l'infern de la guerra hitleriana contra les Nacions Unides. En els anys crítics del 1941, 1942 i part del 1943, l'oposició aconseguí la seva primera gran victòria: impedir, amb el sabotatge i la lluita, que Espanya fos convertida en un camp de batalla a profit de Hitler i de Mussolini. Aquest període culminà amb la constitució de la Junta Suprema d'Unió Nacional en el mes de setembre del 1943 i, més tard, del Consell Superior de l'Aliança Catalana, gloriosos òrgans directius de la unitat combatent dels pobles hispànics.

EN EL PERIODE DE LIQUIDACIO DEL REGIM FRANQUISTA

Després, davant l'evidència i la imminència de l'esciafament militar del nazisme, la crisi del règim franquista penetra a la fortalesa interior, ataca els cercles més íntimament lligats a ell. I comencem un nou període: el de la liquidació del règim. Donada aquesta característica els nous elements afectats per la crisi del règim no s'uneixen, no van a unir-se al bloc ja existent, al bloc que impossibilita amb la seva lluita l'estabilització del règim. Es constitueixen a part, i en contra d'aquest bloc, per aconseguir les seves pròpies finalitats. Perquè, camarades, la liquidació del règim planteja amb tota agudesesa el problema de l'herència. Contra el bloc popular el règim franquista mantingué la cohesió de les forces més lligades a la seva vida: Falange, naturalment, puix que és l'organització monopolitzadora de l'estat franquista, els monàrquics, i, d'una manera especial, les altes jerarquies militars, l'alt clergat, els financers i terratinents i l'aristocràcia gairebé en la seva totalitat. Aquest conglomerat ha defensat el règim amb unghes i dents, ha perseguit a mort el bloc popular mentre no es produí la catàstrofe militar nazifeixista. Però avui, i aquesta és la nova característica, la crisi ha penetrat en aquest cercle interior del règim. Els monàrquics s'han declarat en rebel·lia i han trencat el conglomerat franquista creant a Franco el problema de la "retirada voluntària" diuen, que per a poder proclamar la monarquia. Aquesta decisió dels monàrquics trenca el front més essencial del règim franquista, determina una divisió en allò que fou fins ara la força central del règim franquista: l'exèrcit espanyol. Perquè, una gran quantitat dels alts caps militars i de l'oficialitat són per tradició i per voluntat monàrquics i deuen per tant obediència a aquell a qui ells anomenen llur senyor. La decisió dels monàrquics trenca també la unitat de les jerarquies eclesiàstiques que fins ara mantingueren amb més fermesa i fanatisme que ningú la seva adhesió al règim franquista i a la Falange. Financers, terratinents i aristòcrates, adopten la casaca de recanvi.

La crisi del règim franquista no solament afecta els sectors financers, econòmics i feudals, que han estat el seu suport i la seva raó d'ésser. Degut a les contradiccions

del règim i als canvis d'actitud que Franco es veu obligat a adoptar, la crisi s'ha estés als propis medis de Falange. Avui Falange, que és la força política essencial del franquisme, com abans era l'exèrcit la seva força coercitiva fonamental, no és ja un tot homogeni, és una força dividida que està en plena guerra intestina. Fa pocs dies rebem de la Delegació del nostre Partit a Barcelona un informe, al qual em referiré més detalladament, on se'ns diu que quan Franco, obligat per les pròpies contradiccions interiors i per les dificultats de caràcter internacional, va fer aquelles cíniques declaracions a un repòrter de la Premsa Associada elogiant les Nacions Unides, especialment a Nord-Amèrica, i afirmant que el règim franquista no era feixista sinó una democràcia "orgànica" del tipus "cristià", va haver-hi una veritable agitació en el si de la Falange de Barcelona; els falangistes autèntics, els camises velles, arrancaren el retrat de Franco, el trepitjaren a ple carrer i posaren rètols qualificant-lo de traïdor; cometeren actes d'agressió pública, també, per a demostrar d'aquesta manera la seva indignació extraordinària i la seva oposició a aquestes "claudicacions" del Generalíssim. Aquest no fou pas un fenomen aïllat a Barcelona. Ocorregué a tota Espanya. Evidentment, la Falange més germanitzada, la més compromesa en els horrors i crims de la repressió, no pot acceptar de cap manera ésser el cap de turc dels interessos que fins ara han servit. I es regira furiosa per a sobreviure a la catàstrofe del règim, que preveu imminent.

Ha contribuït essencialment a precipitar i aprofundir aquesta descomposició del règim franquista en els seus cercles més íntims, l'acció combativa cada dia més organitzada, cada dia més políticament dirigida, cada dia més unitària en el concepte nacional, dels pobles hispànics contra aquest règim de terror i d'oprobí. Les organitzacions d'Unió Nacional, les organitzacions d'Aliança Catalana, la capacitat i l'abnegació sense límits dels homes que dirigeixen la Junta Suprema i el Consell Superior de l'Aliança Catalana, han incrementat de tal manera l'oposició activa en el conjunt dels pobles hispànics, que han precipitat, en la mateixa manera que els esdeveniments internacionals, aquesta crisi interior del règim franquista. No trobem, a través de tota Espanya, ciutat ni llogarret que no tingui el seu Comitè d'Unió Nacional, i a Catalunya el seu Comitè

d'Aliança Catalana, comitès que preparen i assoliran l'hora de la insurrecció nacional armada contra el règim franquista i contra aquells que maniobren per a impedir que els nostres pobles aconseguixin democràticament el règim que anhelem.

Per si fés falta, com a elements de prova, tenim els últims actes de Franco. Actes d'histerisme que no aconseguiran el resultat cobejat, que agreujaran les contradiccions interiors. Són aquests: la ruptura de relacions amb el Japó, l'estimat aliat dels falangistes, la suspensió de la censura per a l'exterior en condicions demostratives d'un petit cop d'estat de Lequerica, d'aquells que estan desitjosos de trencar els vells lligams amb el falangisme i la famosa "amnistia". Fa pocs dies Franco horroritzà el món amb l'execució d'ostatges, aplicant a Espanya i contra espanyols la tècnica de repressió que els alemanys usaren en terres estrangeres i contra estrangers. I consumada aquesta monstrositat el règim franquista ens surt amb un suposat decret d'amnistia que, si el llegiu bé, no és altra cosa que una promesa d'un possible perdó a aquells que Franco no temi, un frenètic esforç per a enganyar i apaivagar l'opinió internacional i un intent d'apaivagament de la lluita interior dels pobles hispànics dirigits per la Junta Suprema i l'Aliança Catalana. És al mateix temps, la confessió de l'extraordinari perjudici que produeix al règim franquista l'activitat infadigable de l'emigració més responsable que hi ha a Amèrica. És ben clar que les nostres campanyes incessants denunciant els horrors del terror franquista, han determinat també una rectificació aparent per part de Franco i els seus pistolers: Avui sabem que com a conseqüència d'aquestes campanyes realitzades per totes les terres americanes, hi han hagut cinc intervencions de Governaments americans protestant contra el terror falangista. Aquestes protestes les han fet arribar al règim falangista els Governaments de l'Uruguay, Ecuador, Cuba, Mèxic i Costa Rica. Val la pena de fer aquesta constatació perquè a vegades alguns companys semblen dubtar de l'eficàcia del seu treball i de que el seu esforç no dona resultats tangibles. El que acabo de dir ens demostra amb prou evidència que tot allò que fem des d'aquí és extremadament útil als companys d'allí i perjudicial per al règim franquista. ¡Incrementem aquest esforç, camarades!

Cometeríem, no obstant, un greu error si després d'aquest anàlisi de la situació interior en el nostre país, arribéssim a la conclusió que el règim franquista ja està enderrocat, que el règim franquista no pot sobreviure a la liquidació imminent de Hitler. ¡Estiguem en guàrdia contra aquestes il·lusions! Nosaltres hem dit sempre que Franco té la seva sort, la seva vida, lligada a la sort i a la vida de Hitler i el nazisme. Aquesta afirmació és justa i la mantenim. Però aquesta afirmació no vol dir que hi hagi una simultaneïtat en el temps, es a dir, que la caiguda definitiva de Hitler i del nazisme signifiqui automàticament la caiguda de Franco i de la Falange. Són dos problemes distints. Ens els hem de plantejar així, amb rudeza, perquè hi ha moltes il·lusions en l'emigració, especialment en aquells emigrats que no han anat millorant la seva educació política, que viuen dels comunicats i dels comentaris de premsa de cada dia. Franco pot caure abans que Hitler, al mateix temps que Hitler o després que Hitler, i cal tenir-ho present per a normar la nostra conducta. El falangisme és certament fill del nazisme i ha estat el seu instrument en la política per a la conquesta del món. Però el falangisme és un procés que, per bé que fill del nazisme, per la seva naturalesa, per les seves característiques i per la situació geogràfica d'Espanya té ja un procés propi, que és el procés espanyol lligat a un procés internacional de complexitat extremada. El nostre problema està ja encaixat en el conjunt de greus problemes que nodreixen i revifon la batalla per la pau. La derrota militar del nazisme no és la derrota política del capital monopolista. I en aquesta batalla de la pau, Franco i la seva Falange i la característica del règim que ha de substituir-los, juguen un paper de primer ordre. ¡Res d'il·lusions infantils, camarades!

Estem, per tant, en les batalles de liquidació i veiem que en aquestes batalles de liquidació hi ha dos blocs oposats, ben definits i ben característics: el bloc del fet consumat i el bloc dels pobles hispànics.

UNA LINIA POLITICA JUSTA I LA DIVISIO REPUBLICANA

El bloc del fet consumat esta constituït per totes aquelles persones, sectors i interessos que recolzaren el

règim de Franco i Falange, que el recolzaren per a consolidar i ampliar llurs privilegis i que avui s'allunyen d'ell no perquè els pobles hispànics assoleixin democràticament el règim que vulguin, sinó per a salvar l'essència del franco-falangisme canviant la forma. Aquest bloc és molt poderós. Incórreriem en un error terrible per part nostra si el menystringuéssim. És poderós per les característiques dels elements que el formen a l'interior del país, i ho és essencialment per la força extraordinària dels sectors internacionals que el recolzen.

Enfront del bloc del fet consumat tenim el bloc dels pobles hispànics que lluita tenaçment per evitar que la seva voluntat sigui burlada, perquè no se l'obligui, amb complots internacionals, a haver d'arribar a la guerra civil per a resoldre els seus problemes. És molt poderós el bloc dels pobles hispànics, —és històricament invencible— perquè l'integren la immensa majoria de la població, dels obrers i dels pagesos, de la classe mitja i dels intel·lectuals, dels funcionaris sense distinció de creències religioses i polítiques. Però la seva veritable força descansa sobre la seva unitat real, es a dir, està en relació directa amb la seva veritable unitat i les característiques d'aquesta unitat. Si els pobles hispànics haguessin aconseguit una unitat monolítica, com diem nosaltres, de combat, es ben segur que els perills que avui es fan molt evidents del fet consumat, no existirien. És més, camarades. Amb aquesta unitat monolítica el règim franquista i la seva Falange ja haurien desaparegut de l'escenari espanyol.

Però si la força del bloc dels pobles hispànics està lligada a la realitat de la seva unitat combativa, la seva feblesa també està lligada a la relativitat d'aquesta unitat combativa. Existeix aquesta unitat? S'ha d'anar al fons del problema. Sense confondre, però, la unitat de l'exterior amb la de l'interior, sense posar-les en el mateix sac. Diferenciant-les de la manera deguda.

Què passa a l'exterior? Per què al cap de sis anys d'exili i a desgrat de les enormes experiències de tot el món en aquesta segona guerra mundial, l'emigració republicana avui està més dividida que mai? Lògicament, i éssent per a tothom evident que ja hem entrat en el període de la liquidació del règim de Franco i Falange, tota la massa republicana exiliada hauria de vessar entusiasme

i combativitat. Però observem el fenomen contrari: descoratjament, desmoralització. En el seu conjunt la massa republicana exiliada sofreix una mena de col·lapse. Com és possible aquest contrasentit? Es que veritablement no es compren la línia d'unitat? Jo m'atreveixo a dir que sí que es compren. Parlant d'un a un amb els refugiats (amb els honestos, naturalment), parlant de tú a tu amb cada emigrat, tothom accepta la necessitat d'aquesta unió sobre la base d'un programa concret i de cara al país per ajudar els que lluiten allí. Parlant d'un a un amb els refugiats s'accepta també que és necessària la unió de tots, que la unitat no pot excloure a ningú, que ha de comprendre tothom, àdhuc, és clar, els comunistes. Quan se'ls planteja que si poden prescindir dels comunistes, afirmen que no. Si se'ls diu que prescindir dels comunistes és anar a la formació d'un bloc anticomunista i no d'un bloc anti-franquista, accepten la lògica d'aquesta afirmació. Si se'ls diu que els comunistes aquí i essencialment en el país treballen per a precipitar la caiguda del règim de Franco i Falange, no tenen més remei que acceptar-ho. I quan se'ls parla de la abnegació, dels homes comunistes que han deixat les comoditats de l'exili per anar-se'n al país a lluitar i fer front a tota mena de perills, àdhuc a la mort amb la màxima serenitat, s'emocionen i accepten que els comunistes són uns grans combatents exemplars.

Però a desgrat d'això, la unitat no es realitza.

S'especula amb el comunisme, es pretén aterroritzar els republicans emigrats amb l'espantall del comunisme. Però si parlem amb aquests republicans més o menys temerosos, també ens comprenen. Només els indesitjables, els politicastes de mala fe poden afirmar que els comunistes lluitem i manobrem per a implantar sense pèrdua de temps el règim comunista a Espanya. No és aquest el nostre objectiu. Per la raó ben simple que encara que volguéssim fer-ho i tinguéssim la força material per a intentar-ho, no ho aconseguiríem. I si els comunistes ens distingim per alguna cosa, camarades, és per no fer allò que sabem que no ens és possible fer. El sistema comunista és de naturalesa tan superior, exigeix la realització de tantes qüestions prèvies de tots els ordres, l'obtenció d'una economia tan superior, sense paral·lel en els països capitalistes més avançats, l'extirpació fins de les més insignificants arrels capitalistes en cada home i en el conjunt

de la col·lectivitat, que per a nosaltres, comunistes, és una meta cap a la qual caminem anhelosos i entusiastes, no una finalitat immediata.

A la U.R.R.S.S. no hi ha comunisme i allí ningú no s'oposa a la seva instauració, tothom treballa per a construir-lo. No hi ha comunisme a la U.R.R.S.S. perquè les condicions econòmiques, polítiques, culturals, i psicològiques no ho fan possible encara. L'any 1936, el Mariscal Stalin digué: "a la Unió Soviètica ja hem realitzat tècnicament el socialisme; ara començarem a marxar pel camí del comunisme, cap a la construcció del comunisme". I afegí: "en un termini de deu a quinze anys estarem en condicions de començar a implantar el comunisme". ¡Això a la Unió Soviètica! És evident, doncs, que a tots aquells que fan ús d'aquesta bandera per a espantar a molta gent que no tenen motius de neguit se'ls pugui dir que són vil·ls, uns agents de l'enemic. Els refugiats honestos, afortunadament la immensa majoria, arriben sense dificultat a la conclusió que els comunistes volem liquidar Franco i la Falange i comprenen que no ens hem proposat imposar el comunisme a sang i a foc; saben bé que no ens beurem la sang dels republicans que van amb nosaltres contra un enemic comú i per assolir un propòsit comú.

Però tampoc no es fa la unitat.

Si nosaltres analitzem i exposem la nostra línia política, en la intimitat l'accepta tothom. Quina és aquesta línia política? Nosaltres, sense menystenir, sense ignorar la força dels factors internacionals, valorant l'ajut de tot el món, considerem que el factor decisiu rau en el propi país. Ningú no pot estar contra aquesta línia. Nosaltres afirmem que existeix una legalitat representada per la Constitució del 1931 i els Estatuts, pels òrgans legals que emanen d'ells: el Govern de la República presidit pel Dr. Negrín i els de Catalunya i Euzkadi presidits pels senyors Irla i Aguirre. Però afirmem que nosaltres no som legalistes perquè sí; que no volem una legalitat passiva, una legalitat congelada, una legalitat especulativa, d'homes que sense fer res positiu per al país, per ajudar-lo, es preparen i vulguin administrar-lo després de la victòria. Nosaltres volem una legalitat activa, una legalitat dinàmica, una legalitat lligada al país, que amb fe en llurs forces invencibles, dirigeixi d'una manera efectiva la lluita dels nostres pobles contra el règim de Franco i la Falange. No defensem l'extrem oposat: que només els homes que lluiten

en el país tenen autoritat d'opinar, el dret de governar. Volem sumar legalitat i lluita. Volem amb aquesta suma d'altíssims factors combatents accelerar la victòria dels pobles hispànics. No proposem que els òrgans dirigents de la lluita en el país, la Junta Suprema d'Unió Nacional, el Consell Superior de l'Aliança Catalana, suplantin els governs legals. Volem, això sí, vitalitzar els governs legals amb la representació adequada i directa dels combatents, volem una legalitat vitalitzada dia a dia per la conducta combatent, veritables governs d'Unió Nacional, volem que aquesta unitat, aquesta fússió de l'interior i de l'exterior, es forgi damunt la base d'un programa comú, els punts bàsics del qual siguin comuns a tots els veritables patriotes: restabliment de la República i de les lleis fonamentals, la Constitució del 1931 i els Estatuts de Catalunya i d'Euzkadi; càstig implacable dels criminals falangistes, reparació dels danys causats a les víctimes de la guerra i de la repressió franquista, exercici ple del nostre dret d'autodeterminació que ens reconeix el nou Dret Internacional mitjançant unes eleccions constituents, fonamentalment. Afirmem que aquesta unitat combatent entorn d'un programa inobjectable, i no objectat, acceleraria la caiguda de Franco i la seva Falange de pistolers, ens permetria vèncer la funesta maniobra del fet consumat, ens salvaria dels horrors d'una guerra civil que ens volen imposar la reacció interior i internacional. Afirmem, així mateix, que aquesta és la línia de les Nacions Unides, la línia de la Carta de l'Atlàntic, de Moscú, de Teheran, de Crimea. I per ésser-ho, volem que les forces democràtiques siguin la columna vertebral en la unitat nacional combatent. Cridem a la unitat a tots els patriotes sense distinció d'idees polítiques o religioses. Cap republicà no discrepa d'aquesta línia.

Però la unitat no es fa.

Aleshores, camarades, hem d'entrar més a fons en aquest problema.

Per què no es fa la unitat? Es simplement una qüestió de línia política, de revisió i de retoc de la línia política? O bé la unitat és sabotejada deliberadament i sistemàtica en persecució d'una finalitat política contrària a allò que anhela i tindrà el bloc dels pobles hispànics?

A l'emigració intriga i actua un home corromput i corruptor que ha carregat amb la màxima responsabilitat. Aquest home es diu Indalecio Prieto. El senyor Prieto ha

alçat la bandera anticomunista, no pas la bandera antifranquista. Ha llançat la frase categòrica: "Amb els comunistes, mai!" I com que el senyor Prieto no és una figura sense representació, i com que no és un home negat d'intel·ligència, ha provocat amb la seva actitud la divisió de l'emigració, ha impossibilitat amb la seva conducta la unitat de d'emigració, ha sabotejat la tasca d'ajudar el país. Per què? Es que el senyor Prieto no s'adona del que això significa? Es clar que se n'adona. Es una actitud deliberada: manté una línia oposada a la línia dels pobles hispànics en la lluita contra Franco i Falange. Però per què?. Un home d'aquestes característiques que encara gosa dir-se socialista, que alça no pas la bandera contra Franco i la seva Falange, sinó la bandera anticomunista quan els nostres pobles sofreixen la tirania pitjor de la seva història, té una línia, un pla, serveix determinats propòsits i interessos. Quins? Seria molt difícil comprendre aquest fet si el nostre cas particular el deslliguéssim del procés general, del procés internacional. Està lligat indissolublement amb ell.

SON INSTRUMENTS DEL CAPITALISME MONOPOLISTA.

Al mateix temps que en el nostre país ha començat la batalla per la liquidació del règim de Franco i Falange i per a veure qui el substitueix, si aquells que estigueren amb Franco i Falange per a salvar i consolidar llurs interessos o els pobles hispànics, de la mateixa manera, en el camp internacional, ha reviscolat amb fúria la batalla per la pau. D'aquí pocs dies, tota la maquinària bèl·lica nazi-feixista serà troscejada. Hitler serà esclafat. La victòria militar serà de les Nacions Unides. Però la victòria militar de les Nacions Unides no vol dir la victòria política dels pobles que les componen. L'aixafament de Hitler i els seus còmplices, no vol dir l'aixafament del capital monopolista. Heus ací el secret del que passa en el món, del que ens passa a nosaltres.

I sabem el que és el capital monopolista; Lenin ens ha dit que l'imperialisme és l'etapa superior i última del capitalisme. El capital monopolista és l'organització i l'expressió econòmica de l'imperialisme. El capital monopolista ha

sofert grans derrotes, però no està vençut ni es resigna a ésser-ho.

El capitalisme monopolista sofrí una crisi greu després de la primera guerra mundial. Fou foragitat de la sisena part de la terra: la Unió Soviètica. Fou sacsejat a fons en gairebé totes les nacions que es prengueren seriosament les afirmacions sobre un món millor que es van fer en el curs de la guerra. Per a vèncer la seva crisi, estimulà i mantingué tots els moviments reaccionaris, com els de Noske, Ebert, Scheidemann i altres a Alemanya; mobilitzà els exèrcits aliats i les restes de l'exèrcit imperial alemany, subvencionà i armà els exèrcits blancs en les guerres civils intervencionistes i a l'exèrcit de Pilsudsky en la seva guerra d'agressió contra la Unió Soviètica. Bastí totes les peces del primer feixisme, el de Mussolini, estintolà amb tot el seu poder les dictadures de Horthy i de tots els Carols balcànics. Vençuda la crisi, estabilitzat com a règim, entrà de ple a la realització de la seva ambició màxima: anihilar la Unió Soviètica, el país del Socialisme, mitjançant la coalició militar i econòmica de tot el món capitalista. Per a fer possible aquesta coalició, el capitalisme monopolista nodrí i donà el poder a Hitler, creant-se així el nazisme alemany, el sostingué en ell durant les repetides crisis que va patir, ofegà en sang els règims populars allí on sorgiren, a Bulgària, a Hongria, a Polònia, a Iugoslàvia, a Àustria, a França, en la nostra gloriosa República. Lliurà com a esquer d'enfortiment interior i de major poder ofensiu a l'exterior al nazisme, Abissínia, Espanya, Albània, Txecoslovàquia, Xina. Va imposar en el poder polític en aquells països no dominats completament pels feixistes, als seus propis agents, als seus Quislings. Múnic no és un episodi en la història dels pobles. Múnic és el monument del capital monopolista. És d'allí d'on arrenca tota la nova situació i una de les derrotes més funestes del capital monopolista. Perquè allò que volien assolir a Múnic, la coalició mundial contra la Unió Soviètica, tenint com a exèrcit d'avantguarda l'exèrcit nazifeixista, es transformà en una coalició mundial, amb la participació de la Unió Soviètica, contra el nazifeixisme.

Derrotat en les seves maniobres d'avantguerra, el capitalisme monopolista ha lluitat per a refer-se i vèncer en el curs de la segona guerra mundial. L'ha perllongat per a

esgotar mortalment la Unió Soviètica, per a salvar la substància de la seva creació nazifeixista mitjançant la pau negociada, per a salvar els nuclis dirigents del nazifeixisme amb una pau "humanitària", per a protegir els interessos monopolistes alemanys amb l'acció del seu Quarter General secret de Suïssa, per a reconstruir sobre la marxa el bloc antisoviètic, com en els casos de la guerra de Finlàndia i del darrer oferiment de Franco a Mr. Churchill. Derrotat una i altra vegada, a costa de milions de vides, el capital monopolista no cedeix.

Arribem a la derrota militar del nazifeixisme i novament dues forces, dos blocs de potència extraordinària, es troben front a front per a lliurar la batalla de la pau; el capital monopolista i els pobles que han fet i han guanyat la guerra.

Però la situació no és, ni serà, la mateixa. D'aquesta guerra el capital monopolista en sortirà molt pitjor. Després de l'altra guerra, el capital monopolista per a superar la crisi provocada per la mateixa guerra i per la victòria transcendental de la Revolució Socialista d'octubre, per la crisi econòmica com a conseqüència mateixa de la guerra, es recolzà essencialment en dos elements: el patriotisme jacobí de la classe dirigent i la socialdemocràcia. La burgesia monopolitzava la pàtria, el patriotisme. En l'altra guerra, les contradiccions entre burgesia i pàtria no sorgiren amb la força amb que avui han sorgit. La socialdemocràcia dominava la gairebé totalitat del moviment obrer, excepte la Unió Soviètica i determinats nuclis europeus. La classe dirigent no va perdre la direcció política hegemònica de la nació. La socialdemocràcia va acontentar-se amb engolir les deixalles de la taula imperialista, immobilitzà i privà de perspectives a sectors fonamentals de la classe obrera. La combinació d'ambdós elements estabilitzà el capitalisme monopolista, transformà la pau en un armistici entre dues guerres.

Avui, però, la situació és diferent. Avui, d'aquesta guerra, el capital monopolista en sortirà amb greus ferides i amb els dos tradicionals suports de l'altra guerra en franca descomposició. En primer lloc, el patriotisme jacobí ha mort per sempre; perquè avui és ja de tota evidència, sense possible reivindicació, que les altes classes dirigents han traït la seva nació i s'han posat al servei dels interessos de

Hitler per a tractar de salvar els seus propis. Quisling no és un cas esporàdic, és el símbol del nostre temps. Aquesta classe dirigent, aquests monopolitzadors de la pàtria i del patriotisme, apareixen avui davant tota la massa com a classe traïdora a la seva pàtria, mai més podrà adjudicar-se per als seus fins ni el patriotisme, ni la Pàtria. I en segon lloc, la vella socialdemocràcia ja no serà mai més el que fou després de la primera guerra mundial. Queden restes aquí i allà; encara hi ha masses més o menys convençudes de la possibilitat d'una organització així, però que no tardaran gaire temps en desenganyar-se completament i en abandonar els renegats i els traïdors a la seva classe, desferres que s'anomenen socialistes no pas perquè els quedi a dins ni la més petita adhesió a la idea que abans possiblement tingueren, sinó per a servir millor els interessos de la reacció internacional.

El capital monopolista tractarà per tots els mitjans, tracta ja de sargir primer i de consolidar després els seus tradicionals punts de suport: el patriotisme jacobí i la socialdemocràcia. Els seus esforços seran de major cruessa, d'una més gran violència, si és possible, que en l'anterior post-guerra, perquè el perill que l'amenaça és més gran. Voldrà així sortejar la crisi econòmica que seguirà a la conclusió militar de la guerra, adquirir força per a imposar als pobles més febles i menys educats políticament un nou període d'estabilització, un període neofeixista, en el curs del qual les nacions no emancipades serien peons de maniobra, serien llançades les unes contra les altres en les disputes per l'hegemonia de cada grup monopolista, període en el qual la meta suprema no seria altra que tornar a Múnic, refer un bloc mundial agressiu contra la Unió Soviètica, contra els pobles que engrandiran l'àrea socialista, que la vigoritzaran marxant amb passa ferma pel camí del socialisme.

Aquest és, camarades, el nou fet transcendental: ha nascut una nova nació, una nació que en determinats llocs d'Europa està ja en construcció. Ja no és una nació monopolitzada per l'alta burgesia i les restes de les castes feudals, sotmesa al capital monopolista interior i internacional. No és la nació sotmesa per una minoria, que quan ha convingut als seus interessos l'ha portada a l'abim. És una nació popular, nova, la columna vertebral de la qual és la classe obrera. En aquesta nova nació, la política ominosa

de reformisme que caracteritza el període d'abans de la guerra ja no serà possible. En aquesta nova nació no hi haurà reformes, sinó transformacions de caràcter econòmic. Transformació econòmica la línia de la qual serà indubtablement aquesta: el capital monopolista i la sobirania nacional són incompatibles.

Existeix a Europa una enorme voluntat de construir aquesta nova nació. La construïran en el termini més o menys curt i sense haver de passar per una tragèdia semblant a la que ara s'acaba, els pobles que tinguin la capacitat, la intel·ligència de realitzar aquesta condició essencial: la unitat de la classe obrera, l'aliança permanent de la classe obrera amb una pagesia també unida. Els pobles que triomfin en aquest esforç per la unitat obrera i per l'aliança amb els camperols units es lliuraran amb un vigor invencible a la construcció de la nova nació, obriran l'etapa històrica de liquidació del capital monopolista. En aquells països on no s'aconsegueixi aquesta unitat, aquesta aliança, s'obrirà un nou període de sofriments i de lluites aferrissades, de possibles guerres civils i, en un pla internacional, si el conjunt de la seva força és gran i és dirigida per una poderosa potència monopolista, es sembrarà la llavor per a una nova guerra mundial. I en aquest cas, gens impossible, la pau d'ara, com l'anterior, seria un armistici entre dues guerres mundials.

L'estratègia i la tàctica de la reacció internacional i del capitalisme monopolista sorgeixen clares, precises, d'aquesta contradicció, d'aquest xoc de forces en la batalla de la pau ja començada: sotmetre el major nombre possible de nacions, rodejar els seus principals baluards de nous satèl·lits per a retornar a Múnic, al cordó sanitari, a la guerra contra un món socialista augmentat i més potent. Per això els és precís impedir costí el que costí el lliure exercici del dret d'autodeterminació a cada país, dret garantit per la Carta de l'Atlàntic i les declaracions de Teheran i Crimea, la sobirana construcció de la nova nació, la unitat de la classe obrera i la seva aliança permanent amb la pagesia també unida. Per aconseguir-ho necessita a qualsevol preu refer el prestigi nacional de la seva classe i de les restes feudals traïdores a la pàtria, reinstal·lar-les en el poder polític, recuperar amb aquestes forces, el poder substantiu de l'estat deixant el formal per a la massa —en el

millor dels casos—, mediatitzar la sobirania nacional, necessita posar els seus agents en el moviment obrer amb el fi de dividir-lo, emmetzinar-lo, immobilitzar-lo nacionalment i internacional. Aquesta és la perspectiva, camarades.

Els fets ja estan a la vista.

Què observem en els països controlats pels exèrcits anglonordamericans? La depuració patriòtica ha estat detinguda, a vegades "manu militari", a Grècia i a Itàlia, a França i a Bèlgica i a les zones alemanyes occidentals. Per què? Perquè, camarades, la depuració patriòtica vol dir a cada país la liquidació de les sinistres "200 famílies". Perquè cada traïdor mort és un agent menys del capitalisme monopolista. Una possibilitat menys de control polític i econòmic en cada país. I això ocorre a desgrat de la voluntat vehement dels pobles anglès i nordamericà, dels sincers i solemnes compromisos adquirits pels seus millors dirigents. I no pot ésser d'altra manera, ja que la sobirania nacional, que resideix en la massa, i el capital monopolista, que posseïx una ínfima minoria totpoderosa, són incompatibles.

Què observem en el moviment obrer? Quins són els millors instruments de la reacció internacional? El capitalisme monopolista no contracta a líders republicans, habitualment allunyats de les lluites de la classe obrera, que no poden identificar-se amb les inquietuds de la classe obrera. Serien d'escassíssima utilitat en l'actual situació. Fidel a la seva tradició i a l'experiència per a ell felç de l'altra postguerra, contracta a líders de tradició obrera, socialista, anarquista o sindicalista, a líders que comptin o proclamïn comptar amb una força més o menys gran en el si del moviment obrer, a líders que amb les seves frases grandiloqüents puguin tancar als ulls del poble el seu veritable pla, el veritable propòsit de l'amo que paga: el capital monopolista.

No veieu el que passa al món? Hi ha un corrent unitari d'una força extraordinària, que jo crec invencible, i qui són els que s'oposen a aquesta unitat? Va celebrar-se a Londres recentment el Congrés Obrer Mundial en el qual s'acordà, amb el recolzament entusiasta dels obrers de tot el món, la constitució d'una Federació Sindical Mundial. Va acordar-se també convocar a París per al mes de setembre proper una nova reunió, en la qual aquesta nova Fe-

deració unida, prendrà forma i cos. Qui són els qui lluiten contra aquesta unitat, tan necessària a la classe obrera en el camp sindical, iniciada justament a les darreries de la segona guerra mundial a Europa i quan totes les forces són precises per a poder reconstruir un continent destruït per la guerra contra el nazisme? Són aquests anomenats "líders obrers", "socialistes", patrocinats per l'"esquirola" Federació Americana del Treball, la mateixa que intentà sabotejar la Conferència de Londres amb el pretext que els Sindicats Soviètics, constructors del socialisme en la Socialista Unió Soviètica, no eren "lliures". I aquests traïdors s'han apressat a convocar per al mateix mes de setembre a la difunta Internacional Sindical d'Amsterdam, així com es preparen a reunir la entelèquia pudent anomenada Internacional Obrera Socialista, marca de fàbrica dels pitjors enemics de la classe obrera, l'instrument més estimat del capitalisme monopolista.

Les forces fonamentals de la unitat obrera sindical, ja en marxa, són el C. I. O. nordamericà, la C. T. A. L., les Trade Unions angleses, i els Sindicats de la Unió Soviètica. Contra aquestes forces es concentra el foc dels agents "socialistes" del capital monopolista. A E. E. U., sota la bandera de la Federació Americana del Treball. A Anglaterra, incubant un nou i més perniciós maedonalisme.

I la Unió Soviètica? El capital monopolista va fracassar en el propòsit d'esclafar la Unió Soviètica. Ara preté aïllar-la, afeblir-la, tenir sota el seu control zones potencialment fortes per a, en un moment donat, repetir l'assalt. I a l'avantguarda dels denigradors sistemàtics, no veiem a aquests "socialistes", a aquests agents del capital monopolista?

Vegem, com a element de prova, el cas de la nova Polònia.

La Unió Soviètica recuperà els territoris blanco-russos i ucraïnians que li foren presos per la Polònia de Pilsudsky, aprofitant-se de la seva feblesa econòmica i militar. Tothom sap que segons els censos publicats pel propi govern de Pilsudsky, la immensa majoria de la població que habitava aquestes regions, és de russos blancs i ucraïnians. No es menys conegut que en aquesta zona soviètica el govern feixista de Pilsudsky menava una política de polonització violent de la població, valent-se de tota classe de

mesures coercitives: des de la prohibició de l'idioma nacional, fins a la destrucció de la cultura nacional i l'atemptat físic contra aquells que es resistien més a la política de colonització obligatòria. Tothom sap que el famós Govern de Londres és feixista i un instrument del capital monopolista, la seva punta de llança en perspectiva contra la Unió Soviètica; que aquest govern "polonès" ha revàlidat i es recolza en una Constitució feixista, la del 1935, un engendre de la trepa del mariscal Pilsudsky, imposada al poble polonès mitjançant un veritable cop d'Estat que va anul·lar l'anterior Constitució, vigent des de la creació de l'Estat polonès i que és autènticament democràtica. La Constitució feixista queda gràficament jutjada reproduint aquest seu principi capital: "El President de la República Polonesa només és responsable davant de Déu i de la Història". Tothom sap que a Ialta va resoldre's d'una manera justa el problema de Polònia. Però, immediatament després s'ha tornat a enterbolir i a emmetzinar l'ambient internacional. Per què? En primer lloc, perquè en la nova Polònia el Govern d'Unió Nacional ha repartit als camperols, secularment famolencs i explotats, la terra dels "panis". I això és intolerable! Quin exemple nefast per a altres pobles també famolencs de terra, el de Polònia, el de tots aquests pobles orientals alliberats pel gloriós Exèrcit Roig que sense pèrdua de temps han desencadenat la seva revolució agrària! Només els "demòcrates" de Londres poden tornar les aigües al molí dels "panis", reconvertir els camperols pobres en carn de canó del capitalisme monopolista! I després, i això és el més fonamental, perquè no es vol que sorgeixi d'aquesta guerra una Polònia autènticament polonesa, forta, independent, demòcrata. Tothom que vulgui podrà saber que les terres que es tornen a la U.R.R.S.S., perquè eren seves, són terres en les que la vida econòmica és mesquina, terres moltes d'elles pantanoses: en canvi, les que s'incorporen ara a la nova Polònia són zones riquíssimes en matèries primes, poderosament industrialitzades. Amb elles, la nova Polònia serà un Estat veritablement poderós que podrà desenvolupar-se nacionalment, que podrà respondre a una acció històrica progressiva si en l'esdevenidor torna a madurar una altra agressió de tipus semblant a la de Múnic, contra la Unió Soviètica. Aquestes reivindicacions històriques de la Polònia democràtica afebleixen Alemanya. No és que aquests territoris que ara

s'incorporen a Polònia siguin territoris de conquesta. Tot-hom sap, per mica que es preocupi de problemes històrics, que la Prússia Oriental és en el seu origen terra lituana i polonesa, també són poloneses la Pomerània i la Silèsia. I la prova és que després de l'altra guerra, la zona de Silèsia fou sotmesa a plebiscit perquè la població decidís si volia estar dins d'Alemanya o de Polònia. Perdé Polònia el "plebiscit", perquè degut al dispendi de "candidesa" que va fer-se en la guerra anterior, foren els alemanys els qui el dirigiren i, és clar, els qui guanyaren. La reacció s'oposa a la incorporació d'aquestes regions històricament poloneses a Polònia, perquè no vol una Alemanya feble, vol una Alemanya potencialment poderosa, una Alemanya que estigui en condicions d'ésser altra vegada la força de xoc del capital monopolista.

El nazifeixisme ha tingut, camarades, el seu símbol: Quisling. El capital monopolista, derrotat en aquesta guerra però no vençut, alça ja el seu símbol en la Batalla de la Pau: Papandreou. Els papandreou s'han mobilitzat, despleguen les seves banderes de divisió obrera, de divisió nacional, de divisió internacional, d'oposició a la lliure expressió de la voluntat popular, d'odi a la Unió Soviètica. Banderes del traïdors a la classe obrera, a la seva pàtria! Els Tanner a Finlàndia, els Mann a Bèlgica, els Faure a França, els Arcinevsky a Polònia, els Papandreou a Grècia, els nous MacDonalld a Anglaterra, els Stampfer a Alemanya, els Duvinsky a Nordamèrica, els Prieto y Araquistáin a Espanya, són per ara els agents més coneguts del capitalisme monopolista en el moviment obrer. Tots ells protegits, consagrats, finançats, per la Federació Americana del Treball, l'instrument qualificat del sector més voraç de l'imperialisme nordamericà.

I si del problema general passem al nostre particular, el d'Espanya, a quina conclusió podem arribar? Ningú ignorà que la reacció internacional ofegà en sang la nostra República, de tronc amb Hitler i Mussolini, amb Franco i els generals traïdors, recolzà el règim feixista per tots els mitjans possibles i amb tots els recursos. Ara, veient que el franquisme està condemnat a mort, recolza amb tot el seu poder el bloc del fet consumat, saboteja amb totes les seves forces el bloc dels pobles hispànics. Però passa que el capitalisme monopolista no és un tot homogeni, és, pel contrari un conjunt de grups oposats, rivals, irreconciliables

en la defensa dels seus interessos particulars. Aquests grups rivals coincidiren en la política d'ofegar la República espanyola i de recolzar el règim franquista i la Falange, però no coincideixen en la política de successió del règim franquista. Cadascú vol emportar-se la pell sencera dels pobles hispànics. Així veiem com cadascú té el seu Papan-dreou. Els monopolistes anglesos volen el rei Joan, mentre que els nordamericans volen un govern pseudo democràtic amb "gotes revolucionàries" i trien afanyosament entre els diversos candidats. La Federació Americana del Treball ja té el seu i l'ha ofert; el senyor Prieto. És clar que ambdós grups, si el negoci de la pell sencera corrés un risc massa gran, poden arribar a "entendre's en la línia d'un "govern democràtic" disposat a preparar la restauració. En aquest cas els respectius Papandreous també es posarien d'acord.

L'objecte essencial del capital monopolista és impedir la lliure expressió popular en el nostre país, en els pobles hispànics. L'aplicació del nou dret internacional en el nostre país, vol dir el lliure exercici democràtic de la voluntat popular, llibertat absoluta per a tots els pobles hispànics per resoldre democràticament l'estructura del nou estat espanyol i el seu contingut polític i econòmic. No té confiança en la voluntat popular i la volen mediatitzar i desvirtuar i d'aquí ve l'activitat extraordinària del bloc del fet consumat. Vet ací la qualificació duríssima que mereixen tots aquells homes que s'avenen a enfortir aquest bloc contra els pobles hispànics.

Quina ha d'ésser, camarades, la conclusió lògica d'aquest breu anàlisi de la línia internacional del capitalisme monopolista, de la seva aplicació en escala nacional, a Espanya? Només n'hi ha una, no pot haver-n'hi d'altra: els Prieto han treballat i treballen no pas per a enfortir el bloc dels pobles hispànics, el bloc que ha de guanyar per a Espanya la batalla de la pau, sinó per enfortir el bloc del fet consumat. Ho fan conscientment. Ho fan fins i tot sabent que la victòria dels pobles hispànics és la pau i que la victòria del fet consumat és la guerra civil. Aquesta és la seva línia política i per això combaten la nostra. Són traïdors a la classe obrera, són traïdors a la pàtria!

LA DESCOMPOSICIO DE L'EMIGRACIO

Pòtser aquest anàlisi objectiu, teòric, dels fets no tindrà prou força de convicció per a determinats republicans de bona fe que es deixen entabanar amb paraules grandiloqüents i gestos melodramàtics, que ignoren que estan embolicats amb cortines de fum.

Analitzem, millor, camarades, la conducta dels Prieto i les conseqüències de la seva conducta en aquesta dura lluita nostra per la reconquesta de la República, per les llibertats de Catalunya, per la independència d'Espanya. Examinem quins són els fruits de les maniobres monopolistes en el nostre camp.

Es clar que el senyor Prieto, i em refereixo a ell directament deixant de banda els republicans, —que si són bons estan exclosos i si el segueixen estan compresos—, per a complir la seva missió d'ajut al bloc del fet consumat, ha volgut fer un bloc anticomunista, no antifranquista. El propòsit era i és tan monstruós, la línia era i és tan falsa, que no tingué èxit. No en podia tenir, i ell ho sabia. Però sí que ha triomfat en un aspecte: en descomposar les forces republicanes a l'emigració. Això és el que volia i ho ha assolit. Com està, avui, l'emigració republicana, en el camp espanyol i el camp català?

En el camp espanyol hi ha cinc o sis partits socialistes obrers: el partit de Prieto, el partit legal de Lamonedá, les restes caballeristes, la banda dirigida pels casadistes de Londres; el grup de les Regionals i, per torna, una quantitat inverosímil de matisos dins d'aquests mateixos nuclis. El P. S. O. E., per la seva descomposició interior, està en bona part paral·litzat. La seva massa, molts dirigents i militants honestos, que són la majoria, tendeixen sortosament i cada dia amb més energia, a incorporar-se a la unitat combatent de la Junta Suprema, a acceptar la direcció dels camarades que en ella els representen. Contra això lluita el senyor Prieto. Contra la resta, contra la descomposició, no, perquè això és el que anhelava i ja ho té.

Què passa amb la C. N. T.? La descomposició és general. Existeix un procés saludable: la massa sindicalista espanyola revolucionària, honesta, els obrers cenetistes, s'espolsen el tutelatge terrorista de la F. A. I., colla d'aventurers. Però, apart d'aquest positiu i desitjable procés

que agita la massa cenetista obrera que és revolucionària i honesta, comprovem en el conjunt del moviment cenetista una extraordinària desorientació, tant a l'emigració com al país. Això és degut a una crisi ideològica evident i a la versatilitat d'uns dirigents que han renunciat a dirigir. S'accentua per la conducta d'altres dirigents que s'han fet seva la política anticomunista del senyor Prieto. Un nucli de dirigents, seguit per la massa més combativa i de major tradició de la C. N. T. està amb la Junta Suprema d'Unió Nacional i amb el Consell Superior de l'Aliança Catalana. El grup més F. A. I., aventurer i provocador, es troba en l'anomenada Aliança Nacional Democràtica, i en el front trotsquista de la llibertat, organitzacions contra-revolucionàries i auxiliars del bloc del fet consumat. Un altre grup, el de Frederica Montseny, reivindica la "puresa" dels principis. La gran força de la C. N. T. es troba en gran part incontrolada, no té el pes que li correspondria, no enforteix com escauria el bloc dels pobles hispànics. Tot això plau al senyor Prieto, que, a més, estimula els uns i els altres a organitzar-se en partits polítics obrers. Com més descomposició hi hagi en el camp obrer, millor! La línia anticomunista no és, essencialment, la línia antiunitària, del capital monopolista?

El senyor Prieto ha portat la divisió a la pròpia U.G.T., que havia de considerar com a sagrada, per ésser la cantera d'on tradicionalment el Partit Socialista es nodria. Sabem, naturalment, quina és l'autèntica U.G.T., aquí i a Espanya. Però fa poc, la Federació Americana del Treball ha reconegut a Prieto com a "Cap" de tot el moviment obrer espanyol, com a "líder únic" de la U.G.T. Amb això i amb els dòlars de l'esquirol Mr. Green, no es forjarà en el combat la U.G.T. Tampoc no es liquidarà el grup escissionista dels casadistes dirigit per Wenceslao Carrillo. Al contrari: serà utilitzat per a tractar d'enfeblir més profundament l'autèntica U.G.T., la que combat en els rengles de la Junta Suprema i l'Aliança Catalana.

I què passa en el camp republicà? Els republicans en el seu conjunt estan allunyats de la realitat del país, de la lluita dels seus propis correligionaris en la pàtria, i es debaten en lluites intestines alimentats pels seguidors de la línia anticomunista del senyor Prieto. En els republicans el senyor Prieto no hi veu altra cosa que peons de maniobra. Els fa jugar amb el menyspreu olímpic tant característic en ell.

Què passa en el camp català? Encara que pugui semblar que aquest procés de descomposició, no ens hauria d'afectar massa, la veritat és que sí que ens afecta, i a fons. La situació és molt semblant. En comptes de pensar amb la lluita alliberadora, en combatre per escurçar el martiri del nostre poble i per assolir un règim republicà espanyol que garantitzi a Catalunya la realització de les seves aspiracions nacionals, certs dirigents s'han deixat guanyar per la línia anticomunista del senyor Prieto. I en aquest cas, anticomunisme no vol dir lluita contra Franco i la Falange, sinó contra el P.S.U.C., lluita no pas per a enfeblir i anihilar Franco, sinó per a enfeblir, dividir, destruir el P.S.U., lluita no pas per alliberar Catalunya, sinó per a sotmetre-la als anticatalans del bloc del fet consumat.

La línia anticomunista, no antifranquista, ha tingut en el camp català les mateixes conseqüències que en el camp espanyol. Aquesta descomposició en el sector republicà i nacionalista català enforteix el bloc del fet consumat, no pas el dels pobles hispànics, és a dir, enforteix el bloc que si triomfés sacrificaria les aspiracions nacionals de Catalunya amb el mateix aferrissament terrorista que el règim de Franco.

Què passa amb l'Esquerra Republicana de Catalunya? Tenim el grup del "Directori", enemic fins ara de la unitat amb els comunistes. Tenim el grup dels parlamentaris i d'altres dirigents qualificats partidaris de la unitat nacional combatent. Tenim el grup d'en Pi i Sunyer amb el seu fantasmal "Consell de Londres", tan anticomunista que ha volgut batre'ns a "mort" reconeixent el partit fundat amb la deixalla que foragitarem del P.S.U., una trepa de jugadors de dòmino de Mèxic. Però aquesta línia anticomunista ha tingut conseqüències molt greus a França i a Catalunya. A França, i ho veurem més endavant, l'Aliança Catalana té una força enorme. Els dirigents oficials l'han combatuda i han intentat oposar-li una "Solidaritat" de tipus reaccionari, amb els bandits trotsquistes com a força de xoc. Això va provocar a França una reacció violenta de la massa combatent i de molts quadres dirigents i la formació d'una Esquerra Renovada —aquest és el nom que ells mateixos s'han donat— la qual milita en els rengles de l'Aliança Catalana.

Acció Catalana, partit de selecció i no de masses, també està dividida: els uns amb Prieto, altres amb Pi i Sunyer, altres amb la Unitat Combatent Nacional, amb